

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

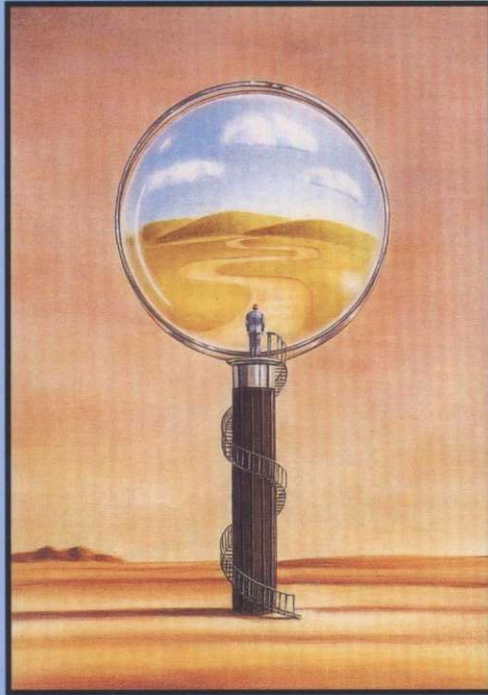
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HERMIT

Dünyanın Evrensel Sahipleri

T. Lobsang RAMPA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.kitapyolu.org>

SPARTACUS

Lobsang RAMPA

HERMİT

Dünyanın Evrensel Sahipleri

Çeviren

Muzaffer SUAR

SPARTACUS

Ruh ve Madde Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İÇİNDEKİLER

Sunuş.....	7
Hermit ve Genç Rahip.....	11
Hermit Optik Gözle Görüyor.....	29
Karakter Sınavı—.....	46
Siz Kimsiniz?.....	63
Dünyanın Bahçıvanları.....	80
Hermit Yüksek Şûra Önünde.....	98
Özel Bir Yolculuk.....	115
Bir Başka Dünyaya Yolculuk.....	133
İlk Canlı Stoklarının Tohumlanması.....	150
İnsanlık Tarihi.....	168
Yaşamın Yeni Bir Bölümü.....	182

SUNUŞ

L. Rampa'nın lehinde-aleyhinde birsürü sözler söylenmiştir. Fakat "Üçüncü Göz" kendi zaman ve mekânının şartları içinde milyonlarca insanın iç gözlerini örten perdelerin kalkmasına sebep olmuştur. En azından Hint ve Tibet'in geleneksel bilgilerinin Batı mizacına uygun gelecek şekilde, yani maddeleştirilerek tekrar ifade edilmesi, anlayış ve inançların gelişiminde, bize göre, müspet bir rol oynamıştır.

Rampa'nın kitapları Tibet ezoterizminin dışarılaşma hikâyeleridir. Başka yüzlerce eserde, bu eserlerde anlatılanlardan çok daha yetkin olanları vardır kuşkusuz. Ne var ki çok doğal, çok sıradan, çok cana yakın olarak anlatımı Rampa becerebilmiştir. Birçok dilde milyonlarca baskısı yapılan Rampa dizilerinin içinde Hermit'in özel bir yeri vardır. Konu olarak Uzaylılarla, Tibetli bir "görmez keşişin", yani Dünya tekâmül düzeyinin üstündeki zekâlar ile Dünya'nın gerçek olmayan gerçeklerini yaşayan bir Dünya temsilcisinin macerasıdır.

Kitap, şimdiki kör yürüyüşlü insanın kendi dışındaki sistemlerin yardımı ile gerçekleri görüp anlayabileceklerini ve sonunda bu körlemesine gidiş gerçekliğinden kurtulacağını anlatıyor. Acılar, kederler, sabır ve tahammül. Vic-

dan ve vazife hedeflerine ulaşma gayreti, fizik kanunların etki alanlarından sıyrılma ve tatminle dolu bir son... Bunlar insanın macerasıdır. Muzaffer Suar'ı öteâleme geçmeden önce yapmış olduğu bu çeviri için hayırla yâd ederiz.

Ergün ARIKDAL

**BİLYAY Vakfı
Ruh ve Madde Yayınları**

I

Kitap Hakkında

"Ben, bu kitabın yazarı, bildiririm ki bu kitap kesinlikle doğrudur. Maddeciliğe gırtlığına kadar gömülmüş bazı kişiler, bunun bir hayal ürünü olduğunu düşünebilirler. İnanmak ya da inanmamak yolundaki bir tercih, kişinin gelişimine bağlı bir şeydir. Bu konuda tartışmayı düşünmüyorum. Ama kitabım gerçektir."

T. LOBSANG RAMPA

SPARTACUS

HERMİT ve GENÇ RAHİP

Dışarıda güneş parlıyordu; ağaçlar neşe ile aydınlatılıyor, kayalar üzerine gölgeler uzatarak masmavi gölde binlerce pırıltılar yaratıyordu. Burada, Hermit'in mağarasındaki bu köşeye ise, sarkan otların süzgecinden geçerek, grileşmiş bir yan karanfil hâlinde süzülüyor ve kızgın güneş alevi ile kurumuş yorgun gözlere ulaşıyordu.

Genç adam, zamamn aşındırdığı kaya parçası üzerinde dimdik oturan incecik yapılı Hermit'in önünde saygıyla eğildi, alçak bir sesle, "Sizden bilgelik almaya geldim çok sayın efendim." dedi. Yaşlı adam, "Otur bakalım!" diye cevapladı.

Tuğla rengine çalan kırmızı cüppeli genç rahip, tekrar eğildi ve üstadın önünde biraz ileriye, mağaranın sertleşmiş toprağı üzerine bağdaş kurarak oturdu.

Yaşlı Hermit, içinde gözleri olmayan karanlık göz çukurları ile sanki geçmiştekileri tekrar görüyormuş gibi bir süre öylece sessiz kaldı.

Uzun yıllar önce, daha genç bir Lâma iken, Tibet'in başkenti Lhasa'da bilmediği devlet sırlarını açıklaması için Çinliler tarafından vahşice gözleri oyulmuştu. İşkence edilmiş, sakatlanmış, kör edilmiş; acıları dayanılmaz hâle getirilmiş bir külçe olarak şehrin dışına atılmıştı. İnsanlardan ve insan topluluklarından saklanarak, dayanılmaz acıları ile yarı çılgın bir hâlde geceleri sürünüp ilerleyerek oralarından uzaklaşmıştı. Düşünüyor, sadece düşünüyordu. İçinde

HERMİT

kalan son yaşama ışığı ile, kayalardan sızan bir yudum su bulabilmek umudu ile rastlayabildiği seyreltik otlar üzerinde dinlenerek yukarılara doğru tırmamıyordu. Zamanla en berbat yaralar kapanmaya yüz tuttu. Oyuk göz çukurlarındaki akıntılar durdu. Ama o daima yukarılara doğru, kendine haksız yere ve delicesine işkence eden insan soyundan uzaklaşmak için, tırmanmaya devam etti. Hava gittikçe seyreliyordu. Artık yiyebileceği bodur çalı filizleri, tutunabileceği otlar da azalmıştı. Şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünüyor, sendeliyor, kapaklanıyor; vahşetin, saldırganların elinin uzanamayacağı bir yere varmaya çalışıyordu.

Hava insanın kemiklerini donduracak kadar soğuk, rüzgârlar bıçak kadar keskindi. O içgüdüleri ile daha, daha yukarılara doğru tırmanmasını sürdürüyordu. Haftalar öncesi başlayan yolculuğu sırasında eline geçirmiş olduğu bir dal parçasını yolunu bulmakta kullanıyordu.

Birden, elindeki çubuk sert, duvar gibi bir şeye değdi. Dolanıp geçmek ümidiyle sağa sola dokunmalar fayda vermedi, yol yoktu.

Genç rahip merakla yaşlı adama baktı, onda hiçbir hareket yoktu. Öylece dimdik oturuyordu. Şu anda, bu insanın geçmişin dünyasında yaşadığını ve dönüş için hiç de acele etmediğini görüyordu. Mağaranın içine şöyle bir göz attı. Çırlıçıplak bir yerdı burası. Bir kenarda yatak olarak kullanılan sararmış bir ot yığını, uzanabileceği bir yerde bir kâse; üzerinde, güneşin soldurduğu, kayaların yıpratmış ve yer yer dökülen, insanda elem yaratan safran rengi elbise yerine sarınılan lâma örtüsü. Hepsisi bu kadar.

Bu çok yaşlı insandan, işkencelerin, sakatlanmaların, körleştirmenin, acı ve ıstırapın ve onlardan önceki geçmişinin hayalleri yansıyor. O acaba ne zaman karşısında oturan kadar gençti?

Mahrumiyetin, insan beynini donduran esrarlı bir duvarı vardı sanki. Elemlerle, boş göz çukurlarına bir göz attı. Bütün benliğini kavuran duygularının ağırlığından bitkinleşerek bu gizemli duvarın önünde çöktü kaldı. Üzerindeki tek örtüden ince ince işleyen soğuk, bu yoksul bedeninin ısını ve yaşamım alıp götürmekteydi.

Uzunca bir zaman geçti. Sonra taşların üzerine uzanan ayakların, bu keçeleşmiş kumaşta çıkardığı hışırtının sesi geldi. Anlaşılmaz bir dille mırıldanılan bazı kelimelerle bu sakat beden ayağa kalktı ve uzaklaştı. Madenî bir tıngırtı oldu. Bekleyen bir akbaba, henüz ziyafet zamanının gelmediğini anlayarak kaba kanat çırpışlarıyla uzaklaştı.

İhtiyar adam söze başladı: "Çok zaman önce idi..." Önünde kendisinden öğrenecekleri olan genç adam rahatlamıştı. Acaba kaç yıl, daha doğrusu yıllar olmuştu? Altmış mı, yetmiş mi? Yoksa daha mı çok? Her ne ise. Bunlar geride kalmış sisli yıllardı. Dünyanın yıllarım bilince, insan yaşamının yılları ne ifade ederdi ki. Sanki zaman durmuştu. Rüzgâr bile dinlemek istercesine hışırtısını kesmişti. Hermit'in konuşmasını bekleyen genç rahip tüm bedeniyle kulak kesilmişti. Saniyeleri asırlar kadar gelen bu gerilimli bekleyiş sonunda bu yüce insan, ağır ağır sözlerine devam etti:

"Seni bana gönderdiler, zira yaşamında sana yüklenmiş büyük bir görev var. Bildiğimi sana aktaracağım, böylece kaderindekilerden biraz olsun haberin olacak."

Yüzünü, hayretle kıvranan genç rahipten yana çevirdi. İnanamıyordu ama, görmeyen bu insan sanki olmayan gözleri ile onun bütün yüz ifadesini ve iç dünyasını seyrediyor gibi geldi ona. Bu dayanılması güç bir şeydi. Bu kupkuru, yıllardır kullanılmayan ses devam etti: "Gençliğimde çok ıstırap veren denemelerden geçtim. O büyük kenti, Lhasa'yı bir kör olarak geride bırakıp; uçsuz bucaksız ıssız-

HERMİT

lığın içine aç, hasta ve şuursuz bir hâlde, bugünü hazırlamak için daldım. Bilgimi sana aktardığım zaman benim yaşam gereğim sona ermiş olacak, ondan sonra tam bir huzur içinde diğer evrene geçeceğim."

Bunu söylerken, buruşmuş, çökük yanaklarda sanki kutsal bir aydınlanma oldu. Dua değirmenini bir heyecan dalgası ile çevirmeye başladı.

Dışarıda gölgeler uzadı. Rüzgâr arttı ve sert kumlarda anaforlaşmaya başladı. Nerede olduğu anlaşılmayan bir kuşun uyarı ve telâş sesleri yankılandı. Fark edilmeksizin günün ışıkları kayboldu, gölgeler uzayıp koyulaştı. Mağara karanlığa gömüldü. Genç rahip açlığının sesini belki durdurur ümidiyle bedenini dertop etti, büzüldü. Açlık ve öğrenme... O hep yan yana giden iki şey: Açlık ve öğrenme! Hermit'in yüzünden donuk bir tebessüm geçti.

"Ah..." diye seslendi. "Bu fikir doğru." Genç adamın kamı açtı. Midesi davul sesi verecek kadar boştu.

"Anladığıma göre de öyle olmalı. Hele bir çaresine bakalım." Yavaşça ve zahmetle ayağa kalkıp sendeleyerek mağaranın görünmeyen bir yönüne doğru gitti. Döndüğünde genç rahibin eline, "Senin büyük saygıdeğer öğreticinden. Bunun, öğrenimini kolaylaştıracığını söylemişti." diyerek küçük bir çıkın bıraktı.

Hindistan'dan gelme şekerli kurabiyeler, yanında kutsal arpa ya da *tsampa* (Tibet'te temel gıda olan, kavrulmuş arpa unu ve yağ ile yapılan yemek), biraz da bolca sulandırılacak keçi sütü.

Yiyeceğin paylaşılması teklifine, "Hayır... Hayır!" diye itiraz eden ihtiyar Hermit, "Benim için, bu dağların ötesindeki geniş dünyaya gidecek olan genç insan, bunlardan daha değerlidir. Sen ye iç rahatına bak. Ben, değersiz, Burada'nın rahmetine erişmeye çalışan, varla yok arasında bir insanım. Ama sen yemeli ve uyumalısın. Gece olduğunu

hissediyorum." diyerek mağaranın görünmeyen bir köşesine çekildi.

Genç adam mağaranın girişine doğru ilerledi. Giriş, içerinin zifiri karanlık panosu üzerinde grimsi bir belirti yapıyordu. Menekşeleşen gece göğünde, yüksek dağ tepeleri, keskin siyah silüetler veriyordu. Birden gümüşî ve giderek artan bir ışıma ile gökyüzünün kraliçesi dolunay kara bir bulutun ardmdan bütün görkemiyle kendini gösterdi. Evrene doğru yükselen bir Himalaya gecesi idi bu. Genç adam dışarıda pek fazla kalmadı. Yiyeceği, Batû bir genç için gerçekten kabul edilmeyecek kadar fakir ve yavandı. Tekrar mağaraya döndü. Kalçasının hareketleri ile altındaki yumuşak kumu bedenine uydurarak derin bir uykuya daldı.

Günün ilk ışıklarının onu harekete geçirmesi pek de kolay olmadı. Uyandığında telâşla fırladı. Bir suçluluk duygusu ile etrafına bakındı. O anda ihtiyar Hermit mağaranın girişinde göründü.

"Oh... sayın üstadım... uyuyakalmışım. Gece yarısı hizmetlerimi yapamadım." diye özür dilerken, birdenbire nerede olduğunu hatırladı.

Hermit, "Üzme kendini delikanlı, burada hizmetlik bir şey yok." diyerek gülümsedi. "İnsan olgunluğa eriştiğinde kendi hizmetini kendi görebilir. Çoban, akılsız öküzler için gereklidir. Sen tsampa'm hazırla, karmını doyur. Bugün sana daha çok şeyler anlatmaya çalışacağım. Aklını bir toparla." diyerek dışarı, gün ışığına doğru yavaş yavaş yürüyüp gitti.

Bir saat sonra delikanlı, ihtiyarın önünde, onun anlattığı köleleştirme ve esirliğin acı hikâyesini dinliyordu. İnsanın insana reva gördüklerinin hikâyesini, ki dünya üzerindeki tüm dinlerin, peri masallarının, efsanelerin temelinde yatan nedenin hikâyesini. İlk insan topluluklarının

HERMİT

oluşumlarından başlayan ve bilginlerin, din adamlarının üstünlük hırslarının hikâyesini.

Mağaranın kapısındaki bitkilerden süzülerek daha bir yumuşaklıkla içeri süzülen güneş ışınları, kayalardaki mineral kristalcikleri üzerinde yansımalar, kırınımlarla oynayıyordu. Hava hafiften ılınmış, esintiler gölün üzerinde ürpertiler yapıyordu. Toprak ve kayalıklarda yiyecek arayan kuşların o bitmeyen yaşam kavgasının sesleri duyuluyordu. Tepelerde, hantal kanat vuruşları ile havalanan bir akbaba, çelik pırıltılı sert bakışları ile altındaki toprakta ölmüş veya ölmek üzere olanlardan kendine çıkacak kısmeti araştırıyordu. Bugünlük bir şey çıkmayacağını anladığı bu yerden, şikâyetçi birkaç cıyıklama ile ayrıup başka taraflara doğru süzülüp gitti.

İhtiyar Hermit hareketsiz, dimdik oturuyordu. Kemikleri görünen zayıf bedenini, altın renkli lâma harmaniyesinden geride kalabileni örtüyordu. Hani altın renkli dendi ise de, o tür ancak güneşin soldurmak fırsatını bulmadığı, genellikle katlanmış olarak kalan yerlerin bile ancak şöyle böyle sarılığını koruyabildiği bir renkti. Avurtlar çökmüş, bedene sarılmış olan deri sert ve kuru, renk soluk balmumuydu. Ayaklar çıplaktı. Dünyada sahip olduğu şey, üzerindeki ile, onun kadar eski ve çıplak bir diğer kumaş parçası, bir küçük tas ve dua değirmeninden ibaretti. Hepsisi bu kadar.

Önünde oturan genç rahip bu düşüncelere dalmıştı. Ruhsal yönden yücelen insanda dünyasal gereksinimler azalıyordu. Altın elbiseli, mideleri ve ambarları dolu, servetleri yüklü, politik üstünlük için savaşılan en üst düzey ruhanîlerin ise hizmeti, dua için dudak oynatmaktan ileri geçmiyordu.

"Delikanlı!" diye seslenen Hermit, onu bu düşüncelerinden ayırdı. "Benim zamanım bitmek üzere. Bildiklerimi

sana aktardıktan sonra artık ruhum serbest kalacak ve evrenimi değiştirebileceğim. Sen de bu bilgileri, öğrenmek isteyen başkalarına aktaracaksın. Dikkatle dinle ve eksiksiz aklında tutmaya çalış."

Genç rahip kendi kendine, "Öğrenmeliyim ve başarmalıyım." diye düşündü. Yaşın değil, yapılacak işin önemi büyük.

İhtiyar Hermit devam etti: "Çinlilerin bana yaptıklarını biliyorsun. İnsan ayağının değmediği ıssızlıklarda, görmeyen gözlerle sürüklenip dolaşmamın hikâyesini öğrendin.

Bütün şuurumu yitireceğim anda, aklın kolay alamayacağı bir dayanma mucizesi beni bu göreve zorladı. Sana anlatacaklarımı, olmayan gözlerime rağmen gördüklerimin tümünü, sana aktarma görevine, senin de başkalarına aktarmana zorladı."

Genç rahip bu isteğe uyacağı anlamında başını eğerken, birden ihtiyar adamın körlüğünü hatırlayarak, "Dinliyorum büyük üstadım. Her şeyi belleğimde tutacak yolda eğitildim." diyerek tekrar saygıyla eğildi ve beklemeye başladı.

İhtiyar adamın yüzünden tatmin olmuşluğun hafif gülümsemesi geçti ve devam etti: *"Hatırladığıma göre ilk şey, çok rahat bir yatağa uzatılmış yatmakta olduğum. O sıralarda senin kadar ya da senden daha gençtim. Kendi kendime öbür evrene geçmiş olduğumu düşünüyordum. Bir şey göremiyordum ama, eğer böyle ise tekrar görebileceğimi çünkü dünya gözüne gerek olmadığını biliyordum. Öylece kalarak beklemeye başladım. Önce çok yumuşak bir ayak sesi yaklaştı ve yan tarafımda durdu. Hâlâ neyi beklediğimi bilemeyererek yatıyordum. Bizimkilere benzemeyen, değişik bir ses, 'İyi, tamamen tekrar şuuruна kavuştun. Kendini nasıl hissediyorsun?' diye sordu. İçimden, 'Amma aptalca soru. Açlıktan ölmek üzereyken kendimi*

HERMİT

nasıl hissederim?" diye geçirdim. Açlık mı? Ama pek de açlık hissetmiyordum. Evet, iyiydim. Hem de çok iyi. Merakla parmaklarımı oynattım. Kollarım, bacaklarım yerindeydi, ama gözlerim yoktu ve hâlâ göremiyordum.

'Evet... sorduğun için teşekkürler, iyiyim.' diye cevap verdim. Ses, 'Görüşünüzü sağlayabileceğiz. Fakat çıkarılmış olan gözleriniz için bir şey yapmak mümkün değil. Biraz dinlenin, işin detaylarını daha sonra görüşeceğiz.' dedi.

Dinledim. Zaten başka seçeneğim yoktu. Hemen uyudum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Öğrenmemin de gereği yoktu. En büyük mabetlerde bile rastlanmayan ve en eski gümüş gonkların bile veremeyeceği kadar tatlı bir sesle kendime geldim, yerimde doğruldum ve yuvalarında olmayan gözlerimi dört yanda dolaştırır gibi bir hisle olup bitenleri görmek istedim.

Omuzlarıma yumuşaklıkla atılan bir kol kalkmama yardım ederek, 'Kalkın, birlikte gidelim. Ben size yardım ederim.' diye seslendi."

Genç rahip hayretler içinde anlatılanları dinliyor, merakla daha nelerin olabileceğini düşünüyordu.

"Lütfen devam edin üstadım. Lütfen anlatın." diye konuşmaktan kendini alamadı.

İhtiyar Hermit, dinleyicisinin ilgi ve heyecanından memnun bir gülümseme ile anlatmasını sürdürdü:

"Ne kadar büyük olduğunu bilemediğim, fakat içinde birçok kimselerin bulunduğunu mırıltılardan, üzerlerindeki şeylerin çıkardığı seslerden, nefes alışlardan fark edebildiğim bir odaya alındım. Kılavuzum, 'Buraya otur!' diyerek, altıma anlama-dığım bir şey sürdü. Her saygılı insan gibi yere oturacağımı sanarak hareket ederken, bir o kenarına bir bu kenarına çarptım."

İhtiyar Hermit bir nefeslik durarak kuruyan dudaklarını ıslattı ve o anda olup bitenleri kafasında toparlamaya çalıştı.

"Daha dikkatli olmalıydım. Oturmam istenen şey yumu-

şak fakat sağlamdı. Dört bacak üstünde duruyordu. Sırtına gelen taraf kapalıydı. Aklımdan, beni, oturduğu yerde desteksiz dik duramayacak kadar güçsüz buldukları düşüncesi geçti. Sağımı solumu şöyle bir yoklayınca, hoşuma gitti. Bunun oradakilerin rahatça oturabilmek için kullandıkları bir şey olduğu kanısına vardım. Böyle hiç de güvenceli olmayan bir şeyin üzerinde oturmak bana garip geldi. Kendimi plâtfoma çıkarılmış çirkin bir yaratık gibi hissettim."

Genç rahip böyle bir oturma yerinin nasıl olabileceğini tasarlamaya çalışıyordu. Böyle şeylere ne gerek vardı? İnsanlar böyle faydasız şeyleri icat etmek için neden uğraşırlardı sanki? Oturmak için yer neye yetmezdi? Ne düşme tehlikesi vardı, ne de sırt üstü gitme!

Yaşlı adam konuşmasını sürdürdü.

Ciğerleri gayet iyi çalışıyor, diye düşündü genç rahip.

"Ses, 'Herhalde bizleri, kimler olduğumuzu, kendini nasıl böyle iyi hissettiğini merak ediyorsundur. Daha rahat otur. Sana gereken her şeyi anlatacak ve göstereceğim.' dedi.

'Gösterecek misiniz? Gözlerimin oyulmuş olduğunu, kör-lüğümü görüyorsunuz. Bir de bana göstermekten söz ediyorsunuz, nasıl olacak bu iş?' diye boşalmaktan kendimi alamadım.

Ses, 'Hele biraz sabırlı ol. Yeri geldiğinde her şey açıklanmış olacak.' diye cevapladı.

Alışık olmadığım bu biçim oturuştan bacaklarımın arkaları ağrımaya, uyuşmaya başladı. Bu garip şeyin üzerinden kalkıp tahta döşemenin üzerinde lotus biçimi bağdaş kurup oturmak istedim. Belki de nerede olduklarını bilemediğim etrafimdakiler beni pek iyi göremeyeceklerdi ama, böyle oturmak benim için daha rahatlatıcı idi.

'Bizler dünyanın bahçıvanlarıyız,' diye konuştu bir ses. 'Değişik dünyalara insan ve hayvanları koyarak evrende dolaşırırsınız. Sizin dünyalılarınız bizim efsanelerimizi anlatır durur. Sizler bizi göklerin tanrıları olarak tanımlarsınız. Ateş saçan araba-

HERMİT

larımızdan söz edersiniz. Şimdi size dünya üzerindeki yaşamın başlayışı hakkında bilgi veriyoruz. Siz bu bilgileri, size gelecek ve başkalarına aktaracak olan birisine vereceksiniz. Böylece insanlık, aşamanın ikinci dönemine başlarken bu tanrılar hakkındaki gerçekleri öğrenmiş olacak.'

'Hele durun. Galiba yanılıyorsunuz! Ben bu yüksekliklere, nedenini anlayamadan tırmanmış zavallı bir rahibim.' diye söze karıştım.

Ses tekrar, 'Biz, sizi buraya kendi bilim gücümüzle getirdik. Siz bu iş için seçildiniz. Çünkü olağanüstü bir bellek ve dayanma gücünüz var. Hakkınızda her şeyi ve burada bulunuş nedeninizi biliyoruz.' diye mırıldandı."

Mağaranın dışında günün parlak aydınlığında, bir kuşun sanki bir şeyi haber vermek istiyormuş gibi telâşlı ötüşleri duyuldu.

İhtiyar Hermit başını dikleştirerek dışarıyı dinledikten sonra, "Bir şey yok. Belki de üzerine doğru gelen büyük bir kuştan korkmuştur." diye açıklamada bulundu. Genç rahip can kulağı ile dinlediği ve gözlerinin önünde canlandığı bu meraklı serüvenin kesilmesinden tedirgin olmuştu. Gölün sakin suları da huzurunu bozan esintiden duyduğu huzursuzluğa karşı koyarcasına, kıyılarında köpükleşen küçük dalgacıklarıyla sesini duyurdu. Doğruca mağaranın girişine vuran güneş ışınları da yön değiştirdiğinden içerisi hafifçe grileşmiş, loşlaşmış ve biraz da soğumuştur. İhtiyar Hermit, daha rahat edebilmek için eskimiş örtüsünü biraz derledi toparladı ve devam etti:

"Korkmuştum. Çok korkmuştum. Bu dünya bahçıvanları hakkında ne bilebilirdim ki? Ben de bahçıvan değildim. Ne bitkilerden, ne de evrenden anlardım. Bunları ayırmayı da istemezdim. Ayağımı, altımdaki plâtförmün üzerine koyup kalkmak istediğim sırada, güçlü fakat incitmeyen ellerin beni yakalayıp tekrar, bu yere doğru sarkık ayaklarla, anlamsız, delice oturuşa

ve sırtımı da gerideki o şeye dayayacak şekilde oturmaya zorladılar.

'Bitki, bahçıvanına kafa tutmaz.' diye mırıldandı yanımdaki ses. 'Buraya getirildin ve burada öğreneceksin.'

Şaşırmış ve kırılmış olarak oturtulduğum yerin etrafında anlamadığım dil ve seslerde birtakım tartışmalar başlamıştı. Sesler... garip seslerdi bunlar. Bazıları bir cücenin gırtlığından çıkıyormuş gibi gelen yüksek ve tiz, bazıları çiftleşme zamanında çayırlarda boğüren yakların sesine benzeyen, bazıları da derinden titreşimli bir borudan geliyormuş izlenimini veren, değişik, karmakarışık seslerdi bunlar. Neler oluyor, diye düşündüm. Bu sesler hasta, nefret edilen, istenmeyen bir tutsak için miydi? Ama bu anlayamadığım tartışmayı ve onun sürdüğünü duyuyordum. İncecik gıdıklamalar, bir kanyondan yankılanan davul sesine benzeyen kükremeler. Bunlar ne biçim yaratıklardı acaba? İnsan gırtlığından bu ses tonları nasıl çıkabiliyordu? Neredeydim? Her şeyden kötüsü belki de Çinlilerin elindeydim. Ah bir görebilseydim. Şu anda gözlerime her zamankinden daha çok muhtaçtım. Bir bakış bütün bu gizemleri çözmeye yetmez miydi? Fakat hayır. Biraz sonra istediğim olacaktı ama gizem de tümünden derinleşecekti.

Korkmuş ve küskün olarak oturuyordum. Çinlilerin elinde gördüğüm işkenceden daha beteri olamayacağına göre, başkalarının yapacakları artık beni o kadar düşündürmüyordu. İnsan o işkenceden bir kere geçtikten sonra başkalarına rahat dayanabilirdi. Dokuz canavar gelip beni tiiketinmeye kadar uğraşacak, ben de anlaşılmaz bir sabırla dayanacaktım. Olacaklara artık aldırmaaksızın oturuyordum. Yükselen sesler dayanma gücümü kırıyordu. Görebilseydim kurtuluş çareleri arardım, ama görmeyen bir insan için kurtuluş, sadece diğerlerinin merhametine kalmış bir şeydi. İnsanı sıkıştıran taş hücreleri, kapalı kapılar, hiç görülmemiş işkence tezgâhları, zulüm, tehdit, korku ve bunları yapanlardan beklenen merhamet.

HERMİT

Sesler birer gök gürlemesini andırır şekilde yükseliyordu. Bazıları en yüksek perdeden bir çığırış hâlini almıştı. Bazıları dövüşen boğaları andırıyordu. Bu şiddet beni korkutuyordu. İçim ürperiyordu. Oturduğum yerin kenarlarını var gücümle kavramıştım. Sonra gelecek bir saldırıdan en az zarar göreceğim biçimde kendimi korumak için vücudumu ayarladım... Artık tanımaya başladığım ses, 'Korkma!' diye seslendi. 'Bu her zamanki konsey toplantılarından birisi. Sana zarar gelmez. Sana durumu en iyi biçimde nasıl anlatacağımızı tartışıyoruz.' dedi. Çok utanmıştım.

'Yücelmiş varlık.' diye cevap verdim. 'Böylesine yücelmiş varlıkların bizim dağlarımızda gezen yaklara benzer bağırış ve çağırışları benim için gerçekten şaşırtıcı oldu da...' diye ekledim. Benim bu konuşmam, görmediğim bu varlıklar arasında eğlenceli bir etki yarattı ve bunu belirten seslerin çıkmasına neden oldu. O delice korkumun yerini bir rahatlama aldı. Konuşan devam etti: 'Şunu daima hatırlamalısın ki, kişi ne derece yücelmiş olursa olsun, her zaman ortada bir fikir ve bir karşı fikir vardır. Kişi de daima bir diğeri ile değişebilecek bir eğilim bulur. Eğer kişi kendi fikir ve eğilimlerini, ötekine akıl yolundan kabul etmez de onu aynı yolda düşünmeye ve hareket etmeye zorlarsa o zaman ortada özgürlük diye bir şey kalmaz. Bunun adı tutsaklıktır. Başkasının fikirlerini de hiç tartışmadan, olduğu gibi kabullenmeye yatkın kişiler de bir otomat olurlar. Özgür ortamdaki tartışmaların, yüceliğe yaraşır biçimde olması ve şiddete dönüşmemesi gerekir. Bu da işi fikir olmaktan çıkarır.'

Omzuma dostça vurarak devam etti: 'Burada toplanmış olan bizler aynı ırktan değiliz. Çeşitli dünyalardanız. Bazıları sizin güneş sisteminizden, bazıları da galaksinin uzak köşelerinden ve başka galaksilerden. Bazıları size, ufak tefek cüceler, diğerleri ise onların altı kat büyüklüğünde, güçlü kuvvetli canavarlar gibi görünebilir.' Onun da diğerlerine katılmak üzere yanımdan uzaklaşan ayak seslerini duydum. Başka galaksilerden

mi? Bunların anlamı neydi? Diğer galaksiler de ne demekti? Devler olabilir. Böyle hikâyeleri ben de dinlemiştim. Cüceler!... Onların da bu topluluk içinde bulundukları, zaman zaman çıkan seslerden anlaşılıyordu. Başımı salladım. Bunların hepsi benim için o kadar uzak şeylerdi ki. Bana bir zarar gelmeyeceği, bunun bir toplantı, bir tartışma olduğu söylenmişti. Ama, Hindu tüccarların kervanlarla Lhasa'ya geldiklerinde böylesine kızılca kıyamet kopmazdı. Oturup sonucu beklemeye karar verdim. Zaten elimden başkaca bir şey de gelmezdi."

Hermit'in soğuk ve yarı karanlık mağarası içinde onun karşısında oturmuş olan genç rahip, bu yaratıklara ait anlattıklarını soluğu kesilmişçesine dinliyordu. Ama içi aynı dinleyişe pek katılmıyor ve sesini duyuruyordu. Acıkmıştı. Yiyecek bir şeyler gerekti. Ve şu anda en önemli olan şey de o idi.

İhtiyar Hermit birdenbire anlatmayı kesti. "Evet, biraz ara verelim. Sen yemeğini hazırla. Ben döneceğim." diyerek ayağa kalkıp iç tarafa doğru yavaş yavaş yürüdü.

Genç rahip hemen dışarıya yöneldi. Çıkışta bir an durup etrafına bakındıktan sonra, kıyılarında incecik kumların pırüdadığı göle doğru inmeye başladı. Giysisinin önünde taşıdığı, tahtadan yapılma yemek kabını çıkarıp göle daldırdı. Suyunu boşalttı. Kap yıkanmıştı. Torba gibi cep-ten çıkardığı çıkından yeterince arpa unu alıp içine koydu. Sonra elini kap gibi kullanarak gölden aldığı suyu kaba boşaltıp karıştırdı. Fakir yemeğine hüznle baktı. Burada ne yağ vardı ne de çay. Yiyeceği, şu küçücük kabın içindeki şey. Parmağı ile iyice karıştırdıktan sonra iki parmağını kaşık yerine kullanarak hiç şikâyet-siz yavaş yavaş yedi. Sonra su ile çalkalayıp hamuru sıyırdı ve ince göl kumu ile içini dışını güzelce ovdu. Tekrar yıkayıp ıslaklığını gidermek için silkeleyip kemerine astı. Sonra diz çöküp eteklerinden birinin ucunu yere yaydı. Taşıyabileceği kadar ince kum

HERMİT

doldurarak mağaranın yolunu tuttu. İçeri girdiğinde kumu yere serdi. İçindeki iri parçalarla kabuk ve otları temizledi. Bir kucak kum yeterli değildi, yedi kez daha taşıyarak zeminde oldukça yumuşak bir tabaka meydana getirdi. Düzeltilip, üzerine eskice olan yak kılından yapılma örtüsünü koydu. Artık rahatça oturabilirdi. Dünyanın hiçbir köşesinde de böyle bir yer yatağı yoktu. Tek giyim eşyası, üzerindeki tuğla kırmızısı renkli örtü elbisesiydi. O da kendisini sert rüzgârlardan koruyamayacak kadar seyrek dokunmuş ve inceydi. Ayaklarında ne çorap, ne de sandal vardı. Geceleri bu örtü elbiseye iyice sarınıp küçük kıl kiliminin üzerine yatarı. Eşya olarak, küçük tahta yemek kabı, ufak bir un kesesi ve bir de boynuna asılı muskası vardı. Dua değirmeni (kaynana zırlıtısına benzer âlet) yoktu. Bunlardan mabetlerde pek çok bulunduğundan onun gibi başkaları da bunları kullanırlardı. Saçları ustura ile kazınmıştı. Üzerinde insanların açtıkları yara izleri, işkence sırasında mum alevi ile yaktıkları yerler, başında yaktıkları mumların yaptığı tahribat, bir de eğitim sırasında acıya dayanma testlerinin bıraktığı izler vardı. Bütün bu denemelerden geçerek seçilmiş bir insan olarak Himalayalar'ın uçsuz bucaksız ve ıssız dağlarının birinde Hermit'in mağarasında bulunuyordu. Gün bitiyor ve insanı iliklerine kadar dondurucu gece soğuğu başlıyordu. Yerine oturdu ve ihtiyar Hermit'in dönmesini bekledi.

Hırıltılı nefes alışları ve sürüklenen ayaklarla ihtiyar adam göründü. Genç rahip ona bir daha derin bir saygıyla baktı. Ne serüvendi bu! Tüm güçlülere karşı ne dayanıklı-
lıktı bu! Ne kadar da akıllı bir görünüşü vardı.

İhtiyar yerini buldu ve oturdu. O anda insanın kanını donduran vahşî bir ses ve koskoca çirkin bir yaratık mağaranın kapısına dikildi. Ölümü karşılamaya hazırlanan genç rahip ayağa fırlayarak ihtiyar Hermit'i korumak için onun

önüne atıldı. Aynı zamanda saldırganın gözlerine fırlatmak üzere iki avucu ile yerden kavradığı kumlarla karşı saldırıya hazırlandı. Tam kumlan fırlatacağı sırada gelenin insana güvence veren selâm sesi ile yerine mıhlandı.

"Selâm... Selâm aziz Hermit." diye bir kilometreden duyulacak bir sesle gürledi yeni gelen. "Duanı dileriz, yolculuk için; gece için dualarını. Burada gölün kenarında kamp kurup geceleyeceğiz. Size dualarınız için arpa unu ve çay getirdik. Duanı esirgeme aziz Hermit." Onun içeriye doğru gelmesi genç rahibi yeniden Hermit'i korumak için yay gibi gerilmesine yetti. Yeniden avuçladığı kumlarla gözlerini gelene dikti ve sonra durumda endişelenecek bir şey olmadığını görerek gevşedi.

"Bu çay, bu da un." diyerek Hermit'in yakınına iki torba koydu. Genç rahibin zemberek gibi boşalmasının sebebini anlayan ihtiyar, yumuşak bir sesle, "Tüccarlar... tüccarlar bunlar. Bu ihtiyarı korumak için bu kadar telâş ve heyecana gerek yok. Sakin ol!" diye onu yatıştırdı. Gelene de, "Gelişiniz onu korkuttu. Gotamaya dualarım sizinledir. Yolunuz güvenceli, işleriniz kolay, pazarınız bereketli olsun." diye cevap verdi.

"Ya sen kimsin dövüş horozu." diye patladı tüccar. Sonra birden kendini toparlayarak, "Ah özür dilerim... saygılar genç aziz peder... mağaranın içi karanlık olduğu için birden fark edemedim. Elbisenizi görünce kusurumun farkına vardım." diyerek af diledi. İhtiyar Hermit çatlak bir sesle, "Ne haberler var tacir?" diye sordu. "Ne haberler olsun ki? " diyen tüccar, dalgımlaştı. Hindu tefeci, onu dövdürmüş ve dolandırmıştı. Ağlayarak şikâyete gittiği Naip tarafından ikinci kez dövdürülmüş ve onur kırıcı söyler söylemişti. Yak fiyatları düşmüş, yağ fiyatları artmıştı. Sınırdaki rahipler geçiş parasını yükseltmişlerdi. Dalay Lâma Mücevherli Saray'a geçmişti.

HERMİT

"Evet aziz Hermit, görüyorsunuz ya pek fazla bir haber yok. Bu gece göl kıyısında konaklayıp yarın Kalim Pong'a doğru yola devam edeceğiz. Havalara iyi. Buda bizi gözler. Şeytanlar ardımızı bırakır. Su getirelim mi? Yere kuru kum gerekir mi? Bu genç rahip size iyi bakıyor mu?"

Bu konuşmalar sırasında gün batıyor ve yerini gecenin karanlığına bırakıyordu. Hermit'le tacir Tibet'ten, Lhasa'dan ve Himalayalar'ın ötelerinden söz ediyor, haber alışverişi yapıyorlardı.

Sonunda tacir gitmek üzere ayağa kalktı. Fakat gecenin koyu karanlığını görünce irkildi.

"Amanın genç peder... ben bu karanlıkta yalnız gide-mem. Beni şeytanlar alır. Beni konak yerine kadar götürür müsünüz?" diye yalvardı.

"Ben saygıdeğer Hermit'in öğretimi altındayım. Eğer izin verirlerse elbette giderim. Benim okunmuş giysim bizi gecenin cinlerinden korur." diye cevapladı genç rahip.

İhtiyar Hermit kısık sesiyle iznini istedi.

Ufak tefek genç rahip önde, dev yapılı tacir küf, yak yünü ve karışık kötü kokular saçarak arkada, mağaranın çıkışına doğru yürüdüler. Tam çıkışta dalları birbirine sarılmış çalı ve bitkilere takılan tacir tünemiş bir kuşu ürküterek onun cıyıklamasına sebep oldu. Korkudan bir çılgılık atan tacir, genç rahibin ayaklarının dibine baygın yığıldı.

"Amanın aziz peder, şeytanlar sonunda beni yakaladılar." diye panik içinde genç rahibe sığındı. "Ben hemen, şey... hemen olmasa bile uygun bir zamanda Hintli tefeciden yürüttüklerimi geri vereceğim. Beni koruyun. Şeytanları, cinleri defedin. Beni konak yerine götürün. Size yarım kalıp çay, bir torba tsampa vereceğim." diye kurtuluş pazarlığına girişti.

Vadedilenler bu görev için çok iyiydi. Bunun üzerine genç rahip işe daha özel bir önem vererek ölmüşlere rah-

met, huzursuz ruhlara sükûn dilekleri, koruyucu meleklerle şükranlarını yüksek sesle okuyarak yola koyuldular. Yeterince yapılan bu gürültü, yola çıkabilecek her türlü yaratık ve şeytanı uzaklaştırmaya yetip artardı. Çünkü genç rahibin sesi hiç de müzikal değildi.

Konak yerine vardıklarında, ateşin etrafında toplanmış olan diğer tüccarlar çalıp eğleniyorlar, kadınlar çay bloklarından kırdıkları parçaları öğütüp kaynayan kazana atıyorlardı. Bunun üzerine bir torba dolusu ince arpa unu boşalttıktan sonra, ihtiyar bir kadın bir tulumu kazanın yanına çekip pençeleşmiş elini içine daldırdı. Çıkardığı bir avuç dolusu yak yağın kaynayan kazana attı. Ardından kazanın üstünde erimiş bir yağ tabakası oluşuncaya kadar birkaç avuç daha ilâve etti.

Ateşin yaydığı ışık ve sıcaklık çekici, bu tüccar toplanmasının neşesi de bulaşıcıydı. Genç rahip eteklerini düzgün bir biçimde toplayarak sükûnetle yere oturdu. Çenesi burnuna değen ihtiyar bir kadın, ev sahibesi olarak elini uzattığında genç rahip alışık olduğu üzere belindeki yemek kabını verdi. İçine bolca çay ve tsampa kondu.

Yüksek dağlardaki seyreltik atmosferde kaynama için 100 dereceye gerek yoktur. Ağzın dayanabileceği bir derecede su kaynardı. Parti zevkli geçti. Ardından hemen gölün sularında ve tertemiz nehir kumları ile kapkacak yıkandı. Dağlardan gelen ve gölü besleyen akan suların taşıdığı kumlarda altın zerrelerinin pırıltıları görülüyordu.

Konakçılarda, cümbüş yerinde tacirlerde hikâye boldu. Şarkılar ve müzik genç rahibin içinde derin duygular yaratıyor, onu bir başka evrene sürüklüyordu. Ama Ay'ın çıkıp yükselmesi ve yalın Himalaya topraklarını, yalçın kayaları aydınlatması ve koyu gölgelerin kara lekeler gibi yer yer ürkütücü görünimleri alevlerin şiirini bozdu. Ateş yavaş yavaş korlaştı, küllendi.

HERMİT

Genç rahip toparlanıp kalktı. Gösterilen konukseverliğe, kendisine verilenlere teşekkür edip tekrar tekrar eğilerek kervancıları selâmladıktan sonra yola çıkmak üzere hazırlandı. İyi ruhların onları koruması için dua edeceğini bildirerek, göl kenarından mağaraya doğru yürümeye başladı. Az sonra mağaranın gece içinde bir boşluk gibi duran korkutucu görünüşlü kapısına vardı. İçeri girmeden bir süre durup gökyüzüne baktı. Oldukça yükseklerden parlak bir alev parçası sessizce süzülüp göğün öteki ucunda gözden kayboldu. Tanrıların arabaları mı? Yoksa başka bir şey miydi, kimbilir? SPARTACUS

HERMİT OPTİK GÖZLE GÖRÜYOR

Yakların böğürmeleri, kadın ve erkeklerin bağırısları ile uyanan genç rahip, uykulu gözlerle ayağa kalktı ve mağaranın girişine doğru ilerledi. Olup bitenleri görmek için dışarı çıktı. Gölün kenarında insanlar dönüp dolaşıyor fakat suyun içinde duran hayvanları dışarı çıkarmak için bir türlü kandıramıyorlardı. Suyun içindekiler, dışarıdakilerin el-kol, sopa sallamalarına, bağırıp çağırmalarına aldırmıyor, sadece onlara inek inek bakıyorlardı. Şamatanın sebebi buydu. Sonunda sabrı tükenen birisi gölün içine doğru yürüyüp elleriyle suları onların üzerine atması ve sopa ile rastgele sağa sola vurmasıyla hayvanları harekete geçirdi. İsteksiz isteksiz dışarı çıktılar. Sürü toplandı. Sudan çıkan tacir, üzerinden akan sulara ve göl tabanından taşıdığı çamurlara rağmen başarısı ile övünür bir gülümseme ile etrafına bakındı. Atılan lâflara cevap yetiştirdi.

Çadırlar çarçabuk toplandı. Ateşlerden kalan küller, yiyecek ve bulaşık artıkları kumlarla örtüldü. Yükler hayvanlara yüklendi ve kervan yola koyuldu. Ağır kanlı hayvanların yürüyüş temposunu hızlandırmak, kervanı dağılmadan yürütebilmek için haydama sesleri, dehlemeler arasında kervan yavaş yavaş uzaklaştı. Sesler silindi, yine ortalığı dağların ıssızlığı kapladı.

Hüzünlü genç rahip, kervan gözden kayboluncaya kadar, güneş ışığına karşı elini gözlerine siper ederek onların arkasından baktı. Kendisinin de neden bir tacir olup,

HERMİT

böyle ülke ülke dolaşamadığını düşündü. Gayret ve çabalarının neden böyle hiç kimsenin görmediği türden bir şey olduğunu düşündü. Oysa ki, o ya bir tacir ya da "mutlu nehir"de kayıkçı olmayı isterdi. Anlayabildiği kadarıyla ona verilen göreve göre, o bir yerlere gidecek, bir şeyler görecekti. Ta ki bedeni artık onu taşıyamayınca kadar. Ondan sonra, ruhu özgürleşecek ve dinlenebilecekti. Ve yine görebildiği kadarıyla dolaşacak ve dünyanın eziyet ve elemi, inanılmaz işkencelerini görecekti.

Artık ne tacir, ne de kayıkçı olmayı düşünmüyordu. Peki ama o neydi? Yavaşça başını eğdi. Elleriyle mağara girişindeki dalları araladı. Kopardığı bir parça ile zemini süpürüp temizledi. Ve kumları alt üst ederek tekrar serdi.

Yaşlı Hermit yavaş yavaş göründü. Olmayan gözlerle genç adama bakar gibi durdu. Yerini bulup oturduktan sonra kuru ve hırıltılı bir sesle, "Gitme zamanım yaklaşıyor, fakat bildiklerimi tamamıyla sana anlatmadan bunu yapamam. Senin rehberin ve hocan olan ünlü kişi bana otlardan yapılmış ilaçlar göndermişti. Eğer görevimi bitirmeden kötülecek olursam, bu ilaçtan bana altı damla içir, tekrar canlanırım. İşimi bitirmeden bedenimden ayrılmam bana yasaklanmıştır." dedikten sonra, giysisinden çıkardığı taştan oyulmuş küçük bir şişeyi genç rahibe uzattı. Delikanlı bu emaneti büyük bir dikkatle aldı. İhtiyar, "Şimdi tekrar devam edeceğiz." dedi. "Ben dinlenirken sen yemeğini ye... biraz yorgunum. Ama bak, anlatılanları iyi dinle. Hiçbir şeyi unutmamaya çalış. Benim durumumu düşünüp dikkatini dağıtma. Çünkü onların yanında benim hiçbir değerim yoktur. Bu bilgi, iyi korunacak ve zamanı geldiğinde açıklanacaktır."

Biraz dinlendikten sonra, yeniden güçlenmeye başladığı ve çökük yanaklarından belli belirsiz bir renklenme olduğu görüldü.

Oturuşunu biraz daha rahatlattıktan sonra konuşmaya başladı. "Evvelce anlatılanları herhalde iyi bir şekilde hatırlıyorsun değil mi? Şimdi tekrar devam edelim. Tartışmalar sürüyordu ve anladığıma göre de oldukça kızışmıştı. Ama sonunda bir anlaşmaya varıldığını anlatır biçimde yavaşladı, normalleşti ve durdu. Herkesin yerli yerine geçtiğini belirler, bazıları ağır sığırların yürüyüşüne benzer hantal, bazıları tıkrıtlı, bazıları da kuşların sekmesine benzer ayak sesleri geliyordu. Bu sesler bana bu varlıklardan bir kısmının bizim bildiğimiz insanlara benzemeyeceği kanısını veriyordu. Ama ayak seslerinden çıkarmaya çalıştığım sonuçlar birdenbire kesildi.

Bir el kolumdan yakalayarak, 'Bizimle gelin!' diye seslendi. Diğer bir el de öteki kolumdan tutarak yürümeme yardım etti. Çıplak ayaklarımla bastığım zeminin sertliğinden onun metalden yapılmış olduğunu anlıyordum. Körlerde diğer algılamalar daha güçlenir. Şeklini pek kavrayamamakla beraber, bir çeşit metal borunun ya da tünelin içinden geçiyorduk."

İhtiyar adam bu olağanüstü serüvenin ayrıntılarını da iyice hatırlayabilmek ve dinlenebilmek için bir süre sustu, sonra devam etti: "Biraz sonra, ses yankılamalarından anladığıma göre oldukça geniş bir yere geldik. Önümüzden madenî sürgülü bir şeyin sesi geldi. Beni getirenlerden birisi son derece saygılı bir sesle, yüksek düzeyden olduğu izlenimini veren bir kişiye bazı şeyler söyledi. Ne konuşulduğunu bilmediğim gibi, kuş sesi, cıvılda ve gıdıklama gibi olan bu dilden de bir şey anlamıyordum. Verilen cevabın ise ton ve kesinliğinden, bunun bir emir olduğu anlaşılıyordu.

İleriye doğru yürütüldüm. Arkamızdan o sürgülü şey, madenî bir ses ve yumuşakça bir toklama ile kapandı. Durduğum yerde birilerinin bazı hareketler yaptığı belli oluyordu. Kumaş hışırtısı ve küçük tıkrıdamalardan evvelce oturduğuma benzer bir şeyin üstüne oturtulduğumu hissediyordum. Biraz sonra ince ve müşfik bir el, sağ elimden tutarak beni ileri doğru yürüttü."

HERMİT

Hermit, biraz durdu ve yutkundü. "Neler hissettiğimi düşünabiliyor musun? Bir mucizenin içindeydim. Önceden ne olduğunu bilmediğim gibi, duyduğum güvence ile götürüldüğüm yer içinde hiçbir endişe duymuyordum. Bu son kişi benim dilimle konuşarak, oturmamı söyledi ve nezaketle oturacağım yere doğru itti. Birden büyük bir korkuya kapıldım ve eline yapıştım. Oturmayı beklerken kuş tüyü gibi yumuşak bir yatağın içine düştüm. İçine yerleştiğim o şey her ne ise beni hiç incitmeden âdeta kucakladı. Yanlarında, uyurken düşmemek için olduğunu sandığım korkuluk gibi bir şeyler vardı. Yardımcılarımın, yersiz buldukları bu korku ve telâşından pek eğlendikleri, attıkları kahkahadan belli oluyordu. Ben de kendimi tutamayarak onlara katıldım. Ama bazıları, göremeyen bu insanın hareketlerine gülmediler. 'Yabancı bulduğunuz için korkunuz.' dedi, yanımdakilerden birisi, ki durumu çok iyi açıklıyordu. 'Telâş etmeyin! Size zarar verecek hiçbir şey yok. Yaptığımız testler, sizin çok güçlü bir belleğe sahip olduğunuzu gösterdi. Böylece, size gösterecek ve sizin de sonradan size gelecek kişiye aktaracağınız bilgilerin iyi korunacağına inandık.' Ama bu çok gizemli şeyler beni rahatlatacağına, korkutuyordu. Bir şey söylemeyerek, yeni olacıkları beklemeye başladım. Onlar da gelmekte gecikmediler.

'Şimdi göreceğiniz şeyler tümü ile geçmişte olanlar, yani dünyanın doğuşu. Tanrıların kökeni, büyük ilgi uyandıran ve gökyüzünün bir yanından diğerine hızla uçup giden ateş arabalarını...' diye konuştu bir ses.

'Bağışlayın efendim,' diye sözünü kestim. 'Görmekten söz ettiniz. Ama görüyorsunuz ki, ben gözleri çıkarılmış bir insanım. Hiçbir şeyi göremem ki.' Birtakım hiddet ve olumsuzluk hâllerine işaret sayılan seslenmeler ve mırıltılar ortalığı kapladı. Ses devam etti. 'Hakkınızda gereken her şeyi, hatta sizin bile bilmediklerinizi biliyoruz. Gözleriniz çıkarılmış olmakla beraber, optik sinir uçları olduğu gibi duruyor. Bizim bilimimiz, bu uçların kullanımı ile size görmenizi istediğimiz şeyleri gösterebile-

cek düzeydedir.'

'Yani bundan sonra görebileceğimi mi söylemek istiyorsunuz?' diye sordum.

'Hayır, göremeyeceksiniz.' diye cevap verdi sesi. 'Sizi belli bir zaman için kullanıyoruz. Sürekli bir görüşün sağlanması, sizin bu amaçtan kopmanıza neden olduktan başka, dünyanın bilimsel ve teknolojik gelişiminde de henüz izin verilmeyen bir düzeye zamansız bir sıçrama olur. Şimdi bu kadarlık yeter. Yardımcılarımı çağırıyorum.' Hemen saygılı bir vuruş ve ardından da madenî bir sürgü sesi geldi. Bir konuşma oldu. Ve iki kişi içeriye girdi.

Üzerinde bulunduğum şeyin hareket ettiğini ve yukarı doğru kalktığını hissettim. Korku ile gerildim. Ama parmağımı bile oynatacak bir hareket yapamadım. Şuurum yerindeydi. Üzerinde bulunduğum şey kolayca her tarafa hareket edebiliyordu. Bana çok garip gelen ses yansımalarından, bir geçitten geçmekte olduğumuzu kestirebiliyordum. Sonunda keskin bir dönüşle girdiğimiz bu yerde, burnuma çok tanınmış bazı kokular geldi. Durduk. Verilen bir emirle omuzlarımdan ve bacaklarımdan tutan ellerle ve çok kolaylıkla yukarıya, yana ve aşağıya doğru hareket ettirildim. Telâşlandım, daha doğrusu çok korktum. Fakat asıl dehşete sağ kol dirseğimin üst tarafına bir bant yapıştırdıkları zaman kapıldım. Bandın baskısı gittikçe arttı ve kol uyuştı. Sonra sol topuğumda bir dürtme duydum. Ardından içimden bir şeylerin çıkıp gittiğini hissettim. Verilen bir emirle buz gibi soğuk iki diskin temasını duydum. Uzaktan arı vızıltısına benzer bir ses geliyordu. Yavaş yavaş duyularım kaybolmaya başladı. Sanki gözlerimin önünde parlak ışıklar, alevli noktalar uçuşuyordu. Yeşil, kırmızı, menekşe her türlü renk. Birden bir çılgılık attım, hayal görmüyordum. Acaba bana yeni kederlerin hazırlandığı şeytanlar ülkesinde miydim? Saplanan şiddetli bir ağrı, ki gerçekten açılan bir delikti. Ve benim korkularım. Daha fazlasının üzerinde durmadım. Benim dilimi konu-

HERMÎT

şan bir ses şöyle seslendi: 'Korkma canım daha fazla acıtmaya-
cağız. Şimdi hangi rengi görüyorsun?'

Bu bana korkumu unutturdu. 'Şimdi kırmızı, şimdi yeşil,
bütün diğer renkleri.' diye cevap verdim. Ve hayretle inledim;
görüyordum, fakat gördüklerim nelerdi, neyi görüyorum? Ka-
fam karmakarışık oldu.

Ama bu anlatılamaz şeyleri nasıl anlatmalı? Bir insan, di-
linin yeterli olmadığı bir sahneyi bir başkasına nasıl anlatabilir?
Hakkında bir fikre sahip olmadığı olayları nasıl tarif edebilir?
Biz burada, Tibet'te sadece tanrı ve şeytanlar hakkında konuş-
mak üzere yeterli olabilecek kelime ve cümlelerden başka fazla
bir şey bilmezken, birinin çıkıp tanrısal veya şeytanca yaptığı iş-
lerin oluşum ve görünümelerini nasıl anlatabiliriz? Bu nedenle,
ben de ancak gördüğümü söyleyebilirim. Fakat benim görüşüm
sadece çevrem ile sınırlandırılmış değildi. Kendimi de görüyordum.
Bu hiçbir sinirin dayanamayacağı bir deneydi. Ve bir kez
daha tekrarını da istemedim. Neyse, bıraktığımız yerden devam
edelim.

Bir ses bana kırmızıyı, yeşili ve diğer renkleri gördüğüm
zaman bu renkleri söylememi bildirdi. Bu çetin bir denemeydi.
Şimdi beyazdı, bir şimşek ve netleşen bir görüş. Etrafa bir göz
atıyorum. Ama gördüklerim benim tanıdığım türden şeyler de-
ğildi. Yarı oturur, yarı yatar vaziyette, altında tek metal silindi-
rik desteği olan bir plâtfom üzerindeydim. Benim de içinde ol-
duğum bütün bu şeyler tek destek üzerinde duruyordu. Etraf
öylesine temizdi ki bunu asla unutamam. Üzerinde en ufak bir
lekenin bulunmadığı duvarlar yeşilimsi, parlak, zevkli ve
sükûnet veren bir görünümdeydi. İçinde bulunduğum oda bizim
ölçülerimize göre çok büyük, sağlam ve sana anlatamayacağım
görünüşte aletlerle doluydu.

Ya odada bulunan insanlar? Ah... beni sersemleten, hay-
retten çılgık attığım, üzerimde şok etkisi yapan o görünüş! Ön-
ce, bana takılan görme aletinde bir çarpılma olduğunu sandığım

ve ağzımı bir karış açık bırakan o görünüş.

Makinenin yanında duranlardan birisi, özellikle seçilmiş en iri yarı muhafızlarımızın iki misli iriliğindeydi. Boyu dört metre kadardı. Kafası olağanüstü bir komiklikte ve tepe tavuk yumurtası kadar bir sivrilikte idi. Tamamıyla saçsızdı. Korkunç bir cüssesi vardı. Yeşilimsi bir elbise giymişti. Herkesin elbisesi yeşildi. Elbiseler çene altından topuklara, kollar bileklere kadar kapalı tek parçaydı. Ellerinin üzerinde düz pürüzsüz ayrı bir cilt (deri) vardı. Birinden ötekine bir göz attığımda, hepsinde bu deri kaplamasını gördüm. Belki dinsel bir perde, belki de beni kirli bulup dokunmak istemediklerinden olabilirdi. Bakışlarımı, orada bulunan diğer iki devin üzerinde gezdirdim. Beden şekillerine göre bunlar kadın olmalı idi. Birisi çok koyu, diğeri çok açık renkliydi. Birinin saçları kıvrık lüleli, diğerinin düz ve beyazdı. Hani böyle bir kadınla ilişkim olmasını da dünya yıkılsa istemezdim. Her ne ise, işin bu tarafı da zaten seni ilgilendirmez.

İkisi de beni göz altında tutuyorlardı. Birisi elini kaldırarak benim bakmadığım bir yönü işaret etti.

Gördüğüm olağanüstü bir şeydi. Bir cüce, yerden bitme bir şey, beş yaşında bir çocuk kadar bir şey. Ama kafa, bir alâmetti. Saçsız, kubbeli koca bir kafa. Hiçbir tarafında saç ve kıldan eser bulunmayan bir şey. Çene küçücük, ağız ise bizim bildiğimiz ağız değil sanki üçgen biçimli bir delikti. Burun ise küçük ince bir çıkıntı.

Bunun önemli bir kişi olduğu, oradakilerin ona karşı özel bir davranış içinde oluşlarından anlaşıyordu.

Dev yapılı, eliyle yine bir yönü işaret etti. Önceden fark edemediğim kişilerden birisi benim dilimden konuşarak, İleri bakın, kendinizi göreceksiniz.' diye seslendi ve benim görüş açım içine geldi. Tamamıyla normal görünüşlü ve Hintli tacirlerle benzer giyinişli birisiydi. İleriye doğru gelerek parlak bir şeyleri işaret etti. Onlara bir göz attım ya da öyle yaptığımı san-

HERMÎT

dım. Ama görüşüm benim dışındaydı. Benim gözlerim yoktu. Oraya görüşümü sağlayan şeyleri koymuşlardı.

Üzerinde bulunduğum plâtförm bu tezgâhın yanındaydı. Kutu gibi bir şey vardı. Benim bakmak istediğim tarafa doğru o hareket ediyordu. Birisi bu âlete müdahale edip onun göze benzer şeyini bana doğru çevirince kendimi o acayip aracın üzerinde yatar-oturur durumda gördüm. Kendimi en son, yani gözlerim çıkarılmadan önce, su içmeye gittiğim durgun ve temiz gölcükteki yansımada görmüştüm. Ve kendimi tanıyordum. Ama burada o parlak yüzeyde gördüğüm, zayıf, bitkin, ölüye benzer bir insandı. Biri kolumda, biri topuğumda iki bant vardı. Bu bantlardan birtakım borular çıkıyordu. Bunlardan bir tanesi ise yanımda asılı bir şişeden burnuma geliyordu. Fakat baş... Neyse, kendimi toparladım ve sakinleştim. Başta, alnum üzerinde yaya benzer birtakım metaller uzanıyordu. Uzun kıvrık yaylara benzeyen bu şeyler yanında bir başka sehpanın üzerinde bulunan o kutuya gidiyordu. Sanırım ki bu yaya benzeyen şeyler benim göz sinirlerimle bu kutu arasında bir bağlantıydı. Göz yaşları gibi bir şeylerin aktığını görmek beni gerçekten etkiledi. Fakat hâlâ hareketsizdim. Parmağımı bile kıpırdatamıyordum. Böylece yatıp, olacakları beklemekten başka bir şey yapamazdım.

Olağan görünüşlü adam, görmeme vasıtalık eden kara kutuya doğru elini uzatınca, sanki eli gözüme girecekmiş gibi oldu ve bir çekinme hareketi yaptım. Bu anda görüş yönüm değişti. Bu kez yattığım yerin arka tarafını görüyordum. Arkamda iki kişi vardı. Oldukça normal görünüşlüydüler. Biri beyaz; diğeri sarı, bir moğol gibi sarıydı. Bana bakıyorlardı ama olup bitenlere pek aldındıkları yoktu. Benim yerimde olsalardı herhalde öyle davranamazlardı.

Ses tekrar konuştu: 'Tamam, işte kendinizi de gördünüz. Bu tüpler sizi besliyor. Diğerlerinin ise değişik görevleri var. Şu anda hareket edemiyorsunuz. Eğer hareket etmenize izin verirse, şok geçirmenizden ve kendinizi yaralamanızdan korkuyo-

ruz. Sizi bu tehlikelerden korumak için hareket edemez hâle getirdik. Fakat merak etmeyin, bu üzerinizde kalıcı bir etki yapmayacaktır. İşimizi bitirdiğimiz zaman, gözlerinizin dışında tamamıyla iyileşmiş olarak Tibet'in başka bir yerinde olacaksınız. Siz de kabul edersiniz ki, bu kara kutuyu da beraber götüremezsiniz. ' Bana gülümseyerek görüş alanından ayrıldı.

Etrafındakiler hareketlendi. Birtakım aletlerle bir şeyler yaptılar. İncecik camlı küçük pencerelere benzeyen birtakım şeyler vardı. Üzerinde oynayıp duran noktacıklardan, işaretlerden başka, içlerinde başka bir şey görünmüyordu. Benim için de bir anlam taşıyorlardı. Ne olabileceklerini anlamak için şöyle bir kez daha baktımsa da hiçbir şey anlayamadım.

Olduğum yerde ne dinlenme, ne de yorgunluk duymadan uyuşmuş hissiz bir hâlde uzanmış olarak duruyordum ve zaman geçiyordu. Ama artık ne telâşlanıyor, ne de bitkinlik hissediyordum. Sanki bedenimin kimyasal yapısı çözülmüş gibiydi. O sırada kara kutudan çıkan bazı şeylerin çalışanlardan biri tarafından bir metal çerçeveye bağlandığını gördüm. Adam bu yuvarlak pencerenin arkasında, değişik yerlerde bulunan birtakım düğmeleri çevirdi. Kendisini cüce sandığım, ama görevli olduğu belli olan adam bir şeyler söyledi.

Konuşmasını bitirdikten sonra sanki bir düğmeye basılmış gibi kendimden geçtim. Sonradan da zaten bu işin bir düğmeye basılmakla yapıldığını da anladım.

Ne kadar uyudum ya da kendimden geçtim bilmiyorum. Zaten bilmemin de bir yararı yoktu. İster bir saat, ister bir gün, bir şey fark etmezdi.

Uyanışım da uyutulduğum gibi anî oldu. Ama ilk algıladığım, görüşün yokluğuuydu. Yani başlangıçta olduğu gibi yine kördüm. Kulağıma tuhaf sesler geliyordu. Metalin metale vurmasından çıkan sesler, cam bir kadehin tınlaması, ayak sesleri gibi. Bir sürme kapı; sert, madenî bir ses ve kısa bir zamanlık sessizlik. Yattığım yerde yaşamımı karmakarışık eden bu garip

HERMİT

olayları düşünüyordum. Olanları anlayabilmek merakı içimi kemiriyordu. Neredeyse sapıtaçaktım.

Kulağıma ayak sesleri, bazı tıktırılar geliyordu. Bunlara mırıltılar da eklendi. Sesler yükseldi ve olduğum yere kadar gelmeye başladı. Sonra kapının sürülmesi ve yüksek, sinirli ses tonlarından tanıdığım iki dev yapılı kadının içeri girmesi. İkisi de aynı zamanda konuşuyor ya da bana öyle geliyordu. Her biri birer yanımda durunca dehşete kapıldım. Üzerimdeki tek örtünecek şeyimi çekip almışlar ve doğduğum günden beri ilk kez çıplak kalmıştım. Güçsüz hareketsiz yatıyordum. Bu kadınların insafına kalmıştım. Her ikisinin gözleri önünde çıplaktım. Ben, hiç kadın tanımamış bir rahiptim -bunu rahatça itiraf edebilirim- kadından çekinirim."

İhtiyar Hermit durdu. Genç rahip, böyle bir olayın onun üzerinde yapmış olduğu etkinin dehşetini onun yüzünde okur gibiydi. Hermit'in alnında derinin kırıştığını ve hafif bir terin deriyi ıslattığını fark etti. İhtiyar, yanında duran su kabına uzanarak onu buldu ve birkaç yudum içtikten sonra tekrar ve dikkatle yanına yere koydu. "Fakat iş bununla bitmedi." diye, utanarak devam etti. "İki kadın beni yana çevirip, bir boruyu bedenimin sözünü edemeyeceğim bir yerine soktular. İçeriye su gibi bir şeyler aktı ve kendimi patlayacak gibi hissettim. Sonra hiçbir merasime gerek görmeksizin beni kaldırdılar ve altına buz gibi soğuk bir kap koydular. Bundan sonra bu iki kadının önünde olanları anlatmaktan utanıyordum. Ve yine işin başında olduğu gibi, hiçbir çekingenlik göstermeden çıplak vücudumun her yerini ve erkeklik taraflarımı yıkadılar. Utancımın bütün vücuduma ateş bastı. Ardından vücuduma, burnuma tekrar borular takıldı ve üzerime de çenemden ayaklarıma kadar uzanan bir örtü kondu. Anlaşılan daha iş bitmemişti. Sanki kafatasımı kesmişler gibi bir ağrı hissettim ve kalın, yakıcı bir şey sürülünceye kadar da açıklayamayacağım bir şeyler oldu. Bütün bu işler sırasında iki genç kadın,

sanki şeytan akıllarım alıp götürmüş gibi habire konuşuyor ve fıkırdanıp duruyorlardı.

Bir zaman sonra tekrar o madenî kapı sürülmesi sesi duyuldu ve ağır ayak sesleri yaklaştı ve kadınlar konuşmayı kestiler. Tibetçe konuşan ses, 'Nasılsın bakalım?' diye hatır sordu. 'Berbat!' diye cevap verdim. 'Kadınlar beni soyup, kırıp dökmedikleri yerimi bırakmadılar. İçimi dışıma çıkardılar.' Benim bu tarifim pek hoşuna gitmiş olmalı ki, duygularımı hiç de incitmeyen, içten gelen bir kahkaha patlattı. 'Sizi yıkadık, bedendeki artıkları attık ve aynı yoldan besledik. Sonra steril olarak çeşitli borular ve elektrik bağlantıları yapıldı. Deri kaldırılıp kafatası kontrol edildi ve tekrar kapatıldı. Buradan ayrılırken sadece hafif bir iz kalmış olacak.'

İhtiyar Hermit, başını eğerek, "İşte!" dedi. "Kafamda beş tane iz var." Genç rahip ayağa kalkarak derin bir merakla gösterilenlere baktı. Evet, izler olduğu gibi duruyordu. Her bir iz beş santim uzunluğundaydı ve hâlâ beyaz bir çizgi gibi belli oluyordu. Kadınların elinde, böyle bir operasyondan geçmek korkunç bir şeydi. Sanki arkasmdan saldırıvereceklermiş gibi bir korku ile hemen yerine oturdu.

İhtiyar devam etti: "Bu teminat beni yumuşatmaya yetmemişti. 'Fakat ne diye beni bu kadınların eline teslim ettiniz? Bu işi yapacak erkek yok muydu?' diye sordum.

Esirci -benim gözümde öyle idi- yeniden güldü. 'Sevgili insan, aptal gibi davranma. Senin bedeninin çıplaklığının onlar için bir anlamı yoktur ki. Biz buradaki çalışmalarımızın dışındaki zamanlarda çoğunlukla çıplak gezeriz. Beden bizim kendi mabedimizdir ve böylece saftır. Sizinkiler çarpık düşüncelerdir. Size hizmet eden bu kadınlar hemşirelerdir ve bu işler için eğitilmişlerdir. '

'Fakat neden hareket edemiyorum? Neden görmeme izin vermiyorsunuz? Bu işkence değil mi?'

HERMİT

'Hareket edemezsiniz. Çünkü elektrotları çıkarabilir ve yararlanabilirsiniz. Ya da aletlere zarar verebilirsiniz. Buradan ayrıldıktan sonra körlerde gelişen yüksek duyarlılık, tanımlama, yön bulma gibi duyguları yeniden kazanabilme gibi bir güçlkle karşılaşmamanız için sizde görme alışkanlığı oluşmasını doğru bulmuyorum. Asıl işkence, sizi bu duruma getirdikten sonra yardımsız bırakmaktır. Siz burada eğlence için değil, size verilecek bilgiler ve göreceğiniz şeyleri, bunları sizden almak üzere gelecek kişiye aktarabilmeniz için, aracı olarak bulunuyorsunuz. Normalde bu bilginin yazılı olması gerekir. Fakat biz bunların bir başka kutsal kitap ya da gizli metinler olarak ortalığı karıştırmamasından korkarız. Sizin alacaklarınız ve sonradan geleceklere yazılmış olacaklardır. Yani açıkça anlayacağınız gibi, siz burada bizim amaçlarımız için bulunuyorsunuz. Kendiniz için değil.'

Mağaranın içinde çıt yoktu. İhtiyar Hermit bir an sustuktan sonra, "Biraz ara verelim ve dinleneyim. Siz su getirin ve içeriği temizleyin. Arpanın da öğütülmesi gerekiyor." diyerek konuşmasını kesti.

Genç rahip, "Sizin yerinizi de temizleyebilir miyim efendim?" diye sordu. Hermit, "Hayır! Biraz dinlendikten sonra işi kendim yaparım. Siz benim için biraz daha kum getirip buraya bırakın." diyerek ağır ağır yürüdü. Kendi yerine giden küçük kapının taş duvarına dayanarak, "Seksen yıldan beri tsampa, yalnız tsampa yedikten sonra, artık bir şey yemeye gerek duymayacağım öbür tarafa geçmeden önce, bir başka yiyeceğin de tadını tatmak için garip bir istek duyuyorum." dedi ve aklaşmış başını sallayarak, "Belki de değişik gıdanın şoku beni öldürür." diye ekledi. Ve genç rahibin girmedığı kendi iç hücreğine geçti.

Genç rahip mağara kapısındaki bitkilerden kopardığı küçük bir dal parçası ile zemini güzelce temizleyip kumları düzgünleştirdi. Sertleşen kısımları kazıdı, attı. Girişi

güçleştiren bitki ve taş parçalarını temizledi. Sonra elbisesinin uzun eteklerini bir torba gibi kullanarak göl kıyısından, yorgunluktan bitinceye kadar kum taşıdı. Otunu, çöpünü ayırarak bunları zemine güzelce serdi ve düzgünleştirdi. Ardından altı kez de Hermit'in hücresi için getirdi.

Mağaranın iç kısmının sonunda üstü yumuşak kayadan oluşan yerde, sular yer yapısının tabakalarını ortaya çıkaran oyuklar meydana getirmişti. Bu oyukların birinin içinden iki avuç dolusu arpa çıkardı. Yan tarafta bu iş için kullanıldığı belli olan ağır yuvarlak bir taş bulunuyordu. Genç rahip kendisi için bile ağırca olan bu taşı, hiç kimsenin yardım etmediği bu çok yaşlı ihtiyarın nasıl yerinden oynatıp kullandığını düşünmekten kendini alamadı. Neyse... arpa öğütülmeli ve kavurmaya hazır hâle getirilmeliydi. Taşa bir yarım çark yaptırarak bir tok sesi ile birlikte altındaki üzerinde oturttu. Monoton bir hareketle, kolları ve sırtı ağrıdan tutuluncaya kadar arpaları un hâline getirmeye çalıştı. En sonunda yeteri kadar un hazırlanmıştı. Taşları ince kumla iyice ovuşturarak üzerinde kalan kabuk ve un artıklarından temizledi ve her şeyi tekrar yerli yerine koydu.

Öğleden sonra güneş hâlâ etrafı ısıtıyordu. Genç rahip bir kayaya sırtını dayayarak yavaş yavaş tsampasmı, işaret parmağını kaşık yerine kullanarak yedi. Küçük bir kuş etrafını görmek için gagasını bir sağa bir sola çevirerek üzerine konduğu bodur çalının üzerinde keyifli keyifli ötüp duruyordu. Gölün sularından fırlayan bir balık, uçan böceği yakalayarak tekrar cup diye suya daldı. Yakındaki bir ağacın dibindeki kovuktan kafasını çıkarmış bir tarla faresi, merakla rahibe bakıyordu. Bir bulut güneşi kapattı. Genç rahip birdenbire iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti. Tarla faresi bir kez daha rahibe baktıktan sonra deliğin içinde kayboldu. Rahip de elbiselerini iyice sarınarak ma-

HERMİT

ğaranın içine girdi.

İhtiyar Hermit sırtını duvara dayamış olarak oturuyordu. "Bir kez daha ateşin sıcaklığını hissetmek istiyorum." diye konuştu. "Son altmış yıldır kendi kendime ateş yakamıyorum. Benim için yakar mısm? Birlikte mağaranın ağzında otururuz."

"Hemen." dedi genç rahip. "Acaba kav ve çakmak taşı var mı?"

"Hayır, bir su kabı, bir arpa torbası ve iki elbiseden başka hiçbir şey yok. Hatta bir kilim parçası bile." Genç rahip hemen fırlayarak üzerinde yattığı örtüyü ihtiyar adamın arkasına koydu, omuzlarını kapattı ve dışarı çıktı. Mağaranın biraz ilerisinde düşmüş iri bir kaya vardı. Vaktiyle bu düşme sırasında bazı kuru otları da yakmıştı. Rahip bu taşın olduğu yere gelip iki tane, eline uygun biçimde çakmak taşı seçti. Denemek için onları sürterek birbirine vurdu ve iyi bir kıvılcım çıkardıklarını gördü. Etrafta çürümüş ağaç ararken, bir yıldırımın kömürleştirdiği içi oyuk bodur bir ağaç gövdesi buldu. Gövdenin iç kısımlarından ateşlenmeye elverişli parçaları elle, taşla kopardı. Tozları dikkatle topladı. Etraftan kuru dal ve ağaç gövdesi parçaları topladı. Yüklenebileceği kadarıyla mağaranın yolunu tuttu. Geldiğinde soluğu kesilmek üzereydi. Yükünü dikkatle ve ateş yandığı zaman mağaranın içini dumanla doldurmaya-
caktır bir yere indirdi. Kumlu toprakta yeterli bir çukur kazırladı. Kırdığı kuru dalları çaprazlamasına alta yerleştirip üzerine elleriyle ya da taşlara sürterek ufaladığı yanık ve kupkuru ağaç kalıntılarını koydu ve bunlara bir biçim verdi. Eğilip esinti etkilerinden koruyarak çakmak taşları ile bu fünüye ateşlemeye çalıştı. Biraz uğraştıktan sonra küçücük bir alev meydana getirmeyi başardı. Kendini tam siper ederek bu ateş başlangıcını büyütebilmek için üfleterek, besleyerek alevi canlandırdı. Artık alev kuru dalları

sarmıştı. Kendisinin bu ateşi korumak için gösterdiği dikkat ve ihtimamı, doğduğu zaman herhalde anası ona göstermemişti. Ateş gittikçe büyüyerek canlı alevlerle yanmaya başladı. Artık üzerine kalın kütük ve ağaç parçaları konulabilirdi.

Mağaranın içine girdi, "Efendim ateş hazır. Size yardım edebilir miyim?" diye ihtiyar Hermit'in önünde saygıyla eğildi. Hermit bir eliyle baston gibi kullandığı sopaya, diğer eliyle onun zayıf bedenine tutunarak zahmetle ayağa kalktı. Genç rahip yavaş yavaş onu ateşin yarana ve dumanın rahatsız edemeyeceği bir yere dikkatle oturttu. "Ben gece için biraz daha dal toplamak üzere gideceğim. Şu çakmak taşlarını da kuru kalması için içeride uygun bir yere yerleştireceğim." diyerek, ihtiyarın omuz ve sırtını örtüsü ile güzelce örttükten sonra, yanına su kabını koydu ve taşları, içeride arparların bulunduğu kovuğa yerleştirdi.

Sonra kendisi dönünceye kadar ihtiyarın üşümemesi için ateşe biraz daha odun atarak, tüccarların kamp kurduğu yere gitmek üzere mağaradan ayrıldı. Belki biraz odun ve dal bırakmışlardır diye düşünüyordu. Ama ne yazık ki hiçbir şey bırakmamışlardı. Fakat odundan da iyi bir şey bulmuştu: bir teneke kutu. Ya hayvanlara eşyaların yüklenmesi sırasında unutulmuş ya da yüklerin birbirine çarpması ile düşmüş olabilirdi. Ne türlü olursa olsun, bu kutu sanki bir hazineydi, içinde su kaynatılabilirdi. Onu güzelce temizledi. Sonra hemen etrafı dolaşıp, ağaç parçaları, kuru dallardan oluşan büyük bir demet hazırladı. Mağaraya birkaç kez bu demetlerden taşıdı. Ama ihtiyara sıcak bir su ile hazırlanacak yemek ile sürpriz yapmak için bulduğu şeyden söz etmedi. Tacirin getirdiği çay ile ihtiyarın içini ısıtmak ne kadar iyi olurdu. Ve su ısınmaya başlamıştı.

Son odun demeti çok hafifti. Yakın yerlerde yararlanılabilecek pek bir şeyler kalmamıştı. Etrafı araştırırken

birden gözüne su kenarında top gibi yapılmış bir kıl kilim parçası takıldı. Bu, buraya nereden gelmiş diye söylenerek almak için uzandığında şaşkınlıktan bir adım geriye fırladı ve korkudan haykırdı. Çünkü kilim parçası diye tuttuğu şey bir insan başıydı. Ve inanılmayacak kadar zayıf bir beden. Boynuna, kenarları yaklaşık yetmiş beşer santim kadar, kalınca tahtalardan yapılmış bir plâka geçirilmişti. Aslında iki parçadan oluşan ve ortasındaki deliği meydana getiren yarımşar dairelik boşlukları bulunan bu plâka, adamın boynuna geçirildikten sonra birbirine ilginç bir kilitleme sistemi ile bağlanmıştı. Kendisinin açmasına olanak yoktu. Adam âdeta canlı bir iskeletti. Rahip adamı çekip çıkardı. Kıyıya diz çökerek eliyle otları sağa sola itip temizlediği yerden belindeki yemek kabına su doldurdu ve bu tahta boyunduruğun üzerinde duran başın yarım açık ağızına yavaş yavaş birkaç yudum su verdi. Adam açlık ve bitkinliğin sonuna gelmişti. Aralayabildiği göz kapaklarından canlı olduğu anlaşıyordu. Üzerine eğilen rahibi gördü. Duyulur duyulmaz bir sesle, "Su içmek için eğilmiştim. Düştüm. Bu tahta beni boğulmaktan kurtardı. Günlerdir suyun içindeyim- Kıyıya çıkmak üzereydim." dedi, durdu, bitkindi. Rahip ona biraz daha su içirdi ve arpa unu ile hemen hazırladığı bulamaçtan yedirdi. Adam, "Bunu boynumdan çıkarabilir misiniz?" diye sordu. "Eğer kilidi iki taş arasına sıkıştırarak üzerinden bir taşla vuracak olursanız açılır."

Rahip hiç zaman kaybetmeden iki uygun taş buldu. Birini alta yerleştirip diğeri ile kilide, içten gelen bir yarıdım hırsı ile kuvvetli birkaç vuruş yaptı. Bir kenarı açıldı. Adam, "Şimdi de öteki kenara! Oradan mili sökünçe açılır.", diye inledi. Rahip tarif edileni tam bir içtenlikle yerine getirdi. Ve büyük bir güç sarf ederek boyunduruk plâkasını kırıp adamı bundan kurtarmayı başardı. Adamın boynu

HERMÎT OPTİK GÖZLE GÖRÜYOR

tahtanın tahribatı ile âdeta parçalanmış ve kanlı bir et yığınının hâline gelmişti. Genç rahip, "Bunları atmak yazıktır. Onları yakarız." dedi. SPARTACUS

KARAKTER SINAVI

Genç rahip bir süredir yere oturmuş, bu bitkin adamın başını hafifçe kaldırarak ona azar azar tsampa yedirmeye çalışıyordu. İşini bitirdikten sonra ayağa kalkarak, "Sizi ihtiyar Hermit'in mağarasına taşıyacağım." diyerek ayağa kaldırdı ve onu, bir omzunun üzerine, katlanmış bir halı gibi yüklenerek ot ve çalıkların arasından geçip taşlı mağara yolunda zahmetle taşımaya başladı. Sanki sonsuz gibi gelen bir yolculuktan sonra ateşin yanına varabildi. Omzundaki adamı yavaşça yere indirdi. "Sayın üstat!" dedi. "Bu adamı gölün kıyısında boynuna keng (cangue - işkence tahtası) geçirilmiş olarak buldum. Boynu kötü şekilde yaralanmış ve kendisi de çok hasta, tahtayı çıkardım ve onu buraya taşıdım."

Bir ağaç dalı ile ateşi karıştırıp canlandırdı. Yükselen alev ve kıvılcımlar ile birlikte tatlı bir yanık odun kokusu da etrafa yayıldı. Bir kucak daha dal ve ağaç parçalarını ateşin üzerine attı ve Hermit'in ne diyeceğini beldedi.

"Keng ha?... Bunun anlamı suçluluktur. Ama, acaba suçu nedir? Neyse... Onun ne yaptığını bir yana bırakalım. Eğer hasta ise elimizden geleni yapmalıyız. Belki de adam konuşabilir."

Adam, "Evet, sayın efendim." diye zayıf bir sesle fısıldadı, "Fizikçe yapılabilecek yardım için vakit çok geç. Benim ruhsal yardıma ihtiyacım var. Böylece sükûn içinde ölebilirim. Sizinle konuşabilir miyim?"

"Elbette!" dedi ihtiyar Hermit. "Konuşun, sizi dinliyoruz."

Hasta adam, genç rahibin verdiği su ile dudaklarını ıslattı ve hafifçe öksürerek söze başladı: "Lhasa'da başarı kazanmış bir gümüşçüydüm. İşler iyiydi. Hatta lâma manastırından bile iş geliyordu. Sonra, o sam yeline benzer Hintli tacirler geldi. Fabrika malı denen ucuz şeyleri pazara döktüler. Aşağılık, bayağı şeyler; el sürülmeye bile değmez. Ama işim elden gitti. Kazanç azaldı. Karım sıkıntıya tahammül edemedi; bir başkasının koynuna girdi. Kendisiyle evlenmezden önce, onda gözü olan zengin bir Hintli tüccarın koynuna. Hintli tüccarların rekabet edemediği birine. Bana yardım edecek kimse yoktu, bakacak kimse de. Ve benim de bakacağım kimse."

Acı hatıraların altında ezilmiş gibi bir an durdu. İhtiyar Hermit ve genç rahip onun tekrar kendini toparlayabilmesi için sessizce beklediler. Tekrar anlatmaya başladı. "Rekabet gittikçe şiddetlendi. Bir adam Çin'den daha ucuz bir yak yükü öteberi getirdi. İşim iyiden iyiye durdu. Başkalarının satın almak isteyeceği tezgâh, takım gibi pek bir şeyim yoktu. Bir Hintli tüccar, tüm varlığım olan evim için pazarlığa bile değmeyen çok düşük bir fiyat teklif etti. Reddettim. Benimle alay ederek, yakında zaten on para etmeyeceğini söyledi. İçimden yıkılmıştım. Kendimi tutamadım, adamı tuttuğum gibi dışarı fırlattım. Yolun kenarına tepesi üstü düştü ve şakağı taşa çarparak yaralandı."

Hasta adam elemle durdu. Bir süre geçti, "Halk toplanmıştı. Bazıları beni suçluyor, bazıları ileri geri konuşuyordu. Sonunda yakalanıp hâkimin karşısına çıkarıldım. Olanlar anlatıldı. Şahitlerin bazıları benden yana, diğerleri aleyhime konuştu. Onu serbest bırakırlarken, beni de bir yıl kenge mahkûm ettiler. Tahta boynuma geçirildi ve kilitlendi. Onunla kendi kendime ne bir şey yiyebiliyor ne de

HERMİT

içebiliyordum. İşim artık başkalarının merhametine kalmıştı. Çalışamıyordum. Başkalarının ardından, gıda için değil, beni beslemelerine yalvararak dolaşıyordum. Yata-mıyordum. Ancak daima ayakta durabiliyor veya oturabili-yordum."

Solgunlaştı; çökmek, tükenmek üzere bir hâl aldı. Genç rahip, "Sayın efendim, tüccarların konakladığı yerde bir teneke kutu bulmuştum. Gidip onu getirmek ve çay yapmak istiyorum." diyerek ayağa kalktı ve acele ile kutu-yu ve keng tahtalarını bıraktığı yere gitti. Konak yerinde, kutuyu bulduğu yerleri de karıştıınca kutunun asılacağı çengeli de buldu. Kutuyu kumla ovup yıkayarak su dol-durdu. Sonra kengin tahtaları ile demir kenetlemesini de alarak mağaramn yolunu tuttu. Gelir gelmez büyük bir ke-yifle ağır kengi ateşin üzerine oturttu. Dumanlar ve kıvıl-cımlar etrafa yayıldı. Az sonra kengin boyun boşluğundan bir baca gibi alevler yükseldi.

Genç rahip mağaranın içine koştu. Tüccarların vermiş olduğu çıkını getirdi. Kalıp hâline getirilmiş çay, büyükçe bir parça donmuş yak sütünden yapılmış yağ, biraz kok-muş, tozlu ama yine de tereyağ olduğu belli bir kalıp. Bir-raz da esmer renkli kelle şekeri parçaları.

Ateşin kenarına, çektiği korların üzerine içi su dolu te-neke kutuyu dikkatle yerleştirdi. Çay kalıbından kopardığı parçaları içine attı, kaynamaya bıraktı. Sert yağdan taşla sı-yırdığı parçaları üzerine attı. Biraz sonra eriyen yağ sarı bir tabaka olarak üste çıktı. Torbadaki büyükçe boraks parça-sından ufaladığı kısımları da koku ve lezzet için ilâve ettik-ten sonra sıra işin en önemli kısmına, şekeri ilâve etmeye geldi. Bu nadir bulunan bayramlık nimeti de Tibet usulü çaya kattı. Sonra yaş bir dal parçası ile tüm kabı yavaşça karıştırdı. Bir buhar tabakası yükseldi.

İhtiyar Hermit olup bitenleri büyük bir ilgi ile algıla-

maya çalışıyordu. Seslerden her yapılan işi izleyebiliyordu. Böylece hiç soru sormadan kendi kabını çıkarttı. Genç rahip onu aldı. Büyük bir olgunluk içinde hiç tiksinden kirini, birikintilerini temizledi ve yarıya kadar doldurarak yaşlı adama verdi. Mahkûm kendi kabının torbasında olduğunu fısıldadı. Torbadan çıkardığı kabı, onun görebildiğini ve dökmeyeceğini bilerek doldurdu. Sonra kendi kabını da doldurarak bütün yorgunluklarını unutturan haz dolu bir yudum çekti. Bir süre herkes kendi düşünceleri içinde sessiz kaldı. Zaman zaman genç rahip diğerlerinin ve kendinin kabını tekrar doldurdu.

Akşam karanlığı basmaya başlamıştı. Çıkan ince ve içe işleyen bir rüzgâr yapraklarda hışırdıyor, gölde küçük dalgalar yapıyordu. Kıyı hafif köpükleniyordu. Genç rahip ihtiyar Hermit'e elini uzattı. Yerinden kalkmasına yardım ederek, artık tamamıyla karanlık olan mağaraya götürdü. Sonra hasta adamın yanına döndü. Uyanan ve genç rahibin yardımını ile ayağa kalkan adam, "Anlatmalıyım, çünkü içimde pek az yaşama gücü kaldı." diye konuştu. Genç rahip onu mağaranın içine götürdü ve rahat yerleşebileceği bir yer seçerek başını dayayabilmesi için kumlardan yastık biçimli küçük bir tepe yaptı. Sonra dışarı çıkarak ateşin üzerine, onu gece boyunca köz hâlinde tutacak biçimde kum örttü. Sabaha bu közlerden yine ateş yakmak mümkün olurdu. İçeride biri asırlık, biri orta yaşlı, diğeri delikanlılık çağında üç adam, yatar oturur durumda tekrar biraraya gelmişlerdi.

"Zamanım gittikçe azalıyor." diye söze başladı hasta adam. "Sanırım ki atalarım beni öbür tarafta karşılamaya hazırdırlar. Neyse... Bir yıl süre ile ıstırap çektim, işkenceye katlandım. Bir yıl, Lhasa'dan Phari'ye yardım ve yiyecek dilenerek gittim geldim. Beni kovan büyük lâmalar ve bana acıyan insanlar gördüm. Çoğu yerde aç bir köpeğe bi-

HERMİT

le yapılmayacak aşağılayıcı muameleye maruz kalıyordum. Bir yıl, en sefil bir vahşî gibi dolaştım. Köpeklerin yiyeceğinden bile bir şeyler kapmak için onlarla mücadele ediyordum. Ama kaptığımı ağzıma götüremiyordum." Durdu ve yanında duran ve üzerinde yağı sertleşmeye başlayan çaydan bir yudum aldı.

"İyi ama buraya kadar nasıl geldiniz?" diye hırıltılı bir sesle sordu, ihtiyar Hermit. "Gölün ta öbür tarafında bir yerde su içmek için eğilmiştim. Kengin ağırlığı ile suya yuvarlandım. O sırada sert bir rüzgâr vardı: İki gün iki gece gölün içinde kıyıdan uzaklara sürükledi. Gündüzleri kengin üzerine konan kuşlar gözlerimi çıkarmaya çalışıyorlardı. Her seferinde bağırarak onları kaçıırıyordum. Durmadan sürükleniyordum. Ama artık zaman ve yer kavramlarını kaybetmiştim. Ne kadar zaman sürüklendiğimi bilmiyorum. Bugünün erken saatlerinde ayaklarım gölün tabanına değdi ve yere basabildim. Tepemde bir akbaba dolaşıyordu. Ben ise kıyıya varmak için var gücümle çırpıyordum. Genç rahibin beni bulduğu yere geldiğimde artık tamamıyla tükenmiştim. Bir ara kendimi ölmüş ve cennete gitmiş sandım."

İhtiyar Hermit, "Bu gece dinlenin." dedi.

"Gece ruhlar daima uyanıktır. Biz de eğer gecikmediysek astral gezimize başlamalıyız." diyerek zahmetle ayağa kalktı ve mağaranın içindeki yerine geçti. Genç rahip hasta adama biraz tsampa verdi. Onu rahat edebileceği şekilde yerleştirdikten sonra kendisi de yerine uzandı ve o gün olup bitenleri düşünürken derin bir uykuya daldı.

Dışarıda ay doğdu; gökte ağır ve muhteşem yolculuğuna başladı. Gecenin sesleri değişti. Böceklerin sesleri kayboldu. Yalnız ürken bir kuşun acı çığlığı bir an sessizliği yırttı. Sonra yine o sessizlik, zaman zaman gece soğundan çatlayan kayaların çıtırtıları, dökülen küçük taş

parçalarının sesleri geliyordu. Dişi tarla farelerinin telâşla erkeğini çağıran sesleri işitiliyor, kumlarda bilinmeyen şeylerin mırıltı ve fısıltıları duyuluyordu. Yavaş yavaş yıldızlar söndü. Ufuk ağarmaya başladı ve yeni günün ilk ışıkları belirmek üzereydi.

Genç rahip sanki elektriklenmiş gibi birdenbire yerinden fırladı, tam bir uyanıklık içinde sanki mağaranın karanlıklarını delmek istiyormuş gibi, nefesini tutarak dinlemeye başladı. Buraya hırsızlar gelmezlerdi. Çünkü ihtiyar Hermit'in hiçbir şeyi olmadığını biliyorlardı. İhtiyar Hermit acaba hasta mıydı? Genç rahip şaşırды. Ayağa kalkarak mağaranın iç tarafına doğru merakla ilerledi ve tutamadığı bir merakla seslendi: "Sayın efendim, iyi misiniz?"

İçerdeki ihtiyarın sesi derin bir yankılanma yaptı. "Evet, ama misafirimize bir şeyler olmuş olabilir." Genç rahip birden sarsıldı. Onu nasıl da unutmuştu. Mağaranın kapısına yöneldi. Dışarısı alaca karanlıktan çıkmak üzereydi. İyice kapatılmış olan ateş henüz canlıydı. Bir dal yakalayarak ateşin en canlı yerine soktu, sonra üfleyerek yakmaya çalıştı. Dal alev alınca onunla birlikte mağaranın içine girdi. Alevin yarı aydınlığında, duvarlarda gölgeler dans ediyordu. Bu yarı karanlıkta ilk fark ettiği ihtiyar Hermit oldu. Genç rahip dizleri çenesine değecekmiş gibi yere çömelmişti. Elindeki dalın alevinin ışığında, yerde gözleri alabildiğine açılmış yatan adamın sanki ona göz kırptığını sandı. Çene düşmüştü. Ağız açıktı. Kenarından sızıp kulağında göllenmiş olan kan kurumuştu. Aniden gelen bir hırıltı ile vücut sarsıldı, gerildi. Sonra son nefesi ile birlikte çökerek öylece kaldı. Etraf ve beden gevşedi.

İhtiyar Hermit ve genç rahip, ruhun ayrılışı ve yolunu bulabilmesi için telepatik olarak ona yardıma çalıştılar.

Dışarısı aydınlandı. Kuşlar tekrar ötmeye başladılar. Yeni bir gün doğuyordu; ama burada bir ölüm vardı.

HERMİT

İhtiyar Hermit, "Cesedi dışarı çıkarmak gerek." dedi. "Ondan sonra bütün organları ayırmalı ve akbabaların gökyüzü mezarlığında tamamen kaybolabilmesi için her şeyi kesip ortaya çıkarmalısın."

Genç rahip, "İyi ama bende bıçak yok ki sayın efendim" diye itiraz edecek oldu. Hermit, "Bende var. Ölümünden sonra kullanılması için hazırlamıştım." diye cevapladı. Genç rahip cesedi kucaklayarak mağaradan dışarı çıkardı, soyup elbisesini orada bıraktı. Yakında bir yanı uçurum olan bir yerde geniş düz bir taş vardı. Cesedi güçlükle bu taş düzlüğe çıkardı. Etrafı çalışabilecek şekilde temizledi. Tepesinde ölüm kokusu almış olan akbabaların kanat sesleri duyuluyordu. Cesedin üzerindeki kılıfı çıkardı. Ve bıçağı kuvvetle bastırarak karın kısmını yarıdı. Bağırsakları ve böbrekleri kesip kopararak dışarı aldı. İç organları teker teker yerlerinden keserek çıkarıp etraftaki kayaların üzerlerine atmaya başladı. Sonra kolları ve bacakları kesip bedenden ayırdı. Bedenden boşalan kan, yer yer göller meydana getiriyordu. Elleri ve bütün vücudu kan içinde kalmıştı. Yarı sarhoş bir hâlde göle koştu. Kendini sulara attı. Ellerini ince ve ıslak kumlarla iyice temizlemeye çalıştı. Soğuktan ve yaptığı işin sinirlerinde yarattığı gerginlikten âdeta donduğunu hissediyordu. Ölümün ve insan doğramanın üzerine sinen kokusunu sanki parmaklarından ve derisinden akıtıp çıkarmak istiyordu. Bütün bedenini ovuştura ovuştura yıkıyordu. Sonunda sudan dışarı fırlayarak köpeklerin yaptığı gibi üzerindeki suları atmak ve soğuğun etkisini azaltmak için silkelendi, ovundu ve mağaraya doğru koşmaya başladı. Mağaranın ağzında bıraktığı elbisesini giydi. Ona bütün organları koparılmış, ayrılmış cesetten bir şeyler bulaşıp bulaşmadığını merak ediyormuş gibi sağını solunu yokluyordu. Düşünceliydi. Mağaranın kapısından içeri girerken aklı başına geldi. İşini

daha tamamlamamıştı.

Tekrar cesedi parçaladığı taş düzlüğe doğru yürüdü. Akbabalar hisselerine düşenleri almak için itişip dövüşüp duruyorlardı. Genç adam geldiğinde, cesetten pek az bir şeyin kalmış olduğunu görerek hayret etti. Akbabaların bazıları yakındaki kayaların üzerinde tüylerini temizliyor, bazıları da daha kemiklerden koparılacak parça olup olmadığını araştırıp duruyorlardı. Kafatasının derisi ve yüzünün tümü gitmiş ve iskeletin kemik kısmı ortaya çıkmıştı. İri bir taş alarak içindeki beyni akbabaların boşaltabilmek için, kafatasmı bir yumurta kabuğu gibi kırdı. Artık iş bitmişti. Akbabalar tekrar cesede saldırırken o, adamdan kalan elbise artığını, yemek kabını alarak mağaraya döndü. Ateşi canlandırdı. Sonra kalanları, kengin parçalarını alevlerin içine attı. Korlaşan ateşte sadece kengin metal parçaları kalmıştı. Yılların emeği ile edinilmiş bilgi, ustalık, bir zamanlar var olan eş, bir ev ve yaşayan bir insandan geride hiçbir şey kalmamıştı. Sadece son işkencenin artığı bir iki demir parçası. Bunları da ateşin kenarına çekip, içeriye girdi.

İhtiyar Hermit meditasyon durumunda oturuyordu. Rahibin içeri girdiğini duydu. "İnsan geçicidir; beden ise sınırlı ömürlü. Dünya üzerindeki yaşam bir aldanmadır. Büyük gerçek ise onun ötesindedir. Şimdi biz bunu burada bırakalım ve aktarılacak bilgi işimize bakalım. Ben bu görevimi tam olarak yerine getirmeden bedenimden ayrılamam. Bundan sonra istersen ölen mahkûma yapılanları bana da yapabilirsin. Ama önce biraz güçlenmemiz gerek. Su doldurup ısıt. Benim de sonum çok yakın; biraz daha canlı kalmaya çalışacağım."

Genç rahip teneke kabı alıp mağaradan dışarı çıktı ve göl kenarına indi. Ölen adamın kanlarını üzerinden temizlediği yerden özellikle uzak kalmaya dikkat ederek kabı,

HERMİT

Hermit'in ve kendi kabını güzelce yıkadı. Sonra su dolu kapları sol eliyle taşıyarak, bir de uygun dal parçası buldu. Meraklı bir akbaba ne olup bittiğini anlamak için tepeden süzülüp geldi ve işe yarar bir şey olmadığını görünce hiç inmeden tekrar yükseldi. Öte yandan tıka basa yemiş bir diğeri, havalanmak için birkaç kanat çıırttı ise de kalkamayacağını anlayınca kafasını kanadının altına sokup, hafifleyeceği zamana beklemek üzere toparlanıp uyumaya hazırlandı. Genç rahip ona bakıp bir akbabanın bile patlayınca ya kadar yiyecek bulabildiğini ve bulunca da yemekten çekinmediğini düşündü. Kendisi hiçbir zaman doyasıya bir şeyler yiyememişti. O her zaman biraz aç olduğunu hissetti.

Ama çay hazırlamalıydı. Zaman durmuyordu.

Su kabını ateşin üzerine yerleştirdi. Çay, yağ, boraks ve şeker almak için mağaranın içine girdi. İhtiyar Hermit hazırlıkların bitmesini bekleyerek oturuyordu. Ama ihtiyar adamın içindeki hayat ateşinin sönmeye yüz tuttuğu bir zamanda çay içerek oturup vakit öldürülemezdi. İhtiyar Hermit şöyle biraz daha kendine çeki düzen vererek konuşmaya hazırlanırken, genç rahip de ateşi canlandırdı. Altmış yıldan fazla bir süre soğuk, açlık, yalnızlık içinde geçen bu yaşam artık ölümle bitmek üzereydi. Dayanılmaz gibi görülen o yıllar Hermit'in bilgeliği ve yüklendiği görev şuuru ile yumuşaklaşmış ve bunlar ona dayanma gücü vermişti.

Genç rahip yanan dalların kokusunu da beraberinde getirerek mağaraya döndü ve üstadının karşısına oturdu.

İhtiyar Hermit söze başladı: *"Önce de söylediğim gibi, acayip metal bir zemin üzerinde istirahat eder durumdaydım. Burada benim zevkim için değil, onların amaçlarına hizmet için bulunduğum bana açıklanmıştı. Beni bir bilgi aktarma aracı olarak kullanacaklardı... İyi ama, kendi isteği ile değil, sizin irade-*

nizle buraya getirilmiş ve nerede olduğunu bile bilmeyen bir insandan bu işbirliği ve başarı nasıl istenebilir?" diye sordum. 'Sizler bana bir toz parçasıymışım gibi bakarken benden bu tür-lü üstün bir göreve ilgi duymamı nasıl beklersiniz? Sizlerin gözünüzde ben, bizim akbabalara yem olarak verdiğimiz bir ceset kadar bile değer taşımıyorum. Biz ölülere de canlılar kadar saygı duyarız. Siz bana iğrenç bir yaratık gibi davranıyor ve elinizden geldiğince kolaylıkla kaldırıp dışarı atıyorsunuz. Sonra bir de uygarlıktan söz ediyorsunuz. Eğer sizce uygarlığın manası bu ise!'

Adam sarsıldı. Ama benim bu çıkışıma karşı herhangi bir tepki göstermedi. Odanın içinde bir ileri bir geri gezinip durdu-ğunu ve bocaladığını hissediyordum. Birden yanımda durdu. 'Bu işi şefimle görüşeceğim.' diyerek biraz ötede madenî bir şeyi kavradı. Birtakım vızıltılar, hırıltılar duyuldu. Bir şeyler tık tık etti. Ardından sert madenî bir ses geldi. Herhalde konuşuyorlar, diye düşündüm. Benimle ilgilenen ve kendisine biraz önce ver-yansın ettiğim adam da aynı biçimde garip sesler çıkarıyordu. Bir tartışma olduğu belli olan bu konuşma birkaç dakika kadar sürdü. Sonra yine bir kiling klang sesi ile makine kapandı ve adam yanıma geldi. 'Önce size bu odayı göstereceğim.' dedi. 'Size bizden söz ederek kimler olduğumuzu, neler yaptığımızı ve ne yapmaya çalıştığımızı anlatmaya çalışacağım. Şimdi görüşü sağlayalım.'

Önce bir ışık sonra da bir görüntü algıladım. Görülen aca-yip bir şeydi. Adamın çenesini görüyordum. Sonra da burnunu. Adamın burun kıllarını görmek nedense beni pek eğlendirdi, gülmeye başladım. Sonra bütün görüş alanımı dolduran gözleri-ni gördüm. Ama birisi görüş aletine dokunmuş olacak ki, birden bütün dünyam tersine döndü. Bir mide bulantısı, baş dönmesi hissettim.

Adam, 'Ah, başılsayın, kutuyu ayarlamadan düğmeye bas-mışım. Neyse boşver, şimdi iyileşirsiniz. Olur böyle şeyler.' di-

HERMİT

yerek özür diledi. Şimdi kendimi görüyordum. Solgun, bitkin, etrafına birtakım aletler, borular bağlanmış olarak yatan kendimi. Gözlerimin sıkıca bir şeylerle kapatılmış olduğunu ve kendimi görmek, bende bir şok etkisi yaptı. İnce metalden yapılmış hissini veren ve tek madenî bir sütun üzerinde yerden yüksekte duran garip bir şeyin üzerinde yatar oturur durumda bulunuyordum. Madenî sütuna bağlı birtakım pedallar vardı. Yanımda uzun bir çubuğa takılmış ve içinde renkli bir su bulunan bir şişeden bedenime ince şeffaf bir boru bağlanmıştı. Adam, 'Bir operasyon masasının üzerinde bulunuyorsunuz. Bu pedallarla masayı istediğimiz duruma getiririz.' diyerek onlardan birine ayağı ile dokundu. Masa biraz yukarı kalktı. Bir başkasına dokununca sanki yuvarlanacak kadar yana doğru yattı. Bir diğeri masayı sağa sola çevirdi. Alışık olmadığım bu hareketlerden bir mide bulantısı hissettim.

Duvarlar çok tatlı yeşil renkli, düz, pürüzsüz, tertemiz bir malzeme ile kaplıydı. Ömrümde bu kadar temiz bir malzeme görmemiştim. Tavan, duvar ve döşemenin nerede başlayıp nerede bittiği belli olmuyordu. Her şey son derece düzgün ve uyumluydu. Duvarlar sanki tavan ve döşemenin içine girip kayboluyordu. Hiçbir sert köşe, hiçbir sert çıkıntı yoktu. Bu sırada duvarın bir kısmı madenî bir sesle yana doğru kaydı. Benim de buraya, açılan bu yerden getirildiğimi anladım. Acayip bir baş göründü. Etrafa şöyle bir göz attı sonra kayboldu. Duvar tekrar kayarak kapandı. Karşımdaki duvarda bir insanın avuç içi büyüklüğünde camlı, penceremsi bir şeyler vardı. Gösterge gibi bir şeyin arkasında siyah ya da kırmızı birtakım işaretler bulunuyordu. Bunlardan dikdörtgen şeklinde olan bazıları ilgimi çekti. İçlerinden gizemli mavimsi bir ışık çıkıyordu. Garip ışık noktaları zıplayıp inerek dans eder gibi hareketler yapıyor, bir başkasında kahverengimsi kırmızı bir dalga çizgisi, insana yılanların dansını hatırlatan inip çıkmalarla oynayıp duruyordu. Kendisine 'esirci' adını taktığım adam benim ilgimi görerek gülümsedi.

'Bütün bu aletler sizi gösteriyor.' dedi. 'Şurada beyninden çıkan dokuz dalga görünüyor. Beyinden çıkan elektriksel akımlar, ayrı dokuz sinüs dalgası hâlinde izlenebiliyor. Bunlar sizin üstün bir zekâyâ sahip olduğunuzu gösteriyor. Ayrıca plânlamış olduğumuz bu işe elverişli, kayda değer güçlü bir belleğe de sahip olduğunuzu ortaya koyuyor.'

Görme kutusunu dikkatle ve yumuşak bir hareketle, daha önce görüş alanıma girmiş olan, camdan yapılmış bir şeylere doğru çevirdi. 'Bunlar...' diye açıklamasını sürdürdü, 'Toplardamarlar yolu ile beslenmeye ve aynı yoldan kandaki artıkları dışarı atmaya yarayan araçlardır. Sizi, göstereceğimiz şeylerin, üzerinizde yaratması muhtemel şokundan koruyabilmek için sağlık bakımından güçlendirmeye çalışıyoruz. Böyle bir şok tehlikesi vardır. Çünkü, siz bir rahip olarak kendinize göre birtakım bilgilere sahip iseniz de, bilim ve tekniğimize göre tamamıyla cahil ve son derece ilkel bir vahşiden farklı sayılamazsınız. Göreceğiniz şeyler sizin için mucize niteliğinde şeylerdir. Sizi ruhsal bakımdan şoke edebilir. Bu nedenle, karşılaşılması mümkün olan bir riski elden geldiğince küçültmeye çalışıyoruz.' Gülerek, 'Mabetteki ayin ve hizmetleriniz sırasında bedensel seslerinizle epeyce şamata ediyorsunuz.' diye ekledi. 'Evet, o hizmet ve ayinlerin hepsini biliyoruz. Ama bedenın gerçek seslerini hiç duydunuz mu? İşte dinleyiniz.' Döndü, duvara doğru yürüdü ve ışıklı beyaz bir düğmeye bastı. Ardından birtakım küçük deliklerden, bedenın tanıdığım sesleri gelmeye başladı. Gülerek bir başka düğmeyi çevirdi. Ses bütün odayı doldurdu. Trob... Trob...Trob... Yanımdaki camdan yapılmış şeyde kalbim, bu seslerine uyararak tıkırdamaya başladı. Düğmeyi geri çevirince kalp sesleri kesildi. Bu kez bedendeki akışların lıkırtı ve gurultusu duyuldu. Sanki uzaktaki denize varma telâşu ile yükseklerden kopup gelen suların kayalar arasından akışını andırır seslerle, rüzgârın ulu ağaç yapraklarında çıkardığı hışırtının ve iri kaya kütlelerinin derin bir göle düşüşünde çıkardığı suya çarpma ve

HERMİT

gömölme seslerinin karışımı, tarifi güç bir sestir bu.

'Bedeniniz... Bedeninizin sesleri bunlar. Bedeniniz hakkın-da her şeyi biliyoruz.' dedi.

'Dur bakalım esirci efendi!' dedim. 'Bunlar ne harika, ne de mucize. Biz cahil vahşiler, Tibet'te de bunları duyabiliyoruz. Bu kadar yüksek olmasa da sesleri biz de yükseltebiliyoruz. Biz ruhu bedenden çıkarıp tekrar geri de getirebiliriz. Bunu da biliyor musunuz?'

'Yok canım!' diyerek inanılmaz bir ifade ile bana bakıyordu. 'Bu o kadar kolay olmasa gerek! Bizi esirci bir düşman gibi mi görüyorsunuz, ha?'

'Bayım...' diye devam ettim. 'Bana hiç de dostça davranmıyorsunuz. Ne size güvenmem ne de sizinle işbirliği yapmam için inandırıcı bir neden göstermiş değilsiniz. Beni, eşek arısının felç ettiği avına yaptığı gibi, etkisiz ve hareketsiz hâle getirip esir ettiniz. Gördüklerimin içinde insandan çok cehennem zebanisine benzeyenler var. Ve siz burada onlarla birlik hâlinde-siniz.'

'Görünüşler yanıltıcı olabilir.' diye cevapladı. 'Onlardan bazıları gerçekten çok iyi insanlardır. Birer aziz görüşünde olan bazıları ise, kolay kandırılabilir akılları ile herhangi bir harekete sürüklenebilirler. Ve siz... Siz, diğer bütün vahşiler gibi insanları dış görünümlerine göre değerlendirirsiniz.'

'Bayım,' diye cevapladım. 'Sizin bu palavralarınızın eğri-liği ya da doğruluğu hakkında henüz kesin bir kararım yok. Di-yelim ki bunlar doğrudur ve ben de bunlara inanarak size katıl-dım. Hatta sizin amaçlarınıza hizmet etmeye ikna edildim. Bu-nun benim için ne değeri var?'

'Haklısınız,' diyerek görüşüme katıldı. 'Sizi işkence edil-miş ve hasta iken kurtardığımıza bir diyeceğiniz var mı?'

En kederli görünüşüm ile cevapladım, 'Hayatımı kurtardınız. Ama ne için? Ben içtenlikle özlediğim öbür evrenimin yo-lundayım. Beni ne diye çekip geri aldınız? Bunun benim için

iyilik olduğunu mu sanıyorsunuz? Kör bir insan için yaşam nedir ki? Hiçbiriniz kötülüğün ıstırabını tattınız mı? Besinimi... yiyeceğimi nasıl sağlayacağım? Hayır... yaşamıma ya da kaderime böylesine saldırmanın iyilikle bağdaşır bir yanı yok. Hele sizin daha önceden de söylediğiniz gibi, bu benim keyfim için değil, sizin amaçlarınız için olursa! Beni buraya getirdiniz, kadınların oyuncağı ettiniz. İyilik bunun neresinde? Siz hangi iyilikten söz ediyorsunuz?’

Elleri kalçalarında, durmuş öyle bana bakıyordu. 'Evet, dedi. 'Sizin açınızdan biz hiç de iyi bir iş yapmış sayılmayız değil mi? Belki sizi ikna edebilirim, böylece siz de gerçekten yararlı olabilirsiniz.' Döndü, duvara doğru yürüdü. Şimdi yaptıklarını görebiliyordum. Küçük delikleri olan kare biçimli bir şeyin önünde durdu ve kara bir noktaya dokundu. O küçük delikli kare biçiminin üzerinde bir ışık parladı ve çoğalan tatlı bir aydınlanma oldu. Benim şaşkın bakışlarım karşısında bu aydınlık yerde doğal renkleriyle bir yüz ve baş belirdi. Esirci bu görüntü ile uzunca ve alışık olmadığım bir ses ve dille bir şeyler konuştu ve sustu. Hayretten taş kesilmiştim. Işık içinde görünen baş bana doğru döndü. Çalı gibi kirpikli göz kapakları yukarı kalktı. Sonra dudaklarında anlaşılır anlaşılmaz bir gülümseme ile bana baktı. Bu bakışta zarıffakat kararlı bir ifade vardı. Işık sanki duvar tarafından emilmiş gibi kayboldu.

Esirci, yüzünde memnun bir ifade ile bana döndü, 'Tamam ahabap.' dedi. 'Sağlam bir karaktere sahip olduğunun sınavını başarı ile verdin. Tam yapılacak işe uygun bir adamsın. Şimdi, hiçbir dünyalının görmediği şeylerin sana gösterilmesine izin verebilirim.' Tekrar duvara döndü ve o kara işarete dokundu. Işıklı olan, bu kez genç bir kadın başı ile tekrar görüldü. Esircim, emir verdiği belli olan bir ses tonuyla onunla bir şeyler konuştu. Kadın anladığını belirtir bir baş işareti yaparak merakla benden yana döndü ve ışık görüntü kayboldu. Esircim, 'Biraz bekleyeceğiz.' dedi. 'Dünya'nın çeşitli yerlerini gösterecek özel

HERMİT

bir aletimiz var. Dünya üzerindeki şehirleri görebilirsiniz. Görmek istediğiniz herhangi bir yer var mı?"

'Dünya hakkında bir bilğim yok... Hiç seyahat etmedim.' diye cevapladım.

'Evet, herhalde bazı yerlerin isimlerini duymuşsunuzdur.' diye tahminini belirtti.

'Evet,' dedim. 'Kalim Pong'datı söz edildiğini duydum.'

'Kalim Pong mu? Hindistan sınırında küçük bir yer. Daha iyi bir yer düşünemez misiniz? Örneğin Berlin, Londra, Paris, İstanbul gibi. Herhalde sizi Kalim Pong'u görmekten çok daha memnun eder.'

'Ama efendim... sözünü ettiğiniz bu yerler için bir ilgi duymuyorum ki. Böyle yerlerden tacirlerin söz ettiğini hiç de hatırlamıyorum. Benim için de ne anlamları, ne de ilgimi çekecek bir yönleri olacağını sanmıyorum. Göstereceklerinizin bu yerlere ait olup olmadığı da beni ilgilendirmez. Eğer sizin bu görkemli tuzağınız sözünü ettiğiniz işleri gerçekten başarabiliyorsa bana Lhasa'yı gösteriniz, Phari'yi gösteriniz. Potala Katedrali'nin batı kapısını gösteriniz. Aletiniz akıllıca bir aldatmaca değilse, benim tanıdığım bu yerleri görmek daha inandırıcı olur.' deyip kestim.

Bana, yüzünün sabrı taşmış ifadesi ile şöyle bir baktı. Şaşkınlığından ne yapacağını bilmez bir hâli vardı. Sonra görünür bir silkeleniş ile kendini toparladı. 'Bir cahil vahşî işimi bana öğretsin ha? Üstelik ahbap haklı, daha da kötüsü bu yabanî bir de zeki olsun! Aklınca atlamamak için dayanak noktaları arasın. Tamam... Tamam!' O sırada duvardaki sürme kapı yana kaydı ve havada yüzer gibi görünen büyük bir kutuyu ya da sandığı yönlendiren dört adam görüldü. Sandık herhalde çok ağır olmalıydı; çünkü havada yüzer gibi görünmesine rağmen, onu çekip çevirmek ya da durdurmak için dört kişinin oldukça çaba harcadıkları açıkça belli oluyordu. Sandık yavaş yavaş benim bulunduğum yere doğru yanaştırıldı. Ara sıra, bu alâmet şeyin bu-

lunduğum masaya çarparak beni de, bana bağlı olan şeyleri de alt üst edeceğinden korktum. Adamlardan birinin bu çaba sırasında kazaen görme kutuma çarpması sanki dünyayı başıma çöktürdü. Ters yüz oldum, kötüledim, zorlukla kendime geldim. Birsürü gürültü patırtıdan sonra, sandık benimle duvar arasına uygun bir yere yerleştirildi. Adamlardan üçü aleti hazırlarken esirci, dördüncüyle el kol hareketleri bol bir tartışmaya girdi. Sonra bana dönerek Lhasa'yı görüntüye getiremeyeceğim, çünkü oranın çok yakın olduğunu söyledi. 'Daha uzak yerleri lokalize edebiliriz. Örneğin Berlin, Kalküta, Bombay gibi yerler.' dedi. 'Hayır, istemem... Oralar benim için çok uzak.' diye cevap verdim.

Diğerlerine döndü ve aralarında açıkça sert bir tartışma koptu. Bakışlarından beni esaslı bir pataklamak istedikleri belli oluyordu. Dördüncü adam ellerini ümitsizlik ve zor zaptettiği bir öfke ile havaya kaldırdıktan sonra çaresiz bir hâlde âletin önüne çöktü. Sürgüyü çekti. Önce sadece pencere gibi bir şey gördüm. Ama başka bir şey görünmüyordu. Adam üzerindeki elbiseden birtakım metal parçalar çıkararak aletin arkasına doğru sürünerek dolandı. Pencere gibi şeyde birtakım ışıklar, dönen şeyler ve anlamsız renkler belirdi. Resimler dalgalandı, karardı, açıldı. Bir ara görkemli Potala'nın görünüşü net bir biçimde belirdi, fakat ardından yine dumanlandı.

Aletin arkasındaki adam yerinden kalkarak mırıldana mırıldana odadan çıktı. Esircim hiç de memnun görünmüyordu. 'Lhasa'ya çok yakın olduğumuz için odaklayamıyoruz. Giden adam daha yakınları için kullanılan teleskopu denemek istiyor. Bu araç uzak mesafelerde güzel çalışır. Ama onun yaptığını teleskop yapmaz. Güçlük burada. Bilmem anlatabiliyor muyum?' diye açıkladı.

'Bayım, benim anlamadığım şeylerden bahsediyorsunuz. Bu teleskop dediğiniz nedir? Daha önce böyle bir şey hiç görmedim. Lhasa çok yakın diyorsunuz. Ben ise oradan ayrıldıktan

HERMİT

sonra o kadar çok yol yürüdüm ki, nasıl bu kadar yakın olabiliyor? ' deyince, esircinin yüzünde ölmek ve çıldırmak arasında bir ifadenin resimlendiğini gördüm. Adam saçlarını yolacakmış gibi oldu. Bir ara odanın ortasında dans edecek sandım. Sonra, kendini toparlayıp sakinleşti. Kendini zaptetmeye uğraştığı belli bir ses tonu ile, 'Herhalde gözlerinin olduğu zamanlarda, bir şeyi görmek için onu gerektiğinden fazla gözlerine yaklaştırdınca görmediğim denemiştir. Yani çok yaklaşıncı göz, görüntüyü odaklayamaz. İşte benim sözünü ettiğim yakınlık da alet için bu anlamda bir yakınlıktır.' dedi."SPARTACUS

SİZ KİMSİNİZ?

"Ona baktım ya da bakmayı düşündüm. Çünkü insanın bakmak için kafasını bir yöne çevirmesine karşılık, görme aracı kendisinden bir metre ötede ve bırakıldığı gibi durmakta ise 'ona şöyle bir baktım' demesi biraz garip oluyor. Her neyse... İster baktım, ister baktığımı sandım; bu harika ne olabilirdi? Adam bana dünyanın öbür tarafından şehirler gösterebileceğini, fakat anlatılan nedenlerle kendi memleketimi henüz gösteremeyeceğini söyledi. Ben de ona, 'Bayım şu aletin önüne bir şeyler koyabilir misiniz? Öyle ki aletin onu odaklayıp odaklamayacağına inanayım.' dedim.

Şöyle bir an durdu. Sonra başını salladı, etrafına bakınıp bir şeyler arandıktan sonra masadan, üzerinde şimdiye kadar görmediğim ama bir çeşit yazı olduğunu sandığım garip işaretlerle dolu yarı şeffaf bir şey aldı. İçinden bazı sayfaları çevirdi. Sonra bulduğundan memnun olmuş bir hâlde görüş kutusunun önüne geçti, 'Tamam ahbap, bakalım seni ikna edebilecek miyiz?' diyerek elindekini çok yakın olarak görüş kutusunun önüne sürdü. Görüş bulanıktı. Doğru dürüst bir şey seçilemiyordu. Bu durum karşısındaki davranış ve yüz ifademini onu güldürdüğüünü anladım. Görmüyordum ama gülümsediğini duyuyordum. Körlerde başka duygular çok gelişir. Yüz kaslarının gerildiğini, yine güldüğünü duyuyordum. 'Eh... sonunda seni kafese sokabildik değil mi? Şimdi dikkatle bak bakalım ve bana gördüğünün ne olduğunu söyle.' Yavaş yavaş gölgelerin açılmasından kâğıdın geri geri çekilmekte olduğunu anladım. Sonunda

HERMİT

görüntü netleşti ve hayretten ağzım bir karış açık kaldı. Gördüğüm benim resmimdi. Bunun nasıl elde edildiğini bilmiyorum, ama gördüğüm, kara kutuyu taşıyan adamlara yattığı yerden bakan benim resmimdi. Şaşırmışım, bu hâlimle kör, cahil bir dağlıdan farkım olmasa gerekti. Utançtan bedenimi bir ateşin sardığını hissettim. Bu bendim. Bütün bunlar benim için yapılyordu. Adamlar o ağır şeyle uğraşıp duruyorlardı. Suratımdaki şaşkınlık ifadesi ile gerçekten kafese girmiştim.

'Tamam,' dedi esircim, 'Tam gördüğün gibi şimdi bir kez daha bu deneyi yapalım.' Yavaş yavaş resmi görüş kutusuna doğru yaklaştırmaya başladı. Görüş netliğini kaybetti ve sonunda anlamsız bir karanlık hâlini aldı. Resmi kutunun önünden çekince odayı tekrar gördüm. Birkaç adım geride durarak, 'Şu gördüklerini elbette okuyamazsın. Burada birtakım kelimeler yazılıdır. Ama onları net olarak görebiliyor musun?' diye sordu. 'Evet görebiliyorum.' dedim. 'Gerçekten görüyorum.' Tekrar çok yakına getirince görüş yine bozuldu.

'Şimdi bizim dediğimizin ne demek olduğunu anladınız mı? Bizim şu alet ya da makine, ne dersen de, görüşünü sağlayan küçük kara kutunun çok daha büyük ve güçlü bir benzeridir. Ya da bir başka türdür. Ama prensipleri sizin anlayacağınız türden şeyler değildir. Biz bununla bütün dünyayı görürüz, ama seksen kilometreden daha yakın olanları göremeyiz. Bu âlet için seksen kilometre, sizin görüş kutunuzun birkaç parmak boyu aralığına eşittir, ki bu yakınlıktan siz de bir şey görememiştiniz. Size Kalim Pong'u göstereceğim.' diyerek yana döndü ve duvardaki bazı düğmelerle bir şey yaptı.

Odadaki ışıklar azaldı. Tamamen sönmediler ama yarı aydınlık bir hâl aldılar. Himalayalar'da güneşin batmasından hemen sonrası gibi. Henüz ayın çıkmadığı o alaca karanlığı hatırlatan bir loşluktu bu. Sonra büyük kara kutunun arkasına geçerek görmediğim bazı şeyler yaptı. Kutudaki ışık tamamıyla kayboldu. Sonra yavaştan bir görüntü belirdi. Himalayalar'ın tepe-

SİZ KİMSİNİZ?

leri ve uzaktan aşağıda bir ticaret kervanı, altında suların köpü-
re köpüre aktığı dik bir yatak üzerine kurulmuş küçük ahşap bir
köprüden geçmekte olan bir kervan, köprüden geçip sarp ve çetin
dağ yolunda ilerlemeye başladı. Onları birkaç dakika izledik. Gö-
rünüş öylesine kuvvetliydi ki, bir kuş bile fark edilebiliyordu.
Sanki gökyüzünden bir tanrı gözü ile bakmak gibi bir şeydi bu.
Kutunun yavaşça hareketi ile görüş, çıplak dağlık arazi üzerine
kaydı. Aşağıları bu görüş ile taranıyordu. Esircim elini hareket
ettirince görüntü bozuldu. Bir şeyler göründü gitti. Elini öbür
yana götürünce görünüş düzeldi. Ama hayır, bu resim değildi.
Bu doğruydu, gerçekti. Bu, gökyüzündeki bir delikten bakmak
gibi bir şeydi.

Aşağıda Kalim Pong'un evlerini, yollarını görüyordum.
Satıcılar, tacirler, sarı giysili lamalar, kırmızı giysili rahipler ve
türlü insanlar dolaşıp duruyorlardı. Manastırları görüyordum.
Bu o kadar şaşırtıcıydı ki, çocukken Kalim Pong'a gitmiştim.
Ama o zaman her şeyi bir çocuğun boyu hizasında görmüştüm.
Şimdi o gördüğüm şeylerden bazılarının yerlerini saptamakta
güçlük çekiyordum. Çünkü gökten, sanki bir kuşun gözünden
görür gibiydim. Esircim beni dikkatle inceliyordu. Bazı şeyleri
hareket ettirdi. Birtakım araziler gözlerimin önünden aktı. Hari-
ka görünüşler vardı. Görüş çok hızlı bir geçiş gibi oldu. Sonra
durdu. 'Burası,' dedi, 'bildiğiniz gibi Hindistan'ın kutsal Ganj
nehridir.'

Ganj hakkında oldukça kuvvetli bilgim vardı. Bazen tacir-
ler, içinde Ganj'ın resimleri de bulunan dergiler getirirlerdi.
Bunların bir tek kelimesini bile okuyamazdık ama, resimler ye-
terdi. Bu ise oldukça başkaydı. Şu karşımdaki gerçek Ganj'dı. Ve
beni şaşırtan diğer bir şey de gürültü ile birlikte duyulanlardı;
yani hem görüyor, hem de olanları duyuyordum. Nehir kenarın-
daki Hinduların bu ilâhî seslerinin nedeni anlaşıldı: Biraz sonra
yakıp küllerini nehre serpecekleri bir cesedi, yakma yerine yer-
leştiriyorlardı. SPARTACUS

HERMİT

Nehir pek kalabalıktı. Sadece nehir boyundaki insanları görmek bile dünyada ne kadar çok insan bulunduğunu anlamaya yetiyordu.

Kıyıda, setlerdeki kadınlar elbisesizdiler. Erkeklerin de orada olmasından utandıklarını gösterir hiçbir hâlleri yoktu. Gördüklerimden bütün vücuduma ateş bastığını hissettim. Fakat, sonradan düşündüm ki, Grottolar, Kolonadlar gibi burası da onların teras hâlindeki bir mabedi idi. Dikkat edince bu daha iyi anlaşıyordu. Bu kez düşündüklerimden utandım.

Esircim -onu hâlâ esirci olarak hatırlarım- bir şeyleri hareket ettirince görüntü bulandı, hızlandı ve sonra yavaşça durdu, düzeldi. Ses, görüleni açıkladı: 'Berlin!'

Berlin diye batıda bir kent olduğunu biliyordum; ama, koca koca binalar, sert çizgili yollar, demir çubuklarından yapılmış parlayan yollar, düzgün meydanlar ve alabildiğine büyük bu kentteki her şey, bana bir tuhaf geldi. Binalardaki cam çokluğu şaşılacak şeydi. O kadar çok cam vardı ki. Düzgün yapılı pek çok yüksek binalar vardı. Bütün bunlar benim anlayacağım şeyler değildi.

Görüntünün bir köşesinde, biri önde diğeri onun arkasında yürüyen iki atın demir tekerlekli, kutu gibi büyük bir şeyi çektiklerini görüyordum. Atlar iki demir çubuktan yapılmış bir yolun içinde yürüyorlardı. Bu koca kutunun altındaki tekerlekler de tam bu demir çubukların üzerinde bulunuyordu. Kutu bu demirlerin üzerinde yürüyordu. Kutunun her tarafında pencereler vardı. Bu pencerelerden de kutunun içindeki insanlar görünüyordu. Sıra sıra insanlar... Atlar ve kutu durunca, içinden bazı insanlar indiler, diğerleri de birer birer bindiler. Bir adam ön tarafa gitti. Baştaki atı bir yöne sürdü. Sonra tekrar kutuya bindi. Yürüyünce, ilk yoldan ayrılıp sol taraftaki yoldan gitmeye başladı. Gördüklerim beni öyle şaşırtmıştı ki, etraftaki her şeyi unutup sadece buna bakıyordum. Başkalarına bakmaya da zaten zaman kalmıyordu. Anlaşılan tekerlekli, pencereci bu demir kutu

SİZ KİMSİNİZ?

insanları taşımak için kullanılıyordu.

Bu kutunun yürüyüp geçtiği yol kenarlarında pek çok insan vardı. Erkekler bizim alışıık olmadığımız ve bilmediğimiz biçimde sımsıkı elbiseler içindeydiler. Bazılarında tam bacağın kalıbında ve ayağın şeklinde, üzerinde süs gibi bir şeyler olan bir giysi vardı. Her birinin başında, kenarlı ve baş aşağı edilmiş çömlek ya da tasa benzer şeyler vardı. Bu görünüş beni çok (ğlendirmişti.

Kadınlara şöyle bir göz attım; ömrümde böyle bir şey görmemişim. Bunların bazılarının üst tarafında sanki hiçbir şey giymemişler gibi bir hâl vardı. Belden aşağı ise çadırımsı biçimde büzgülü, katlamalı bir giysi içindeydi, sanki bacakları yokmuş gibiydi. Ayakları da görünmüyordu. Bir elleri ile bu çadır gibi şeyin bir kenarından tutuyorlardı. Herhalde tozdan korumak için olacak. Etrafa da bir göz attım. Görülen binalarda, hele büyüklerde belli bir asalet ve gurur ifadesi vardı. Aşağıdaki yolda, çok geniş bir caddede bir insan topluluğu ilerliyordu. Bu topluluğun baş tarafından çalgı sesleri geliyordu. Sanki altın ya da gümüşten yapılmış gibi parlayan çalgı aletleri vardı. Fakat daha yaklaştıkları zaman bunların pirinç ve diğer başka parlak metallerden yapılmış olduklarını anladım. Kırmızı yüzlü iri yapılı adamlardı bunlar, üniforma olduğu belli bir elbise giyorlardı. Ama yürüyüşlerim görünce, bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Dizlerinde sanki mafsalsal yokmuş gibi, bacaklarını yere paralel getirecek biçimde kaldırarak yürüyorlardı.

Esircim de benimle birlikte gülererek, 'Evet, gerçekten garip bir yürüyüş. Merasimlerde Alman ordusunun kullandığı kaz adımı derler buna.' diye açıkladı. Sonra yine bir şeylerle oynadı. Görüntü yine bulandı, hızlı bir akış oldu ve durum netleşti. 'Rusya!' dedi. 'Çarların ülkesi... Moskova.'

Karlı toprakları görüyordum. Burada da aklımdan bile geçmeyen acayip bir araç gördüm. Üzerinde oturacak yeri olan, oldukça alçak, altında yassı demirden iki desteği olan bir yahut iki

HERMİT

at tarafından çekilen, ardından kar üzerinde ince derin izler bırakan bir şeydi bu.

Herkesin üzerinde kürkler vardı. Ağız ve burunlarından buharlar çıkıyordu. Soğuktan her şey mavimsiydi. Etraftaki binalar hiç görmediğim garip bir biçimdeydi. Çok yüksek duvarları vardı. Bunlar üzerinde tuhaf biçimli kubbeler bulunuyordu. Bazıları kökleri havaya çevrilmiş soğan biçimliydi. 'Gördüğün yer çarın sarayıdır!' diye seslendi esircim. Gözüm bir su pırlıtısına takıldı. Uzun zamandır görmediğim bizim Mutlu Nehir aklıma geldi. Ses tekrar açıkladı: 'Moskova nehri... Gerçekten önemli bir nehirdir.' Üzerinde, ahşaptan yapılmış direklerinde yelkenler bulunan gemiler vardı. Esen hafif bir rüzgâr bu yelkenleri dolduruyor ve gemideki adamlar onları ayarlayarak geminin yürümesini sağlıyorlardı.

'Bütün bunlar, iyi hoş güzel.' diye, o anda nerede olduğunu pek kestiremediğim adama seslendim, 'Hepsi ilginç şeyler. Gerçekten birer harika. Fakat amaç nedir? Bana neyi kanıtlamaya çalışıyorsunuz?'

Birden kafamda bir şimşek çaktı. Geçen saatlerin anılarından bir şeyler oluşmaya ve inatçı bir düşünce şekillenmeye başladı. Ve bunu ortaya koymaktan kendimi alamadım. 'Esirci efendim! Kimsiniz? Tanrı mısınız?'

Bu beklenmedik ve tepeden inme soru karşısında sarsılmış ve ne diyeceğini bilmez bir ifade ile yüzüme baktı. Parmağını çenesine bastırdı, elini saçlarında dolaştırdı ve hafif bir omuz ısrarı ile cevap verdi: 'Belli bir düzeye erişmedikçe bazı şeyleri anlamak mümkün değildir. Bunu siz de pek anlayamayacaksınız. Sorunuza bir soru ile cevap vermeye çalışacağım: Siz bir manastırda, bir yak sürüsüne bakmakla görevli olsanız ve öküzlerden birisi size ne olduğunuzu sorsa, cevabınız ne olurdu?'

'Doğru söylüyorsunuz efendim, ama bir yakın böyle bir soru sorması beklenecek bir şey olmamakla beraber, eğer sorsaydı onun akıllı bir hayvan olduğunu kabul ederek, güç de olsa ona

SİZ KİMSİNİZ?

kim olduğumu anlatmaya çalışırdım. Siz bana soru soran bir yaka ne cevap vereceğimi sorarak, önce o öküüzün, cevap verecek kabiliyete sahip olduğunu ortaya koymuş oldunuz. Sözüünü ettiğiniz şartlar içinde benim yapacağım şey, benim bir rahip olduğumu ve yaklara bakmakla görevli olduğumu anlatmaya çalışmak olurdu. Yapılarımız değişik de olsa, bu görevi en iyi şekilde yapmaya çalıştığımı, onları da kendi kardeşlerim gibi korumaya zorunlu olduğumu, biz rahiplerin reenkarnasyona inandığımızı, bu dünyaya almamız gereken dersleri almak, geçirmemiz gereken deneyleri yapmak için geldiğimizi, böylece bir başka dünyaya seyahat için yeterince hazırlanmamızın gerekli olduğunu anlatmaya çalışırdım.' dedim.

'Güzel konuştun rahip.' diye cevapladı. 'Alt sıradan birinin bana böyle bir ders vermesine sebebiyet verecek davranışından dolayı çok pişmanım. Evet, tamamıyla haklısın. Ve bu konuda gösterdiğin duyarlılık, böyle hiç de uygun olmayan bir mukayese karşısındaki zekice cevapların ile beni gerçekten şaşırttı.'

Cesaretim artmıştı. Devam ettim. 'Beni, alt düzeyden biri diye tanımladınız. Önceden beni bir yabanî, uygarlıktan nasipsiz, kültürsüz, hiçbir şey bilmez biri saydınız. Dünya'nın büyük kentlerini tanımadığımı söylediğimde bana gülmenize ses çıkarmadım. Çünkü bu doğrudur. Fakat siz, ben gerçeği söylediğim ve bu bilgisizliğimi yenecek ışığı aradığım hâlde, bana yardım edecek yerde sadece güldünüz. Ve tekrar soruyorum: İsteyip istemediğime bakmaksızın beni bir tutsak hâline getirdiniz, ruhumun mabedi olan bedenimle dilediğiniz gibi oynadınız. Göstermeye pek düşkün olduğunuz marifetler ve şaşırtıcı şeylerle beni etkilemeye çalıştınız ve etkilediniz de. Ama bilmek istediğimi, öğrenmek istediğim sorunun cevabını vermekle beni daha da etkileyebildiniz. Tekrar soruyorum: Siz kimsiniz?'

Bir an olduğu yerde şaşkın, donakaldı. Sonra kendini toparlayarak, 'Sizin terim dizinizde bu durumu açıklayacak ne bir

HERMİT

kelime, ne bir kavram mevcut değildir. Önce konunun iki taraf arasında tartışılabilmesi için, anlaşmayı sağlayacak terim ve kavramların taraflarca bilinmesi gereklidir. Arada şunu söylemeliyim ki, ben de sizin Chakpori'deki medikal lamalar gibi insanın bedensel sağlığından sorumlu bir meslektenim. Verilecek bilgileri almaya elverişli bir sağlık durumuna getirilmenizle görevlendirilmiş bulunuyorum. Bu bilgiler size yükleninceye kadar benim kim olup, kim olmadığım pek bir şey ifade etmez. Bir an için şunu kabul edelim ki, elinizden alınmakla sizi çok öfkeliendiren özgürlüğünüzün kısıtlanması ve tarafımızdan yapılan diğer şeyler, başkalarının iyiliği içindir. Ayrıca, amacımızı öğrendiğiniz zaman, bizim kim olduğumuzu, sizlerin kimler olduklarınızı öğrenecek ve kanaatinizi değiştireceksiniz.' diyerek gövüş düğmesini çevirip aleti kapattığını ve odadan çıkıp gittiğini işittim. Tekrar körlüğün koyu karanlık gecesinde düşüncelerim ile yapayalnız kalmıştım.

Körlüğün gece karanlığı, gerçekten karanlık bir gecedir. Kör edildiğim zaman, gözlerim yuvalarından çıkarılırken, Çinlinin murdar parmakları göz yuvalarıma girdiğinde ve gözlerim çekilip koparılırken duyduğum öldürücü acıyı hatırladım. Gözlerim çıkarıldıktan sonra da görüyordum, ama bu sadece ateş saçan ışıklar, hiçbir şekli olmayan dönen renkler, kıvılcımlar, flâşlar gibi şeylerdi. Ondan sonraki günlerde bu yara, çukurlara gömüldü. Şimdi, bana optik göz sinirlerime bir alet takıldığını söylüyorlardı. Buna inandım ve inanmak için birçok sebep vardı. Esirci bir düğmeyi çevirip görüşü kesivermişti. Arkada sadece bir hatıra kalmıştı. Birbirine zıt algıların beyinde yarattığı o uyuşukluk ve çınlamaları bir kez daha yaşadım. Belki burada uyuşukluk ile çınlamanın birarada olduğundan söz etmek saçma gibi görünüyor, ama ben öyle hissediyordum ve kendimi bu uyuşukluk ve çınlamalar ile dönüp duran ışık şimşeklerine bıraktım. Bir süre bana ne olduğunu düşünerek öylece kaldım. Belki de bu olgular ölüm dediğimiz şeydi, ya da delilik... Hepsi

olabilirdi. Ya da aklı düzenimin ve dünya şuurunun kaybı. Dinî eğitimim imdadıma yetişti. Düşüncelerimi derleyip toparlamam için yaşımın olgunluğundan yararlandım. Sebep aramayı bir yana koydum ve kadere kendimi bıraktım. Bu bir tahayyül değil, gerçektir. Yüksek güçler tarafından yüksek bir amaç için kullanılıyordum. Korkum ve panik hissim kayboldu. Zihinsel sükûna kavuştum. Kalp atışlarımın ritmini duyuyordum. Böylesine bir değişikliğin nasıl olabildiğine şaşıyordum. Değişen şartlara uyabilecek şekilde yetiştirilmemiş miydim? Bu değişikliklerde o büyük rehber bir başka şekilde mi hareket ederdi? Şuurum yerindeydi. Görevim açıkça belliydi. İyi bir Tibetli rahip olarak bu işe devam etmeli ve bana düşeni en iyi şekilde yapmalıydım. Sükûnet beni gevşetti ve yumuşak, soğuktan koruyan, yak kılından yapılmış bir battaniye gibi her yerimi sardı. Yavaş yavaş derin ve sakin bir uykuya kendimi bırakmak üzereydim.

Dünya sanki yerinden oynamıştı. Her şey havalanıyor ve düşüyor gibiydi. Şiddetli bir hareket hissi ardından da madenî bir çarpma sesi beni içine düştüğüm bu uyuşukluktan kurtardı. Üzerinde bulunduğum şey ve ben hareket ediyorduk. Camdan yapılmış şeylerin birbirlerine ya da bir yerlere çarpmasından çıkan o müzikal sesleri duyuyordum. Birden üzerinde bulduğum masaya birtakım cam kapların ve başkaca şeylerin asılmış olduklarını hatırladım. Yani şimdi ben ve bana bağlı her şey hareket ediyorduk.

Etrafımda birçok sesler vardı. Yüksek sesler, alçak sesler, benim için yapılan tartışmalar. Korktum. Garip, hiçbir şeye benzetemeyeceğim acayip sesler. Masa yumuşak bir şekilde hareket ediyordu. Hareket ne bir kayma, ne de çekip sürme gibi değildi; sanki boşlukta yüzmek gibi bir şeydi bu. Kendimi rüzgârın kaldırdığı bir tüy gibi hissediyordum. Sonra hareket yönü değişti. Açıkçası bir koridorda götürülüyordum. Birden geniş ve büyük bir yere girdiğimizi hissettim. Seslerin yankıları buranın büyük, çok büyük bir yer olduğunu belirtiyordu. Üzerinde bulundu-

HERMİT

ğum masa gibi şeyin, tuhaf yalpalama, sallanıp oturma hareketinden ve çıkardığı sestən, etkisi bana hiç de yabancı olmayan taş bir zemin üzerine indirildiğimi anladım. Ama bu nasıl olabildi?

Duygularım nasıl olur da bir mağarada bulunduğumu bana söyleyebilirdi? Merakım artmış, algılarım canlanmıştı. Ama bu algılarımın doğruluğundan pek de emin değildim. Bir tek kelimesini anlamadığım yabancı bir dil ile yapılan konuşmaların sürekli gürültüsü içindeydim. Üzerinde bulunduğum şeyin tam zemin üzerine indirilmesinin çıkardığı sesle birlikte bir el omzuma dokundu. Ve esircimin sesi: 'Şimdi seni rahatlatmak için görüşünü açacağız.' Bir sürtme ve düğme sesi duyuldu. Renkler döndü, ışıklar parıladı, sonra yavaş yavaş donuklaşarak bir şekil bulmaya başladı. Ama bu benim anladığım ya da anlatmaya çalıştığım anlamda bir şekil falan değildi. Ne olacağını merak ederek olduğum yerde yatıyordum. Bir şeyin beklendiğini anlatan bir sessizlik vardı. Herkesin bana baktığını hissediyordum ki, sert, kısa, âdeta havlama sesine benzer bir soru patladı. Esircimin ayak seslerinin bana yaklaştığını duydum. 'Göremiyor musun?' diye sordu.

'Acayip bir şekil görüyorum.' diye cevap verdim. 'Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlayamıyorum. Çizgileri dalgalanan bir şekil. Sallanan renkler ve birtakım renk ve ışık şimşekleri. Gördüklerimin hepsi bunlar.' Bir şeyler mırıldanarak birtakım acele hareketler yaptı. Kısa kısa sözler, madenî bazı şeylerin yan yana getirilmesinden çıkan sesler duyuldu. Kar yağmasını andıran ışık uçuşmaları oldu. Renk alevleri yandı söndü. Her şey karmakarışık oldu. Anlamsız şekiller belirdi ve sonunda duruldu. Görüyordum. Burası son derece geniş bir mağaraydı. Tavanın yüksekliği altmış metre kadardı. Karanlıkların içinde kaybolan ve benim görüşlerimin dışına taşan, eni ve boyu hakkında belirli bir fikir olamadı. Pek büyük olan ve ancak kapalı bir amfiye benzetebileceğim bu yer, bütün oturma yerleri -bilmem

SİZ KİMSİNİZ?

nasıl söylemeli- yaratıklarla, yani tanrı ve şeytan kataloglarından çıkmışa benzeyen kişilerle doluydu. Evet... Hepsi acayip, yabancı şeylerdi. Hatta, bu arenanın ortasında asılı duran kocaman şey bile, karşıma asılmış bir dünya hissini veren bu koca kürenin üzerine uzaktan güneş ışıını vurmasını gösterir biçimde aydınlatıyor ve küre yavaş bir dönüş hareketi yapıyordu.

Ortalıkta insanı ürperten bir sessizlik vardı. Bu garip yaratıklar beni seyreliyorlardı. Bu azametli tahtın karşısında pek küçük ve anlamsız kalıyorsam da, ben de onları şöyle bir gözden geçirdim. Şuradaki küçük yapılı kadın ve erkekler, çehrelerinin en ince çizgileri ile tanrısal bir ifade taşıyorlardı. Bedensel aura-ları sükûn ve temizliği yansıtıyordu. Diğer taraftan da insan benzeri yaratıklar vardı. Oldukça tüylü bu kafalar şaşılacak biçimde bir kuş kafasına benziyordu. Tüm ayrıntıları pek görmemekle beraber eller bir insan eli ile pençe arası bir biçimdeydi. Öte yandakiler ise birer devdi. Birer yontma kayaya benzeyen bu koskoca yaratıkların gölgeleri ufak tefek yapılı başka yaratıkları âdeta gözden kaybediyordu. Bakanın içine korku veren heybetlerine rağmen bunlar da insandı. Erkekler ve kadınlar ya da erkek veya dişiler, şu ya da bu... Her ne iseler oturmuş beni seyreliyorlardı. Bu meraklı bakışlar altında sıkılmışım.

Yan taraftaki yerde dimdik, sert bakışlı, tanrısal bir görünüm içinde oturan bir yaratık vardı. Son derece canlı renkleriyle, muhteşem atmosferi içinde bir tanrı haşmetiyle oturuyordu. Bilinmeyen bir dil ile konuşmaya başladı. Esircim hemen bana yaklaşıp, 'Bunları kulaklarına takacağım. Böylece burada konuşulanları anlayabileceksin, korkma!' dedi. Bir eliyle kulağıma uygun bir durum verirken diğer eliyle kulak deliğime bir şey yerleştirdi. Sonra aynı şeyi sol kulağıma da yaptı. Sonra bunların ucundaki küçük bir düğmeyi boynumun yanındaki küçük bir kutuya soktu. Hemen duymaya başladım. Alet sayesinde, anlaşılmasa da bu konuşmaları rahatlıkla anlayabileceğim önceden söylenmiş olduğundan olup bitenleri merak et-

HERMİT

meve gerek yoktu. Seslere kulak verdim. Bunları anlıyordum. Bu diller artık anlayabileceğim bir dil olmuştu. Ama konuşulanlar benim hayal sınırımın ötesindeydi. Daha önce de söylediğim gibi, ben vahşet diyarından zavallı bir rahipten başka bir şey değildim. Ve benim idrak anlayışım bu zekâ düzeyinin düşünce ve anlatımlarını kavramaya yeterli değildi. Benim bocaladığımı fark eden esircim üzerime eğilerek 'Ne var?' diye fısıldadı. Kendisine, 'Burada konuşulanların bir kelimesini bile anlayamayacak kadar ilkel öğrenim görmüş bir insanım.' diye fısıldadım. 'Duyduğum bütün sesler benim için bir anlam taşıyor. Bu denli yüksek fikirleri kavrayamıyorum.' Yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. Sonra muhteşem örtülerle kaplı o büyük kişinin tahtının yakınında oturan birisine doğru yürüdü. Fısıltı ile bir şeyler konuştular. Sonra ikisi birlikte bana doğru geldiler.

Hakkımda konuşulanları izlemeye çalıştım ama başaramadım. Esircim üzerime eğilerek fısıldadı, 'Derdini Adjutant'a anlat.' 'Adjutant mı?.. İyi ama ben bunun bile ne demek olduğunu bilmiyorum.' dedim. Şimdiye kadar kendimi bu kadar cahil, böylesine yetersiz ve çaresiz hissetmemiştim. Aynı zamanda zorunlu da! Adjutant mı, emir subayı mı işte her ne ise, gülerek bana baktı ve 'Ne söylediğimi anlayabiliyor musunuz?' diye sordu. 'Tamamıyla efendim.' diye cevap verdim. 'Fakat o büyük zatın söylediklerinin cahiliyim. Konuyu anlayamıyorum. Kavramlar benim anlayışımın çok ötesinde.' Baş işareti ile anladığını belirterek, 'Kabahat bizim tercüme aletinde. Ne sizin beyin kalıbınıza, ne de metabolizmanıza uygun değil. Sizin esirci dediğiniz baş operatörümüz bununla ilgilenecek ve sizi gelecek toplantıya hazırlayacaktır. Bu önemsiz bir şeydir. Ben durumu Amiral'e açıklarım.' dedi. Dostça bir baş selâmından sonra, o büyük kişiye doğru yürüdü. Amiral? O da ne demektir? Amiral ne idi? Adjutant ne oluyordu, anlamı neydi bu terimlerin? Hepsisi bana yabancı şeylerdi. Kendimi olayların akışına bıraktım. Yanımdan ayrılan adam, doğruca o büyük kişinin önüne gitti. Yavaşça bir

şeyler anlattı. Her şey telâssız ve sakindi. Büyük kişi başını salladı. Adjutant... geriye, baş operatöre yani benim esircime döndü. Aralarında karşılıklı bir görüşme oldu. Sonunda esircim, benim anlayışıma göre selâm ya da saygı anlamına, sağ elini başına götürdü. Sonra, canı sıkılmış bir tavırla bana doğru gelirken, görüş alanımın dışında birisine bazı işaretler yaptı.

Konuşma sürdürülüyordu, ama çeviri yoktu. Ayakta konuşan iri yarı adamın konuşmalarından yiyeceklerle ilgili bir şeylerin tartışıldığı izlenimini aldım. Acayip görünüşlü bir dişi ayağa fırlayarak birtakım karşılıklar verdi. Adamın söylediğine sert bir protesto da bulunduğu belliydi. Herhalde kızgınlıktan olacak kıpkırmızı bir yüz ile yerine oturdu. Adam ise hiç sapıtmadan konuşmasını sürdürdü. Esircim bana yaklaşarak 'Beni rezil ettin.' diye mırıldandı. 'Senin cahil bir vahşî olduğunu söylemiştim.' Kulağımdaki şeyleri çıkarıp aldı. Çabuk bir el hareketi ile bir şeyler karıştırdı ve görüşümü kopardı. Hiddetlenmişti. Üzerinde yattığım şey hareket etti. Ne bana ne de ekipmanlara itina etmeye gerek görmeksizin beni bir koridora sürüp götürdüler. Keskin mekanik sesler ve tıngırtılar, anî bir yön değişme ve rahatsız edici bir düşme hissi. Masanın güm diye yere bırakılışı ve çıkan sestten, ilk çıktığımız madenî zeminli odaya geldiğimizi kestirdim. Kısa sesler, örtü ve elbise hışırtıları, ayak sürüyüşler, sonra sürgülü bir kapının kapanışı ve yine düşüncelerim ile tek başıma bırakılışım. Bütün bunların anlamı neydi? Adjutantlık ne demektir? Amiral kimdi? Benim esircime neden baş operatör diyorlardı? Burası nasıl bir yerdi ve neresiydi? Bunlar öylesine benim ötemde şeylerdi ki, orada yanaklarım yanarak ve ateş içinde yatıyordum. Pek az bir şeyler anladığım bu şeylerin içinde artık dayanma gücümün sonuna gelmiştim. Şurası açıkça belliydi ki, tam anlamıyla cahil bir vahşî olarak kabul ediliyordum. Onlara göre ben, duygulu kişilerin değerli bilgiler vermeye kalkıp da sonuç alamadıkları bir öküze benziyordum. Temsil ettiğim rahip sınıfını, bu anlayışsızlıklarım ile ne utanç verici bir

HERMÎT

duruma düşürdüğümü düşündükçe vücudumdan ter boşanıyordu. Korkunç bir şeydi bu!

Kederin, aşağılanmış olmanın, kırılan onurumun kapkara kuyusunda, öylece uzanmış yatıyordum. Bilinmeyen bu insanların gözünde birer vahşiden başka bir şey değildik bizler. Ter içinde kalmıştım.

Kapı, tırmalayıcı bir sesle açıldı ve odayı birdenbire kıkırdamalar, gürültülü şakalaşmalarla ve korkunç bir şamata doldurdu. Bunlar o Allah'ın cezası hastabakıcı dişilerdi. Tam bir umursamazlıkla üzerimdeki tek örtüyü çekip aldılar ve beni yine anadan doğma bıraktılar. Hiçbir merasime gerek görmeksizin yakaladıkları gibi beni bir yanıma çevirip altıma boydan boya soğuk ve yeni bir örtü sererek, hoyratça tekrar öbür yana yatırdılar ve köşelerinden tutup sertçe çekilen örtünün çıkardığı sesle bir anda ve makine gibi bu değişim işini bitirdiler. Bu sertlikle altımdaki masa ya da sedye gibi şeyin uçup gitmesinden korktum. Beni kavrayan dişî eller, vücudumu, keskin kokulu biraz yakıcı bir sıvı sürerek, eski bir çuval parçası hissi veren bir şeyle ovuşturmaya başladılar. En mahrem yerler bilmediğimiz aletlerle acayip işlemlerden geçti. Zaman sanki demir atmıştı. Sabır ve tahammülümün sonuna gelmiştim. En kötüsü, bu işler için tekrar hareketsiz hâle getirilmiş olmamdı. Üzerime, ilk işkence edildiğim zamankine benzer bir korku çökmüştü. Kollarımı ve bacaklarımı kavrayan bu dişiler onları her yönde hareket ettirmeye başladılar. Kaslarımın içine dalan sert eller beni âdeta bir hamur gibi yoğuruyorlardı. Bastırıp sıkıştırılan organlarımdan hava kaçmaları oluyordu. Bütün havam boşaltılmıştı. Bacaklarımı birbirinden ayıran bu çenesi düşükler, kalçalarıma kadar çıkan yün çorapları ayaklarıma geçirdiler. Boynumun arkasından tutup, belimden öne doğru eğerek göğsüme ve karnıma bazı şeyler bağladılar. Tuhaf ve şeytanca kokulu bir köpükle kaplanan kafa derimin üzerinde, dişlerimi de beraber tıkırdatan titreşimli bir vızılı duydum. Bir kısmını Çinlilerin yok ettiği saç-

SİZ KİMSİNİZ?

larımı, yakların kıllarını kırpar gibi kırıyorlardı. Savunmasız kafamın üzerine sert bir kırbaç vuruşuna benzer bir şey oldu. Kafa derimin yırtılmış olduğunu düşündüm. Ardından başka bir ıslaklık hissettim. Sürüklenerek açılan kapıdan bir erkek sesi geldi. Gelenin esircim olduğunu anladım. Yanıma yaklaştı ve benim dilimle, 'Kafatasını açacağız. Ve elektrotları doğrudan doğruya beyne...' dedi. Ama bu kelimenin ne anlama geldiğini anlayamadım. Anladığım tek şey, hiçbir şey yapamadan yeniden kötü bir döneme daha girmekte olduğumdu. Havayı tuhaf kokular doldurdu. Geveze dişilerin sesleri kesildi. Tüm konuşmalar kesildi. Metaller birbirine çarptı. Bir sıvı akışının lıkırtıları duyuldu ve sol kolumun üst tarafına anî ve keskin bir şey battı. Burnumu sertçe yakalayıp deliklerinden içeriye boru gibi bir şeyler soktular. Oradan da boğazıma kadar uzandı. Kafatasıma ardı ardına batan bir şeyler, battığı yeri uyuşturuyordu. Ardından ince ve tiz bir vınlama çıkaran bir makine kafatasımın etrafında dolaştı. Bu korkunç makine kafatasımın üst kısmını kesiyordu. Bu korkunç işlemin titreşimleri varlığımın bütün atomlarına kadar işliyordu. Bedenimdeki bütün kemikler isyan eder gibi sarsılıyordu. Sonunda kafatasımın üst kısmının yalnız sarkan bir et parçasından başka hepsi kesilip açılmış, ben biraz rahatlamıştım. Ama garip bir dehşet içindeydim. Yıldırlmıştım. Ölümü hiç mırıldanmadan rahatça kabul edebilirdim. Tarif edemeyeceğim bir heyecan dalgasına kapılmıştım. Görünür bir sebep olmaksızın uzun bir feryat kopardım. Ardından parmaklarım şiddetle kasılmaya başladı. Şiddetle aksırmak istediğim hâlde aksıramıyordum.

Ondan sonrakiler daha da beterdı. Birdenbire karşıma resmî elbiseler giymiş olarak büyükbabamı gördüm. Gülümseyerek benimle konuşuyordu. Ona baktım. Ama aklım başıma geldi. Ona bakamazdım, gözlerim yoktu ki. Peki bu sihir neydi? Benim bu hayretim sırasında büyükbabam kayboldu. Esircim yanımda, 'Neydi o?' diye sordu. Anlattım. 'Önemli değil!' diye

HERMİT

açıkladı. 'Anlayışını kolaylaştırmak için beyindeki bazı merkezleri uyarıyoruz. Görüyoruz ki yeteneğin var. Fakat, batıl inançların tembellik ve sersemliğine gömülüp, düşüncelerin açılıp gelişmesine engel olunmuş. Sizin yerinize onu biz yapıyoruz.'

Yardımcı dişi yaratıklardan birinin, yumuşak toprağa kazık kakar gibi hoyratça kulak deliğine soktuğu bir alet ve ardından gelen bir klik sesinden sonra etrafımda konuşulan bilmediğim bu dili rahatlıkla anlamaya başladım. Söylenilenleri de kavrayabiliyordum. Corteks medulla oblongata, psikosomatik gibi kelime ve terimlerin ve diğerlerinin anlam ve delâlet ettikleri şeyleri anlayabiliyordum. Zekâ ve idrakimin geri kalan esas kısmı değerlendirilmişti. Bütün bunların ne demek olduğunu biliyordum. Fakat bu bir işkenceydi. Bir tükenmeydi. Zaman durmuştu sanki. Etrafımdakiler fır dönüyordu... Gevezelikleri hiç bitmiyordu. Yapılan işlemlerden artık usanmıştım. Buradan bu kokulardan, kafamın üst kısmının pişmiş bir yumurta kabuğu gibi kesip çıkarıldığı bu yerden uzaklaşmak, kaçıp kurtulmak istiyordum. Ne zamandır pişmiş yumurta görmemiştim. O, paralı tacirlere göre bir şeydi. Benim gibi ömrü tsampa ile geçen fakir rahiplere göre değildi. Etrafımdakiler zaman zaman birsürü sorular soruyorlardı: Nasıldım? Ağrım var mıydı? Bir şeyler gördüğümü sanıyor muydum? Ne renkleri gördüğümü hayal ediyordum? Yanımda ayakta duran esircim, değişik merkezlerin uyarılması işlemlerinin bende birtakım korkular yaratmış olabileceğini, bunların yapılmasının heyecanlara sebep olduğunu anlatıyordu. Korku? Bütün bunlar beni korkudan bitirmişti.

Gülerek bunları dinledi ve yapılan bu işlemler algılamalarımı çok güçlendirmiş olduğundan, çok uzun ömürlü bir Hermit olarak yaşayacağımı ve yanımda hiç kimsenin bulunmayacağını, hayatımın sonuna doğru, inanılmaz bir dünyadan edinip taşıdığım bilgileri ve olup bitenleri kendisine aktaracağım bir delikanlının geleceğini söyledi.

Sonsuz kadar uzun gelen bir zaman sonra kafatasımın ka-

SİZ KİMSİNİZ?

*pağı yerine yerleştirildi. Ve kesiklikleri birleştirmek üzere acayip metal klipsler kondu. Yara bir sargı ile kapatılarak iş bitirildi ve bana bakmak üzere yanımda kalan bir dişi yaratıktan başka herkes gitti. Duyduğum kâğıt hışırtısından, onun benimle değil bir başka şeyle ilgilenmekte olduğunu anladım. Düşen bir kitabın tok sesinden sonra gelen horultular durumu açıkladı. Ben de uyumak üzereydim."*SPARTACUS

DÜNYANIN BAHÇIVANLARI

Mağarada ihtiyar Hermit birdenbire konuşmasını kesti. Elinin parmaklarını açarak hafifçe yanındaki toprağın üzerine koydu. Kısa bir süre konsantre oldu. "Az sonra bir ziyaretçimiz olacak." diye açıkladı. Genç rahip bir şey anlamaksızın ona baktı. Ziyaretçi? Buraya kim gelirdi ki? O bundan nasıl emin olabiliyordu? Ne bir ses vardı, ne de dışarıda böyle bir şeyi haber verecek işaret!

On dakika kadar dimdik oturmuş olarak bir bekleyiş hâlinde kaldı.

Birden mağaranın kapısından içeri bir ışık yansıması, ardından da girişi karartan bir şey oldu. Yüksek bir ses, "Burada mısın Hermit?" diye seslendi. "Of be... Neden Hermitler böyle karanlık, erişilmesi zor yerleri seçerler, bilmem ki?"

Mağaranın kapısından içeri, omuzunda bir çuval olan, kısa boylu, şişman bir rahip daldı. "Size biraz çayla arpa getirdim." diye seslendi. " Bunlar çok uzaktaki bir manastırdan gönderiliyor. Rastgele birisiyle de göndermek istemiyorlar. Ama benim de taşıyacak hâlim kalmadı." diyerek omzundakini yere bıraktı ve yorgunluktan tükenmiş bir hâlde kendisi de yere çöktü. Sırtını duvara dayadı. Genç rahip, "Bu ne saygısızlık, doğru dürüst edebiyle oturamaz mı sanki?" diye düşünmekten kendini alamadı. Ama cevabı gelmekte gecikmedi. Çok şişman olan rahip bacaklarının elverdiğince bağdaş kurup rahat bir duruma geçti. İhtiyar

Hermit yumuşak bir sesle, " Evet, anlat bakalım haberci. Ne haberler var. Demek bunlar büyük yerden?" Haberci bir iç çekmesiyle anlatmaya başladı. "Bu yağdan biraz da bana vermenizi isteyecektim. Chakpori'dekiler bende ur olduğunu söylüyorlar ama tedavi için bir şey yaptıkları da yok." Gözleri dışarının aydınlığından sonra girdiği bu yerin yarı karanlığına alışmıştı. Etrafa göz atmaya başladı. "Aha... sizin delikanlı da burada. Onun size geldiğini duymuştum. Dışarıdaki durumu nasıl acaba? Söylenildiği gibi parlak mı?" diye sordu. Sonra cevap beklemeden konuşmasına devam etti. "Birkaç gün önce yine kaya yuvarlandı. Uzak inziva evinin bekçisi, üzerine düşen bir kaya altında kalarak ezildi. Yani akbabalara iş çıktı, heh he..." Adamda, cümle ve düşüncelerini gülerек noktalama hastalığı vardı sanki, "Baktığı hermit de, hücresinde susuzluktan ölmüş. Orada üzerine duvar örülmüş sürekli bir hermit ile bakıcıdan başka kimse yoktu. Su yoksa, can da yok değil mi? Heh he...'

Genç rahip sükûnetle oturuyor ve bu yapayalnız hermitleri düşünüyordu. Bunlar, dış dünyadaki insanlarla tüm ilişkilerini kesmek için bir "iç çağrı" almış garip kişilerdi. Böyle bir inzivaya gönüllü rahip, dağlarda, terk edilmiş bir inziva yeri (hücre) arardı. Bulunan bu yerde penceresi ışık alacak yeri olmayan iç hücreye geçer ve yine, gönüllü bakıcı tarafından, üzerine duvar örülürdü. Artık Hermit bu hücreyi terk edemezdi. Duvarda, sadece küçük bir kâsenin geçebileceği kadar bir delik bulunur, bu delikten iki günde bir dağdaki kaynaktan alınan bir kâse su ile bir avuç kadar hububat verilirdi. Hermitin yaşadığı sürece içeriye en ufak bir ışık girmemesi gereklidir. Artık ne kendisi konuşur ne de ona bir şey söylenir. Yaşadığı sürece o tam bir düşünce hâlinindedir. Fizik bedeni terk etmiş olan astral beden, astral plânlarda seyahattedir. Ne hastalık ne

HERMİT

de fikir değiştirme onu oradan çıkaramaz; ancak ölüsü çıkar. Dışarıdaki bakıcı, canlı kalıp bu hizmeti sürdürmek zorundadır. Ancak duvarın ötesinde, hücredeki hermite hiçbir sesin gitmemesi şarttır. Bakıcının, üzerine kaya düşmesi ya da bir başka nedenle ölmesi hâlinde, içerideki hermit de, genellikle susuzluktan ölür.

Bu küçücük hücrede, kış ne kadar soğuk olursa olsun, ısıtma söz konusu değildir. Hermit canlılığını sürdürür. Sade ve iki günde bir, bir kap soğuk su. Soğuk su! Isıtılmış su, çay asla verilmez. Doğrudan doğruya erimiş karlardan akan buz gibi soğuk bir su. Sıcak gıda da yoktur. İki günde bir, bir avuç arpa. Hepsı o kadar. Açlığın mide büzölmesi şeklindeki ilk sancıları korkunçtur. Susuzluk sancıları ise daha da beterdir. Su kaybederek kuruyan beden, hemen hemen kırılgan hâle gelir. Çalışmayan susuz ve gıdasız kaslar kurur, pörsür. Bedenin normal fonksiyonları azalınca gıda ve su ile orantılı olarak en alt düzeye iner. Dışarı çıkması mümkün olmayan Hermit'in doğal zorlukları hücrenin bir köşesinde zaman ve soğüğün etkisiyle donmuş bir toz hâline geçer.

Görme uyumu da zordur. Bu, tam karanlığa karşı gereksiz birtakım gerilimler meydana getirir. Muhayyile eski dönemlerden birtakım ışıklar ve sahneler yaratır. Göz bebekleri alabildiğine açılır. Göz kaslarının hareketsizliği ve beslenmemesi sonucu kapaklar sertleşir. Dağdan yuvarlanan bir çığ ya da büyük bir kaya hücre tavanında ışığın gireceğı bir yarık, çökme veya çatlak meydana getirirse, giren ışık hermitin gözlerinde yıldırım etkisi yapar. Duyu anormal derecede artar. Sanal sesler, hermit ilesinin dayanılması zor bir başka sınavıdır. Boşlukta duyulduğı sanılan konuşmaları yakalama gayreti kısa sürede bir "dinleme alışkanlığı" hâline gelir. Zamanla bu da dengelenir. İncecik dağ yolundaki bir ayak sesinin yönünü büyük bir duyar-

lıkla kestirebilir. Zamanla duvara yaklaşıldığım bile hissetmeye başlar. Bir kolun kalkmasının havada yarattığı anaför, onun için şiddetli bir fırtınanın uğultusu gibidir. Bunlardan çok daha önce, kalp sesleri ona, çok güçlü bir makinenin ritmik homurtuları gibi gelir. Bedendeki sıvıların akışları gürültülü bir suyun akışı gibi uğultuludur. Organların hareket ve salgılamaları, hatta kasların en hafif hareketleri bile giderek keskinleşen duyu hissi ile beden üzerinde garip aldatmalar yaratır. Aşk sahneleri guddeleri zorlar. Zifirî karanlık hücrenin duvarları üzerine çökecekmiş, onu ezecekmiş gibi heyecanlar yaratır.

Solunum giderek güçleşir, ağırlaşır, hava bozulmaya başlar. Sadece iki günde bir, bir maşrapa su ve bir avuç arpa için açılan duvarın içindeki küçük delikten tekrar kaplanır. Delik ışığın doğrudan içeri girmesini engelleyecek şekilde yapılır.

Bedensel uyum ve denge sağlamp, heyecanlar ve hisler kontrol altına alınınca, astral malzeme, bedenden süzülüp, hafif bir duman gibi yayılmaya ve havada yüzmeye başlar. Taş zemin üzerinde hareketsiz kalan maddî beden, astrale sadece gümüşî bir kordonla bağlıdır. Astral beden taş duvarlardan süzülüp çıkar. Et bedeninin zincirlerinden kurtulup uçurumların üzerinden geçip gitmenin hazzı duyulur. Her türlü engelden geçebilen bu ziyaretçi, lâma evlerinde bulunan telepat ve durugörü lâmaları tarafından tanınır ve görüşülür. Ne gece, ne gündüz, ne sıcak, ne soğuk, ne de en sağlam ve kalın kapılar onun için engel değildir. Dünyanın en gizli toplantı odaları bu astral misafirin ya da tanığın ne varlığından haberdardır, ne de engelleme olanağına sahiptir.

Genç rahip o anda altı yüz metre yukarıdaki eski hücrede ölü olarak yatan rahibi düşünüyordu. Şişman rahip konuşuyordu, "Duvarı yıkarak içindekini çıkaracağız. İn-

HERMİT

ziva yerine gidip yiyecek vermek için deliğe yaklaştım. Pöf... Kokuyordu. Yani gerçekten ölmüştü. Ama onu orada bırakamayız. Drepung'a yardım istemeye gittim. Neyse... onu dışarı çıkarınca akbabalar bayram edecek. Onlar etin böylesine bayılırlar. Bir şeyler kapmak için neredeyse birbirlerini parçalarlar. Hadi bana müsaade. Benim ihtiyar düldüle yüklenip vaktiyle yola çıkayım. Gecikip de burarlarda hayalet olmak istemem."

Yağ tulumuna benzer rahip elini şöyle bir havada sallayıp mağaranın kapısına yöneldi.

Genç rahip uyuşan ayakları üzerinde zorla doğrulup belli belirsiz bir şeyler mırıldanarak, açıklıkta uzaklaşan rahibin ardından mağaradan çıktı. Dışarıda at keyifli keyifli otliyordu. Şişman rahip zar zor kendini atın sırtına yerleştirip bacaklarını sallayarak göl kenarında kendisini bekleyen diğer atlılara doğru uzaklaştı. Genç rahip onları gözden kayboluncaya kadar izledi. Bir iç ezikliği ile geri dönerken, gökyüzüne doğru dimdik yükselen yarlara baktı. Çok yükseklerde ve uzakta inziva evinin (hermitaj) duvarları beyaz, kırmızı sisli renkler yansıtıyordu.

Oldukça uzun bir zaman önce, bir hermit ile yardımcısı tüm bir yıl büyük bir gayretle etrafa saçılmış taşlardan bir hermitaj inşa etmişlerdi. Taşlar yerlerine kaldırılmış, harçlanmış ve iç hücre, ışığın hiçbir şekilde giremeyeceği biçimde yapılmıştı. Esas yapıyı ortaya çıkarıncaya kadar tam bir yıl çalıştılar. Kireç taşlarından elde edilen malzeme ile bir kat göz alıcı beyazlıkta sıva çektiler. Öğütülen kırmızı kayalardan su ile boya hazırlayıp altı yüz metre yükseklikteki uçurumun üzerinde sarp kenarda inşa edilen bu duvarın görünümünü tamamladılar. Bu dekor bir insanın gayretinin son hatırasıydı. Bütün bu sürede ne hermit, ne de yardımcısı bir tek kelime konuşmamışlardı.

Hermitaj tamamlanmış ve takdis günü gelmişti.

Hermit son bir kez aşağılarda uzanan Lhasa düzlüğüne, insanların dünyasına bakıyordu. Sonra yavaşça hücreye girmek üzere döndü ve yardımcısının ayakları dibine cansız yığıldı.

Yıllar boyu diğer hermitler buraya geldiler, üzerlerine örülen taş duvarın gerisinde hücrede yaşadılar... öldüler. Cesetleri duvar sökülerek çıkarıldı ve daima hazır olan akbabalara yem oldu. Bir yenisi daha orada ölmüştü. Susuzluk, yardımcısızlık! Yardımcı gitti mi sağ kalmak için hiçbir ümit yoktur. Ne yaşam için su, ne de yapacak bir şey, uzanıp ölümü beklemekten başka! Genç rahip bakışlarını hermitajdan aşağılara, kayaların yüksekliklerinden kopup yuvarlanarak meydana getirdiği yarığa çevirdi. Sürtünmelerin parlattığı bir yüzey; yosunlan, tek tük çalılan silip götürerek ta diplerde dağılıp parçalanın kayalar ve altında ceset yatan bir blok.

Düşüncelerle dolu olan rahip mağaraya girip gölden taze su getirmek için teneke kabı aldı. Gölde güzelce yıkayıp doldurdu. Şimdi sıra ikinci işe gelmişti. Ateş için kuru odun bulmak. Etrafı dikkatle gözden geçirdi, arandı, fakat görünürde devrilmiş bir ağaç yoktu. Yaş dallar elverişli değildi, odun için biraz ilerilere gitmek gerekiyordu. Bakınarak ilerledi. Yiyecek arayıp duran küçük hayvanlar işlerini bırakıp kendi âlemlerine giren bu istilâcıyı merakla seyreliyorlar, sonra yine aramalarına koyuluyorlardı. Burada hayvanlar insanlardan korkmazlardı. Hayvan ve insan tam bir ahenk ve sempati içinde yaşırdı. Nihayet devrilmiş küçük bir ağacın olduğu yere geldi. Gücünün yettiği kadar kalınca dalları kırıp taşıyabileceği bir yükte mağaranın yolunu tuttu. Ateş yandı. Çay ve tsampa bir kez daha hazırlandı. İhtiyar Hermit çayını büyük bir memnunlukla yudumluyordu. Genç rahip onun içiş şekline dikkat etti. Tibet'te kullanılan kâse ya da fincan gibi kaplar, içindeki

HERMİT

yiyecek ve içeceklerle bir saygı ifadesi olarak iki elle tutulurdu. Fakat ihtiyar Hermit yılların verdiği tecrübe ve alışkanlıkla çay kabını iki elle tutmakla beraber, elleri tam kabın kenarına gelecek ve parmakları tam iç içe geçecek biçimde tutuyordu. Genç rahip bunun sebebini kavramakta gecikmedi. İhtiyar tuttuğu kabın doğru veya eğik olduğunu görmediğinden, içindekinin dökülecek kadar eğik tutulması hâlinde ıslanan parmaklarından bunu fark edebiliyor ve düzeltiyordu. Şimdi, yıllar ve yıllar boyu soğuk sudan sonra içtiği bu sıcak çaya müteşekkirdi, hâlimden hoşnut oturuyordu.

"Ne tuhaf!" dedi. "Altmış yıldan fazla hiç bozulmayan bir metanetten sonra şimdi sıcak çay ve ateş istemek gibi bana uymayan bir zaaf gösteriyorum. Mağaranın havasının nasıl ısınmış olduğunu fark ediyor musun?"

Genç rahip ona içten gelen bir duyguyla baktı. Böyle küçük bir istek, böyle küçük bir rahatlık.

"Sayın üstat, hiç dışarı çıkmaz mısınız?" diye sordu. İhtiyar, "Hayır, katiyen." diye cevap verdi. "Burada her bir taşı tanırım. Burada körlük önemli bir eksiklik değildir. Fakat dışarıda durum başkadır. İri kayalar, uçurumlar, çukurlar vardır. Göl kenarında dolaşmaya kalksam suya düşebilirim, ama gerektiğinde dışarı çıkar ve dönebilirim."

Genç rahip çekingenlikle, "Sayın efendim," dedi, "Bu erişilmez ve uzak mağarayı nasıl buldunuz? Tesadüfen mi?" Hermit, "Hayır, ben bulmadım. Başka dünyadan gelenlerin benimle işleri bittikten sonra beni buraya onlar getirdiler." diye cevapladı. "Burayı benim için özel olarak yaptılar." Cevabının, dinleyicisi üzerindeki etkisini bilmenin verdiği güvenle gülümseyerek oturuyordu. Genç rahip hayretinden nerede ise sırt üstü gidecekti.

"Sizin için mi yaptılar? Ama dağın içine bu koca boşluğu nasıl açtılar?" SPARTACUS

İhtiyar adam hoşlandığı bu merakla dudaklarını ısılatıp anlattı: "Beni buraya iki kişi getirdi. Beni, aynen kuşlar gibi havada rahatça uçan, plâtfom gibi bir şeyle getirdiler. Sessiz, kuşlardan bile daha sessizdi. Çünkü kuşlar öter, ses verir ve kanatların çırpınışı havada bir ses yapar; ben bunu işitebilirim. İçinde geldiğim şey ise bir gölge kadar sessizdi. Havaya hiç zorlanmadan kalktı; ne çekme, ne de hızın verdiği bir etki yoktu, iki kişi onu buraya indirdiler."

Genç rahip merakını yenemedi: "Peki efendim... neden burası?"

"Neden mi? İyi hesaplanmış bazı avantajlar yüzünden! Burası işlek bir ticaret yoluna birkaç yüz metre mesafededir. Tacirler bana dua ve öğütlerim için gelebilir ve karşılığında arpa verebilirler. İki lâma evi ve yedi hermitajı birbirine bağlayan yol yine buradan geçer. Burada açıklıktan ölmem. Haber alabilirim. Lâmalar beni haberdar ederler. Onlar benim görevimi biliyorlar. Seninkini de!"

"Fakat efendim, gelip geçenler, burayı bulunca daha önceden böyle bir yer olmadığı düşünerek şaşırmayacaklar mıydı?"

"Delikanlı... Epeyce zamandır buradasın. Burası ile suyun arasında başka mağara bulunduğunu fark edebildin mi? Hayır, değil mi? Halbuki en az dokuz tane var. Mağaralarla pek ilgilenmediğin için elbette farkına varamazdın."

"Peki iki kişi bu mağarayı nasıl yapabildiler? Herhalde aylarca uğraşmışlardır."

"Onların **Atom Bilgisi** dedikleri bir sihir sayesinde." diye sabırla cevap verdi ihtiyar Hermit. "Benim plâtfom dediğim şeyde oturan birisi, etrafı gözden geçirip yapılacak şeyleri düzenliyordu. Diğer elinde küçük bir alet taşıyordu. Birden sanki cehennemden ifritler boşanmış gibi bir gürleme oldu. Bana söylediğine göre iki bölümlük bir yer boşaltacak şekilde kayaları buharlaştırmışlar. Yani, bu

HERMİT

mağarayı meydana getirmişler. Benim kaldığım küçük boşlukta günde iki kap su verecek sızıntı vardır. Ki bu bana yetmekte ve göle su için gitmeme gerek kalmamaktadır. Arada bir olduğu gibi, şayet arpa bulamazsam, bu küçücük odada yetişen yosunları yerim. Bu hoş bir şey değildir ama, arpa buluncaya kadar dayanmama yarar."

Genç rahip ayağa kalkıp kapıya doğru, ışık alan bir yere yaklaşp, mağara duvarlarına dikkatle baktı. Gerçekten de buradaki kayaların görünümü, daha önce Chang Tang yaylasında gördüğü volkanik bir mağaranın duvarlarına benziyordu. Kayalar sanki eriyip de sonradan yavaş yavaş soğuyarak cam gibi kaygan bir yüzey ve sert bir hâl almışlardı. Isıdan eriyip katmerleşen cam yüzeyin altında kayaların doğal oluşum kristalleri ve ince, donuk ışıltılı altın damarları görünüyordu. Bir yerden eriyerek duvardan şurup kıvamında akmış ve üzerini kaplayan silikondioksit tabakası altında kristalleşememiş altın görülüyordu. Böylece, mağaranın duvarları doğal bir cam tabakası ile kaplanmış bulunuyordu.

İhtiyar Hermit hücresine çekilmişti. Yapılacak bir sürü iş vardı. Tüm zaman konuşmakla geçirilemezdi. Yerler temizlenecek, su doldurulacak, ateş için odun hazırlanacaktı. Genç rahip çalıdan yapılmış süpürgeyi yakalayıp hiçbir bıkkınlık işareti göstermeksizin işe koyuldu. Aslında ev işi usanç verici bir şeydi. Önce kendi yattığı yeri dikkatle temizledi. Ortada toplanan çöpleri, toz kaldırmadan kapıya doğru sürdü. Süpürme sırasında süpürge görevini yapan ağaç dalı yerde kumların içinde bir şeyin direnci ile karşılaştı. Yer küçük bir çıkıntı gibiydi, süpürge ile itip yok etmek istedi ise de çıkıntı düzelmemekte inat ediyordu. Genç adam yerde oynamamakta inat eden bu yeşilimsi kahverengi taşın oraya nasıl gelmiş olabileceğini düşünerek, eğilip çıkarmak isteyince şaşkınlıktı. Bu taş değildi;

değildi ama ne? Dikkatle baktı, sonra etrafım bir çubukla açıp iterek çıkardı. Yuvarlanan şey şingirdiyordu. Kaptığı gibi Hermit'e koştı. "Efendim, toprağın altında gömülü acayip bir şey buldum." diye seslendi, ihtiyar hücrelerinden göründü ve "Bana tarif et!" diye emir verdi.

Genç "Peki!" dedi. "İki yumruğum büyüklüğünde, kösele gibi ya da hayvan derisinden yapılmış bir torba. Ağzı, yine öyle sırimla bağlanmış. Ben hemen keskin bir taş getireyim..." diyerek mağaradan fırladı ve az sonra keskin bir çakmak taşı ile döndü. Torbamın ağzını bağlayan şeyi taşla kesmeye koyuldu. "Oldukça sert." diye açıkladı. "Rutubetten çamur gibi yapışkan bir şey olmuş. Hah... neyse kesebildim." Torbanın ağzını dikkatle açıp içindekilerini eteğine boşalttı. "Altın paralar. Daha önce hiç para görmedim ama resimlerini görmüştüm. Ayrıca, renkli ve cam gibi ışıltılı şeyler. Bilmem neye yararlar. Üzerine cam parçaları sokulmuş beş tane de halka var."

İhtiyar, "Ver; bir dokunayım." diyerek elini uzattı. Genç rahip eteğindeki yoklayabilmesi için küçük yığını yukarı kaldırarak ihtiyarın elini onların üzerine getirdi.

"Elmaslar... yakutlar... onları titreşimlerinden fark ederim." İhtiyar bir süre sessiz kaldı. Parmaklarını hafifçe taşların ve paraların üzerinde gezdirdi. Sonra derin bir nefesle, "Bu gizlenen şey, çalınmış olmalı. Bunların Hint paraları olduğunu anlıyorum. Onlarda kötülükler hissediyorum. Bunlar çok büyük bir servet eder." Bir süre öylece kaldı. Sonra öfke üe, "Onları al götür. Hemen ve gücünün yettiği kadar uzağa, gölün en derin yerine fırlat at. Şayet onları elimizde tutacak olursak, hastalık ve felâket getirecek. Onlar hırs, cinayet ve elem taşıyor. Çabuk onları buradan uzaklaştır." diyerek arkasını döndü ve hücresinde kayboldu.

Genç rahip eteğindeki küçük yığını tekrar deri tor-

HERMİT

baya doldurup mağaradan çıktı, göle doğru yürüdü. Suyun kenarma vardığında, torbadakileri düz bir taşın üzerine boşalttı, onları merakla inceledi. Sonra altın paralardan birisini eline alıp parmaklarının arasında dengeleyerek var gücü ile suya fırlattı. Küçük altın disk, birkaç defa suyun üstünde sektikten sonra dibe gidip kayboldu. Parayı paralar, sonra da diğer taşlar ile yüzükler, halkalar izledi ve hepsi birer birer gölün sularında kaybolup gitti. İşini yüz akı ile bitirmiş insanların mutluluğu içinde ellerini kaldırıp gülümsedi. Torba hâlâ taşın üzerinde duruyordu. Biraz çekilmesiyle, iri bir balık yiyen kuşun ve ardından da diğerlerinin şimşek gibi atılmaları gecikmedi. Deriyi kapama ötekiler arasında kıyasıya bir didişme başladı. Acı ve yırtıcı sesler, sulara gömülen bu servetin ağıtı gibiydi. Torbasının bile böyle bir savaşa neden olduğu bu altın ve taşların acaba kendileri nelere mal olurdu? Genç adam mağaranın yolunu tuttu. Yapılacak işler daha bitmemişti.

Kumları ve ortalığı temizlemekte kullandığı dal parçasını tekrar yakaladı. Yarım kalan temizliği bitirdi. Ateş için kuru dal parçalarını hazırladı. Suyu doldurdu. Sonra, "Bu iş bitti." der gibisine etrafına bakınarak ellerini ovuşturdu. Hikâyenin gerisini kafasına yerleştirmeye hazır durumdaydı.

İhtiyar adam yavaş yavaş ve ayaklarını sürüyerek hücrelerinden çıktı. Pek tecrübesi olmamasına rağmen, genç rahip onda gittikçe belirginleşen çöküntüyü şöyle bir bakışla fark edebiliyordu. Hermit, zahmetle yerine oturup elbisesini rahat edebileceği şekilde topladı. Delikanlı su kabına soğuk su doldurup onun yanına koydu ve elini tutarak kabın kenarına değdirdi. Böylece ihtiyar adam fazla aramadan ve devirmeden ona rahatça uzanıp alabilecekti. Sonra kendisi de hikâyenin gerisini dinlemek üzere yere, üstadının karşısına saygı ile oturdu. Bir süre sessiz geçti.

İhtiyar adam belleğindeki olayları bir sıraya koymak için düşünceye dalmıştı. Sonra hafifçe öksürerek anlatmaya başladı. *"Kadının ardından ben de uyudum. Ama bu uzun sürmedi. Çünkü korkunç bir şekilde horluyor, benim de başım ağrıdan çatlıyordu. Sanki beynim kafatasından fırlayacaktı. Ensemde şiddetli bir basınç hissettim. Ardından bir baygınlık geldi. Kendimi kaybetmek üzereydim. Horlamanın temposu değişti. Ayakların döşemedeki sürtünmesini duydum, sonra da kadın yerinden fırlayıp büyük bir şamata ile yanıma koştu. Bir şeyler birbirine çarpıtı, şingirtılar oldu. Kan dolaşımında bir değişme oldu; biraz sonra da beynimdeki o korkunç ağrı hafifledi. Ensemdeki basınç azaldı, kesik kemiklerin acısını duymaz oldum.*

Dişi yaratık yere düşen kitabını alıp kapattı. Şişeler ve metallerin birbirine çarpmasından etrafa çeki düzen verildiği anlaşıyordu. Bazı eşyalar yerlerine itildi. Sonra kapıya gitti. Kapı açıldı ve dışarı çıktıktan sonra tekrar kapandı. Koridordaki ayak sesleri uzaklaşıp kayboldu. Yattığım yerde bana ne olduğunu düşünüyordum. Orada öylece yatıyordum. Çünkü kıpırdayamıyordum. Beynime bir şeyler yapmışlardı. Tam tetikteydim. Son derece berrak düşünüyordum. Eskiden olmuş birçok şeyleri büyük bir kesinlikle zihnimde odaklayabiliyordum. Bir kısmını da beynimden çıkarıp atıyordum. Düşüncelerim şimdi bir pınar suyu kadar berraktı. Doğumumu hatırladım, içine atıldığım dünyaya ilk bakışlarımı... Annemin yüzü, doğumda yardım eden ihtiyar ebenin yüzü, sonra babamın beni tutuşu. Yeni doğmuş bir bebek, beni korkutan ve onun ilk kez gördüğü yeni doğmuş bir bebek. Onun bu kıpkırmızı şey karşısındaki yüz ifadesi. Sonra ilk çocukluk çağlarım. Aile, daima oğullarının kendilerine şeref getirecek bir rahip olmasını istemekteydi. Okul... Benim gibilerle beraber yere oturarak taş tahta üzerinde yazı yazmayı öğrenişim. Rahip öğretmenin hepimizi teker teker kontrol edişi, düzeltmeleri, azar ya da takdirleri. Beni yetenekli bularak, eğer biraz daha gayret edersem arkadaşlarımdan daha ileri gideceğimi söylemesi.

HERMÎT

Belleğim tamdı. Evvelce gördüğümü bilmediğim ve Hintli tüccarların getirdikleri dergilerde gördüğüm bazı resimler de birer birer belleğimde canlanıyordu. Ama bellek iki uçlu bir alet gibidir; Çinliler tarafından uğradığım bütün işkenceler bütün detayları ile birden canlamverdi. Potala'dan çıkardığım bazı kâğıtları gören Çinliler onların devlet sırları olduklarını sanıyor ve kaçırdıkları yerde bunları açıklamam için işkence ediyorlardı. Ben zavallı rahip... bizlerin bildiğimiz en büyük sır, lâmaların ne yediğidir.

Kapı, madenî bir tıkırtı ile sürülerek açıldı. Daldığım düşüncelerden, koridorlardan gelen ayak seslerini fark etmemiştim. Bir ses sordu: 'Şimdi nasılsın bakalım?' Esircimin yanımda durduğunu hissettim. Benimle konuşurken bağlı olduğum acayip bir aletle meşgul olduğunu da fark ediyordum. Tekrar sordu: 'Şimdi nasılsın?' 'Daha iyi.' diye cevap verdim. 'Ama, tüm bu olanlardan sonra kendimi pazar yerindeki yak öküzü kadar bitkin hissediyorum.' Gülerek odanın bir tarafına doğru gitti. Duyduğum hıştırtılardan onun birtakım kâğıtları karıştırdığı belliydi.

'Efendim!' dedim. 'Amiral nedir? Bunu çok merak ediyorum. Ve Adjutant ne demektir?'

Kalın bir kitabı ya da öyle ses veren bir şeyi kapattı ve bana doğru geldi. Kederli bir sesle, 'Eveet...' dedi. 'Sizin açınızdan, sanırım ki size karşı biraz kötü davrandık.' Sonra üzerine oturan o acayip madenî şeylerden birini çekerek oturduğunu, eşyanın çıkardığı seslerden fark ettim. Düşünceli bir sesle tekrarladı. 'Bir Amiral!...'

'Pekâlâ... sonradan da öğreneceksin ama, biz yine de sizin bu merakınızı kolay bir açıklama ile gidermeye çalışalım. Siz uzayda seyreden bir gemidesiniz. Bu geminin denizi, bizim deyimimizle uzaydır. Çünkü, uzayda son derece seyreltik olmasına rağmen, karşılaşılan madde parçacıkları, çok yüksek hızlarda aynen deniz suyu etkisi yapar. Bunları kavrayabiliyor musunuz?'

Söylenenleri düşünüyordum ve cevap verdim. 'Evet. Bunu, bizim Mutlu Nehir'deki deri kaplı teknelere benzeterek kavrayabiliyordum. '

'Güzel,' diye devam etti. 'Bizim gemimiz de bu şekilde seyreden grubun içinden birisidir. Her geminin, bizimki dahil, bir kaptanı vardır. Fakat Amiral'i, kaptanların kaptanı olarak tanımlayabiliriz. İşte biz buna Amiral diyoruz. Gemide uzay gemicisi askerler ve değişik rütbede subaylar bulunur. Yüksek rütbeli subaylar Amiral'in yardımcılarıdır. Böyle bir yardımcıya Adjutant diyoruz. Bu terim sizin yaşamınızda baş rahip ile yardımcısı rahibe veya rahiplere benzetebiliriz. Ki o rahipler kendilerine baş rahip tarafından verilmiş olan yetkileri kullanarak işleri yürütürler. Büyük kararlar Amiral'e aittir.

Bu açıklama benim için yeterliydi. Konuyu kafamda şöyle bir toparlıyordum ki, esircimin üzerime doğru eğilerek kulağıma, 'Lütfen beni esirci diye tanımlamaktan vazgeçin. Ben bu geminin baş operatörüyüm. Yani, yine sizin deyiminizle Chakpori'deki baş tabip lâmal Beni doktor diye çağırın. Esirci diye değil.' diye fısıldadı. Onun bu duygularını anlıyordum ve tam bir uysallıkla, 'Evet doktor.' diye cevap verdim. Bu davranışımın gerçekten onu mutlu ettiğini hissettim. Tamam anlamına gelen bir hareket yaptı. Sonra bir süre başımla bağlantılı olduğunu sandığım birtakım aletlerle ilgilendi. Bazı düzenlemeler yapıldı. Sıvı akımları ve kafatasında tıngırdayan bazı şeyler değiştirildi. Bir süre sonra, 'Üç gün istirahat edeceksiniz. Bu süre içinde kemikler birbirine kaynayacak ve iyileşmiş duruma geçeceksiniz. Tamamen iyileştigiinize kanaat getirince sizi tekrar konsey odasına götüreceğiz ve birçok şeyler göreceksiniz. Amiral'in sizinle görüşüp görüşmeyeceğini bilmiyorum. Şayet görüşecek olursa, bundan korkmayınız. Onunla, benimle konuştuğunuz gibi konuşabilirsiniz.' Biraz düşündükten sonra eklemekten kendini alamadı. 'Veya biraz daha nazikâne!' Omzuma dostça vurarak odadan çıktı. Geleceğimi düşünerek hareketsiz yatıyordum. Ge-

lecek?... K r bir adamın ne geleceği olur ki? Şayet canlı olarak buradan çıkacak olursam ne yapabilirdim ki? Hatta canlı kalmayı bile isteyen kimdi? Yaşamımı, batıdaki illerde bir dilenci olarak mı geçirecektim? Nerede yaşıyacağımı, nasıl yiyecek bulacağımı merak ediyordum. Bu sert iklimde başını sokacak, sığınacak bir evi olmayan bir insan için yaşama şansı ne olabilirdi? Bütün bunları düşünmekten bitkin bir hâle gelince bir uyuşukluk uykusuna daldım. Zaman zaman açılan kapıdan odaya girenleri ve hâlâ canlı olup olmadığını kontrol edenleri duyuyordum. Uyku-
mun derinliği yavaş yavaş bütün sesleri bastırdı. Zamanı anlayacak ve ölçecek hiçbir Şeye sahip değildim. Normal hâllerde kalp atışlarımızdan geçen zamanı dakikalarla ölçmek mümkündür. Ama saatlerce Őuurumdan yoksun kalmıştım.

Madd  dünya ile ruhsal evren arasında dolaşıp durduğum ve g r n  e göre, uzunca süren bir aradan sonra sert ve saygısızca bir uyarının etkisiyle, an  denecek Şekilde tekrar uyanıklık hâline döndüm. O korkunç dişiler cesede saldıran akbabalar gibi tekrar üzerime geldiler. Fıkırdayıp kıkırdayan Őamataları tepemi attırdı. Savunmasız bedenimi canlarının istediği gibi kapıp hırpalamaları, beni çılgına çeviriyordu. Ne henüz dillerini konuşabiliyor, ne de hareket edebiliyordum. Böyle yaratıklardan nasıl dişi olabileceğini anlayamıyordum. Söylendiğine göre, zayıf cinsel yeteneklerine karşılık eller çok sert, heyecanlar yüksekti. Ben ise zayıf, bitkin ve tam bir zavallılık içindeydim. Beni sanki taş par asymışım gibi tam bir hissizlikle, yakaladıkları gibi evirip  eviriyorlardı. Tepeden aşağı losyona bulayıp, tavuk gibi kokan bir merhemle buruşuk cildimi ovuşturdular. Burun deliklerime ve başkaca yerlerime hoyrat hareketlerle birtakım borular soktular. Kader fermanımın, beni neden bu tür alçalmalara, tahammüle mahkûm ettiğine bir kez daha şaşmaktan kendimi alamadım.

Saldırgan dişilerin gidişinden sonra biraz sakinleşmiştim ki, kapı sürüldü ve esircim -pardon, ona ne diyeceğimi hatırla-

dım- doktor, içeri girdi ve kapı tekrar kapandı. Memnun bir ses tonu ile, 'Günaydın. Görüyorum ki uyanmışsınız.' dedi. Canı burnuna gelmiş bir insan haliyle, 'Evet doktor bey.' diye cevapladım. 'Bir veba gibi başıma çöken bu gürültücü dişilerden uymaya vakit kalıyor mu ki?' Cevabımdan pek hoşlanmıştı. Artık bana karşı olan davranışları değişmiş ve insancillaşmıştı. Beni giderek daha iyi anlıyordu. Onlara göre yarı vahşî düzeyde de olsam, yine de bir insandım. 'Onları bakıcı olarak kullanıyoruz.' diye devam etti. 'Sizi yıkayıp temizlediler. Güzel kokmanız ve sakinleşmeniz için ovup pudraladılar ve yeni bir istirahat gününe hazırladılar.' İstirahat!... İstirahat etmek istemiyordum. İstedğim tek şey, oradan çıkıp gitmekti. Ama nereye gidecektim? Yanıma oturmuş olan doktor, kafamdaki operasyon yerini kontrol ediyor ve ben de, dün mü, evvelki gün mü bilemiyorum, bana söylenenleri düşünüyordum. Ama bunlardan birisi kafamı çok karıştırıyordu. 'Doktor bey, bana bir uzay gemisinde bulunduğumuzu söylemişsiniz. Doğru mu anladım?'

'Evet doğru.' dedi. 'Bu yüksek görevli filonun sancak gemisinde bulunuyorsunuz. Şimdi Tibet'in en yüksek dağlık platolarından birinin üzerinde mola hâlinde bulunuyoruz. Neden sordunuz?'

'Efendim, karşılarına çıkarıldığım o şaşırtıcı görünümdeki insanlarla dolu yerin, son derece büyük taş bir oda olduğunu görmüştüm. Bir geminin içinde taştan yapılmış böylesine büyük bir odanın nasıl var olabileceğini anlayamadım.' dedim. Tam sağlığına kavuşmuş insan keyfiyle kendisine esaslı bir şaka yapmışım gibi kahkahayı bastı. 'Çok uyanıksınız, hem de çok; ve haklısınız. Filonun şimdi üzerinde dinlenmekte olduğu bu kayalık plâto önceleri bir volkandı. Burada çağların ötesine giden derin geçitler, son derece büyük boşluklar ve akan lâvların meydana getirdiği oyuklar vardır. Biz bu geçitleri kullanırız. Boşlukları amacımıza göre büyütüp düzenlemiş bulunuyoruz. Bunlardan büyük çapta yararlanılır. Başka gemiler de zaman zaman

HERMİT

buraları kullanırlar. Siz, gemiden böyle bir odaya götürülmüş-tünüz. '

Gemiden alınıp, taş bir odaya götürülmek! Metal bir koridordan taş bir zemine... O zaman bende derin bir etki yapan bu değişik algılamalar, şimdi anlaşılmış oldu.

'Bu tür yerleri bilirim.' diye ben de ekledim. 'Potala -büyük lamanın mabet sarayı- dağının içinde de böyle bir yer ve bir de göl vardır.'

'Evet.' diye doğruladı. 'Bizim jeofizik fotolarımız onu bize bildirmiş bulunuyor. Siz Tibetlilerin oraları bulup bulmadığınızı bilmiyorduk.' Bunları söylerken bir yandan da bana takılmış olan bazı ilaçların akımlarını düzenliyordu. Birden vücudumda bir ısı değişimi ve irademim dışında solumamda bir yavaşlama ve derinleşme meydana geldi. Benimle çarşıdan alınmış oyuncak bir bebek gibi oynuyorlardı.

Heyecanla, 'Doktor bey.' diye atıldım. 'Sizin uzay gemileriniz, bizim tarafımızdan Tanrıların Arabaları diye bilinir. Neden bizlerin liderleriyle ilişki kurmuyorsunuz? Varlığınızı neden açıkça ortaya koymuyorsunuz? Neden bana yaptığınız gibi, gizlice alıkoyuyorsunuz?' Sabrı tükenen insanların o hiddetli soluk boşaltmasını duydum. Bir düşünme zamanı geçti ve sonunda cevapladı: 'Pekâlâ... Eee, şey, şayet bunun nedenlerini size anlatacak olursam, doğuracağı sonuçlar bakımından iki tarafın da yararına olmaz.'

'Hayır doktor bey,' dedim. 'Çinlilerin elinde olduğum gibi, şimdi de sizin elinizde esir bulunuyorum. Bunları sizi öfkelen-dirmek için söylemiyorum. Sadece benim uygarlık düzeyime uygun biçimde, bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum. Ola ki bu sizi de memnun eder diye düşündüm.' Şöyle bir dolanıp ne yapması gerektiğini düşündü. Sonra kararını vererek konuşmaya başladı. 'Bizler dünyanın bahçıvanlarıyız. Ve üzerinde insan olan başka birçok gezegenlerin de... Bir bahçıvan, yetiştirdiği çiçeklerle kendi varlığını tartışmaz. İş biraz daha üst düzeyden

örnekeleyecek olursak, bir sürünün çobanı, sürü içinde daha gelişmiş bulduğu bir sığıra beni liderinize götürün der mi? Ya da sürü ile karşılıklı oturup onların anlayamayacakları, kavrayamayacakları şeyleri onlarla tartışır mı? Üzerinde görevli olduğumuz dünyaların insanları ile yakınlık kurmak bizim yönetim gereklerimize uymaz. Geçmişte bir kez denenmiş bu iş sizin dünyanıza büyük felâketler getirmiş ve fantastik efsanelerin kaynağı olmuştur.' Ayıplanmış ve sinirlenmiş olarak burnumdan soluyarak, 'Beni önce, uygarlıktan yoksun bir vahşî olarak nitelediniz. Şimdi de bir yak öküzüne benzettiniz.' diye bir çıkış yaptım. 'Eğer bu kadar aşağılık bir şeysem, ne diye beni burada tutuyorsunuz?' Cevabı çok sert oldu. 'Çünkü sizi faydalı hâle getirmeye çalışıyoruz. Çünkü, daha da geliştirdiğimiz fantastik bir belleğiniz var. Çünkü, yaşamınızın sonuna doğru size gelecek olan birisine bazı bilgileri aktarma görevini yapacaksınız. Şimdi uyuyun!' Bir tık sesi duydum ya da hissettim. Sonra tüm şuurumu süpürüp götüren yumuşak bir karanlık içinde kendimden geçtim."

HERMİT YÜKSEK ŞÛRA ÖNÜNDE

"Bitmek tükenmek bilmez saatler sürüyordu. Ve ben sersemlemiş bir hâlde yatıp duruyordum. Geçmiş, gelecek ve şimdi birbirine karışmıştı. Ben de bunların içinde yuvarlanıp duruyordum. Geçmiş yaşamım; hareket edemeden, göremeden bir külçe gibi yığılıp kaldığım şu durum; eğer canlı olarak çıkabilirsem, buradan sonraki geleceğim; beni korkutan o gelecek...

Zaman zaman yine o dişi yaratıklar bana şaşırtıcı bir sürü şeyler yaptılar. Kol ve bacaklarımı kıvırdılar, açtılar, kafamı sağa, sola çevirdiler, bedenimin her parçasını didiklediler, yoğurdular, tokatladılar, yumrukladılar. Arada bir gruplar geldi. Tepemde toplanıp bana bakarak tartışmalar yaptılar. Dillerini anlamıyordum ama, hâllerinden bu sonucu çıkarmak güç değildi. Bir şeyler batırmaya kalktılar. Fakat onlara karşı koyunca, sert hareketlerin sonuçlarından endişelenerek vazgeçtiler. Ben yine zamanın akışı içinde sürüklendim gittim. Bir süre sonra beynim yine berraklığını kazandı. Bilemediğim saatlerden beri uyuklayıp duruyordum. Uyku sarhoşu olmuştum, ama odanın kapısının sürüldüğünü fark edebiliyordum. Beni pek rahatsız etmiyorlardı. Beni yüнден yapılmış olduğunu sandığım bir şeye sararak bir yere götürdüler. Ama ne bu işleri yapanlara, ne olup bitenlere, hatta ne de kendime dikkat edecek hâlim yoktu. Birden kafatasımdan ardı ardına keskin birtakım yırtılmaların acısını hissettim. Fakat reaksiyonlarım engellendi ve benim dilimden konuşan bir ses, 'Ooo... güzel... şimdi tekrar canlandıralım.' dedi. Sonra hafiflemeye başladığında fark edebildiğim yumuşak bir

vinlama ile aklım tekrar başıma geldi. Vızırtıyı kesen bir klik sesi ile kendimi canlı, tam şuurlu hissettim ve ayağa kalkmak için davrandım ama, ne bacaklarımı ne de kollarımı oynatabildim. 'İşte yine beraberiz.' diye konuştu bir ses. 'Hey, bizi duyabiliyor musun?' diye sordu bir başkası.

'Evet, duyuyorum.' diye cevapladım. 'Ama siz nasıl oluyor da Tibetçe konuşabiliyorsunuz? Bunu yalnız doktor beyin yapabildiğini sanıyordum.' Hafif bir gülüşme oldu. 'Sen bizim dilimizi konuşuyorsun.' diye cevapladılar. 'Şimdi sana söylenenlerin hepsini anlayacaksın.'

Oradakilerden birisi lâfa karıştı. 'Onu nasıl çağırıyorsunuz?' Tanıdığım sesi ile doktor cevap verdi. 'Onu mu? Ha... ona verilmiş bir isim yok, sadece siz diye hitap ediyoruz, o kadar.'

'Amiral, bir ismi olmasını gerekli görüyor.' diye ekledi birisi. 'Onu tanıtacak bir şey olmalı.' İsim için hararetli bir tartışma başladı. Teklifler ortaya kondu. Bunlardan bazıları çok onur kırıcıydı ve görülüyordu ki, bizler bu insanların gözünde, bizim yak öküzlere ya da cesede saldıran akbabalara verdiğimiz değerden daha da aşağılarda şeylerdik. Sonunda teklifler ve tartışmalar çığrından çıkmaya başlayınca doktor müdahale etti. 'Yeter artık. Bu işi bitirelim. Bu adam bir rahip, yani mont'tu. Biz de onu pekâlâ MONK diye çağırabiliriz.' Kısa bir sessizlik oldu. Sonra ellerini birbirine vurarak sesler çıkardılar. Bu alkışlardan ben de payımı aldım. Daha önce duymadığım bir ses, 'Çok güzel!' diye işe karıştı. 'Oy birliği ile kabul. Bundan böyle MONK soyadı ile anılacaktır... Kaydı yapılabilir.'

Bundan sonra tartışmalar bir başka konuya geçti. Benim pek ilgimi çekmeyen bir tanesi, değişik kadınların iffeti ya da bu konudaki gevşekliği, yapılacak işin kolaylığı hakkındaydı. Anatomik bazı anlatımlar benim anlayışımın çok ötelindeydi. Bunlara pek dikkat etmiyordum, ama olabilecek şeyleri kafamın içinde canlandırmaktan da kendimi alamıyordum. Bu insanlar-

HERMİT

dan bazıları çok küçük, ufak tefek, bazıları da dev gibi iri ve heybetli şeylerdi. O anda bir şey beni çok şaşırttı. Dünya üzerinde de rastlanan böyle cüsseli insanların dünyaya kimler tarafından hediye edildikleri anlaşılır gibi oluyordu.

Üzerinde bulunduğum bu garip oturağın arkalığının geri çekilmesi ile birden geriye doğru gittim. Ayağa kalkanların çıkardığı sesler ve kapının açılması ile birer birer odadan çıktıklarını anladım. Sonunda yalnız doktor kaldı. 'Sizi tekrar dağın içindeki toplantı odasına alacağız. Sinirlenmeyin, sakın olun, korkacak bir şey yok. Bazı şeyler yabancı gelse de hiçbir zararı dokunmaz,' diyerek o da kapıya doğru yürüdü ve odadan çıktı. Ben yine düşüncelerim ile baş başa kaldım.

Bazı olağanüstü nedenlerle, beynimin karanlık bir köşesinden fırlayan bir sahne tekrar hayalimde belirdi. Kanatlarını açmış bir kartal resminin bulunduğu bir duvarın karşısına bağlanmıştım. Çinli işkencecilerden birisi şeytanca bir sırıtiş ile bana yaklaşmış ve 'İstediklerimizi bize anlatman için sana son şans! Eğer konuşmamakta direnirsen gözlerini oyarım.' diye haykırmıştı. 'Ben zavallı bir rahibim. Benim anlatacak neyim olur ki?' cevabıma karşılık, Çinli uzattığı sert parmağını sol gözümün kenarından soktuğu gibi, gözüm parmaklarının arasında kanlı bir erik tanesi gibi dışarı çıktı ve yanağımın üzerinde asılı kaldı. Korkunç acı ve görüşümün alt üst olması dayanılacak gibi değildi. Çıkış sol gözümü doğruca sağ gözümün önüne getirdi. Göz hâlâ başıma bağlıydı. Sonra onu çekip bağlarından kopararak suratıma fırlattı. Aynı şeyi sağ gözüme de uyguladı. Acı insanı taşılaytıracak kadar derin ve müthişti, dayanılmazdı. İşkenceye doyduktan sonra beni kaldırıp bir çöp yığınının üzerine fırlattı attı, ama onların sandığı gibi ölü değildim. Gecenin soğuğu beni kendime getirdi. Hiçbir şey görmeyerek sağa sola süründüm. Bitkin ve yarı ölü durumda etrafımı yoklayarak oradan, Çinlilerin bulunduğu yerden uzaklaşmaya çalıştım. Ve bir içgüdü ile Lhasa şehriden çıktım.

Bu düşünceler içinde zamanı unutmuştum. İçeriye girenler beni bu düşüncelerden ayırdılar. Artık söylenenleri anlıyordum. Antigravitik (zıt çekim gücü) dedikleri bir aleti yattığım şeye yerleştirdiler. Ve düğmesine bastılar yerden yükseldim. Bir adam, havada yüzen yatağımla ya da üzerinde yattığım, oturduğum şeyle birlikte beni koridora doğru yöneltti, hiçbir ağırlık olmadığının belliydi. Ama eylemsizlik ve momentum mevcuttu. Bu yüzden bir kazaya meydan vermemek için dikkat gerekiyordu. Ve bu da yapılıyordu.

Yatağımla ve ona bağlı ekipmanlar olduğu gibi madenî döşemeli koridorlardan geçirildi ve akustikteki bozulmalardan, gemiden çıktığımızı anladım. Sonunda o koskoca taş salona ya da düzeltilmiş mağaraya geldik. Mutlu günlerde Lhasa Katedrali'ndeki merasim topluluklarını hatırlatan ve beni beklemekte olan kalabalığın karşısındaydım. Masa ve ekipman grubum biraz aşağıya doğru indirildi. Yanıma gelen birisi, 'Operatör general kısa bir süre yanınızda olacak.' diye fısıldadı. Ben de kendisine fısıldadım. 'Görme makinesini bağlamayacak mısınız?' Fakat cevap vermeden yanımdan uzaklaştı. Olup bitenleri kafamda canlandırarak orada yatıyordum. Önceki gelişte gördüklerimden bazı şeyleri tahayyül ediyordum. Ama yapma görüşü sağlamalarını da arzuluyordum.

Tanıdık ayak sesleri taş zemin üzerinde yankılandı. Doktor general, 'Eh... sizi sağ salım getirdiler. Nasıl kendinizi iyi hissediyor musunuz?' diye sordu. 'Doktor bey,' dedim, 'Eğer görme de izin verirseniz daha da iyi olacağım.' 'İyi ama siz körsünüz ve körlüğe uyumunuz gerekir. Uzun sürecek yaşamınız boyunca da böyle kalacaksınız.' 'Fakat sayın doktor...' diye biraz ısrarlı ve hiddetlice ekledim. 'Bana daha önce göreceğimi vaad ettiğiniz bu olağan dışı şeyleri görmeden nasıl öğrenir ve hatırlayabilirim?' 'Siz onu bize bırakın. Soruları biz sorar, emirleri de biz veririz. Siz söyleneni yapın.' diye cevapladı.

Kalabalık salonun uğultusunu duyuyordum. Bir toplantı-

HERMİT

da olağan bir şeydi bu. Fakat bu uğultu sert bir ayak sesinin duyulmasıyla birdenbire kesildi. Askerce sert bir ses, 'Oturunuz!' diye emir verdi. Herkesin yerine oturmasının çıkardığı çeşitli ses ve gıcırtilar, deri ve kumaş hışırtıları da kesildi. Bir sessizlik oldu. Sonra ayağa kalkan birisi bir iki saniye kadar bekledikten sonra, derin, kararlı, erkekçe bir ses konuşmaya başladı. 'Bayanlar, baylar! Operatör doktor generalimiz bizlere, bu yerlinin sağlık durumunun, geçmiş hakkındaki verilecek bilgileri tehlikesizce anlamaya elverişli hâle geldiğini bildirmiş bulunmaktadır. Kuşkusuz ki, yine de riski vardır. Bizler bunu göze almak zorundayız. Eğer bu yaratık ölecek olursa, aynı bıkırtıcı araştırma işine yeniden başlamak gerekecektir. Bu yerli, fiziksel bakımdan zavallı durumdadır. Onun dayanma ve hayatta kalma isteğinin bu durumu yenebileceğini ümit etmek isteriz.'

Varlığımı bu derece hiçe sayan bu taş yüreklilik beni titretti. Ses devam etti. 'Aramızda, bu dünyaya peygamberler ve azizler eliyle ilettiğimiz yazılı metinlerle yetinilebileceğini düşünenler bulunabilir. Fakat şunu söyleyebilirim ki, geçmişte verilen bu bildiriler, yanlış yorum ve çeviriler yüzünden, batıl inanç ve hurafe hâline gelmiş ve yararlılığını yitirmiş bulunmaktadır. Dünya yerlileri, bildirilerin içeriğine değil, onların yüzeysel ifadelerine önem verirler ki, bu yüzeysel anlamlar bile çoğu kez yanlış yorumlanmaktadır. Gelişimi bozan bu tutumun yanı sıra, kendilerine yüksek güçler tarafından eğitici ve yöneticilik görevlerinin verildiğini farz eden kişiler uydurma kast sisteminin doğuşuna sebep olmuşlardır. Dış uzaylı bizler hakkında gerçek bir fikre sahip değillerdir. Kontrol gemilerimizin görülmesi hâlinde, bunlar olağanüstü doğa olayları ya da bir görüş yanılgısı olarak nitelenmekte veya görgü tanıklarına uydurmacı, deli yahut şarlatan gözü ile bakılmaktadır. İnsanın Tanrı suretinde yaratıldığı inancıyla, evrende insandan öte bir yaşamın olamayacağı görüşündedirler. Üzerinde yaşadıkları ve evrende adı bile anılmayacak bir toz parçasından farkı olmayan dünyala-

rını, canlılığın ve yaşamın tek kaynağı olarak görmekte ve sayısız dünyaların ve canlıların varlığı fikri onlara çok ters gelmektedir. Kendilerini yaradılışın bir harikası ve tepe noktası olarak ve dünya üzerindeki diğer tüm varlıkları ve hayvanları kendilerinin merhametine terk edilmiş sanmaktadırlar. Yaşam süreleri ise bizler açısından bir göz açıp kapama boyutundadır. Bu süre bize göre, bir saat içinde doğup, büyüyüp, olgunlaşıp, döl lenip ölen bir böceğin yaşam süresi ölçülerindedir. Bizlerin ortalama beş bin dünya yılına eşit yaşam süremize göre onlarınki beş altı yıldan ibarettir. İşte bayanlar, baylar, bütün bunlar, onların garip inanç ve trajik yanlış anlayışlarının kaynağıdır. Bu nedenler, geçmişte bizlerin onları ihmalimize etken olmuştur. Fakat bizlerin, yüksek şûramız, dünya yerlilerinin bu yüzyılın ilk yarılarında atomdaki bazı sırları çözmeyi başarabileceğini bildirmiş bulunmaktadır. Bunun yanlış uygulamaları, onların bu küçük dünyasını yok edebilir. Uzaya yayılacak tehlikeli radyasyonlar diğer topluluklar için zararlı olabilir.

İçinizden çoğunuzun da bildiği gibi, yüksek şûra bizlere, bu yerlilerden birinin yakalanıp, ki gördüğünüz gibi yakalanmıştır, beyni üzerinde gerekli yükseltici operasyonların yapılmasını ve tarafımızdan saptanacak zaman geldiğinde, yalnız belli bir kişiye aktarılacak bilgilerin verilmesini önermiş bulunmaktadır. Bizim tarafımızdan saptanmış olan dünyanın belli bir noktasında, yüz yüze yapılacak bu görüşmede, bu şartlandırılmış kişi tarafından aktarılacak doğru bilgilerle, diğer görevliye, bu küçük dünyanın ötesindeki dünyalardan gerçekler verilecektir. Bu yerli bir erkektir. Diğer görevliye ileteceği mesajlar için özel olarak hazırlanmıştır. Gerilim çok yüksek olabilir. Kendisi buna dayanamayabilir. Bu masanın üzerinde cansız kalabilir. Bunların hepsi hesapta vardır. Bu takdirde, işe elverişli bir yeniisini bulmak için tekrar o usandırıcı aramalara girişmemiz gerekecektir.

Mürettebattan birisi, bunu protesto ederek, daha gelişmiş

HERMİT

ülke insanları arasından, aklına güvenilir birisini bulmamızı önermişti. Fakat biz inanıyoruz ki, bu yanlış bir hareket olur. Böyle birinin temelden eğitilip kendi cinsinin arasına salıverilmesi için, önce ona güvenli bir ortamın hazırlanmasını gerektirir ki, bu da bizim programımızı uzun süre geciktirir. Burada bulunan sizler, geçmişte tanıklık etmek izniyle onurlandırılmış kişilersiniz. Böyle bir toplantının üyesi olarak diğerlerine göre bir üstünlüğe sahipsiniz.'

Bu yüksek kişinin konuşması henüz bitmişti ki paslı, gıcır tılı, acayip, çok acayip bir ses yükseldi. Ses, ama ne ses! Saçları-mın diken diken olduğunu ve korkudan titrediğimi hissettim. Ne kadın ne de erkek sesine benzemeyen bu ses insan sesine de benzemiyordu. 'Ne orduya, ne de donanmaya karşı sorumlu olmayan baş biyolog olarak...' diye başlayan bu nahoş ses şöyle devam etti: 'Bu işleme karşı olduğumun zapta geçmesini istiyorum. Bu konudaki raporum karargâha resmen sunulacaktır. Bunu huzurunuzda belirtmek istedim.' Kendisini bu topluluktan ayrı tutmak isteyen bir havası vardı.

Kısa bir an gergin bir sessizlik oldu. Sonra ilk konuşmacı tekrar ayağa kalktı.

'Ben, bu filonun Amirali, bu önemli görevin sorumluluğunu taşıyorum. Bu konuda ileri sürülecek fikirler uygulamayı durduramayacaktır, baş biyolog. Bununla beraber karşıt görüşlerinizi bir kez daha dinleyelim. Devam edebilirsiniz biyolog!' Ne bir teşekkür ne de usulen yapılan resmî selâmlama olmaksızın gıcırtilı paslı ses devam etti. 'Zaman kaybını protesto ediyorum. Bu kusurlu yaratıkla uğraşarak geçirecek zamanı protesto ediyorum. Geçmişte bu ırkın yetersizliğinin görülmesi üzerine soyu tüketilmiş ve gezegen yeniden tohumlanmıştı. Zamandan ve emekten tasarruf edelim ve bunlar uzayın başına belâ olmadan soylarını kurutalım.'

Amiral sözünü keserek sordu. 'Neden kusurlu olduğu konusunda özel bir kanıtınız var mı biyolog?'

'Evet var.' diye biyolog hiddetle direndi. 'Bu soyun dişile-
rinin tohumlama mekanizması kusurludur. Auraları
planlandığı üzere şekillenmemiştir. Geçenlerde daha ileri olduğu
bildirilen alanlardan birinde, onlardan bir tanesini yakaladık.
Sarınıp büründüğü şeyleri üzerinden çıkardığımız zaman çığ-
lıklar attı, mücadeleye girişti. Bedenine salgı kontrolü için bir
sonda soktuğumuzda, önce histerik bir hâl aldı sonra da şuuru-
nu kaybetti. Tekrar kendine geldiğinde, asistanlarımı görmesi-
yle, bakışlarından onun çıldırmış olduğunu veya hemen hemen
çıldıracağını anladık. O, işe yaramaz hâle gelmiş, bizim de bü-
tün bir günümüz boşa gitmişti. Onu yok ettik.' "

İhtiyar Hermit konuşmasını keserek bir yudum su içti.
Genç rahip ise bu korkunç hikâyenin etkisiyle, âdeta ser-
semlemiş olarak oturuyordu. Dinlediği bu şeyler, bu olup
bitenler, üstadının başından geçmişti. Anlatılanların bazı-
larında alışılanlarla garip bir benzerlik vardı. Nasıl ol-
duğunu söyleyemezdi ama, Hermit'in belirttikleri yaşan-
mış, baskı altındaki hatıralardan birtakım kımıldanmalara
yol açıyordu. Ve anlatılanlar gerçekten uyarıcı oluyordu.

İhtiyar adam bir damla dahi dökmeden su kabını dik-
katle yanına yere koydu. Sonra ellerini kavuşturarak anlat-
masına devam etti:

"Ben bulunduğum şeyin üzerinden her şeyi duyuyor ve
her kelimeyi anlıyordum. Ne olacakları bilmemekten, ne de ola-
cıklardan korkum kalmamıştı. Bir Tibetli rahibin nasıl yaşaya-
cağını ve nasıl öleceğini bu kişilere gösterecektim. İçimden kaba-
ran öfkeyi zaptedemeyerek yüksek sesle boşaldım. 'Bana bakın
Bay Amiral! Sizin biyoloğunuz uygarlıkta bizlerden çok daha
geri; çünkü biz öldürmeyiz. Hatta kızgın bir hayvan bile olsa.
Bizler uygarız.'"

Bir an ortalığı tam bir sessizlik kapladı. Beni seyredenlerin
solukları bile kesilmişti. Bir iki kahkaha beklerken, kulaklarımda
patlayan şiddetli alkış sesleri ile şaşkınlıktan âdeta şok geçirdim.

HERMİT

Oradakilerin ellerini birbirine vurarak çıkardıkları seslerden, beni onayladıklarını anlıyordum. Gittikçe artan keyifli bağırışlar arasında yanıma gelip kulağıma eğilen teknisyenler, 'Bravo Monk... Güzel konuştun... Bu kadar yeter, fazla bir şey söyleme. Şansını yitirme.' diye mırıldanıyorlardı.

Amiralin sesi tekrar duyuldu. 'Yerli Monk konuştu. İfade ettikleriyle ne derece duyarlı bir yaratık olduğunu yeterince gösterdiğinden başka, kendisine yükleyeceğimiz görevi de yerine getirebilecek yetenekte olduğunu bizlere kanıtladı. Bunları en yüksek organa ileteceğim, raporumda belirteceğim.'

Biyolog hiddetle yerinden fırladı. 'Ben deneyden çekiliyorum.' diye gıcırdayan bu, kadın mı erkek mi her ne ise, yaratık gürültülü bir şekilde taş salondan çıktı. Oradakiler, pek de sevilmediği anlaşılan bu yaratığın ardından derin bir nefes aldılar. Göremediğim bazı uyarı işaretleri üzerine, mırıltılar yavaş yavaş azaldı. Yaklaşan bir ayak sesi ve karıştırılan kâğıt hışırtıları geldi. Ortalıkta belirgin bir bekleyiş havası vardı.

'Bayanlar, baylar!' diye Amiral'in sesi geldi. 'Biraz önce karşılaştığımız muhalefet ve engellenmenin ve üst düzeyde görevli bu istasyonun amacının açıklanması açısından birkaç söz söylemek istiyorum. Bazılarınız, hiç de gerçek olmayan birtakım dedikodulardan herhalde haberdardır. Size olacakları ve olanları anlatacağım. Böylece tam bir fikir rahatlığı ile olayları tartmak ve bir noktada birleşmemiz mümkün olacaktır. Bu dünyanın insanları, sonunda kendilerini yok edebilecek bir tekniği geliştirmektedirler. Ancak gelişimlerin şekli göstermektedir ki, uzayın böylesine tehlikeli biçimde kirletilmesi ile aynı grupta bulunan diğer birçok küçük yeni dünyalar bundan büyük zararlar göceklerdir. Biz onları korumak zorundayız. Çok iyi bildiğiniz gibi, bu dünya ile aynı gruptaki diğerleri, değişik tür yaratıkların deneme alanlarıdır. Bitkilerde olduğu gibi, ıslah edilmeyenler giderek soysuzlaşarak etraflarına zararlı olmaya başlarlar. Bu dünya insanları da aynı yolda bulunmaktadırlar. Humanoid

stoklarından tohumladığımız bu dünya insanların zararlarından diğer dünyalardaki stoklarımızı korumak zorundayız.

Bu dünya yerlilerinden birisi burada karşımızda bulunmaktadır. Kendisi Tibet diye adlandırılan bölgedendir ki, dinsel yönünün politikaya ağır bastığı liderliğin egemenliğinde teokratik bir düzenle yönetilir. Ülke saldırgan değildir. Toprak için başkalarıyla savaştırmaz. Başka ülkelerdekine aksine, hayvanlara bile aşağı düzey yaratık gözü ile bakılmaz. Dinleri oldukça fantastik görünmekle beraber, tamamıyla onun kuralları içinde yaşar ve başkalarının dinine karışmaz, onları rahatsız etmezler. Şiddetle başvurmalarını gerektirecek kadar zorlanmadıkça son derece tahammüllü ve barışsever insanlardır. Tasarladığımız işin gerçekleşmesinde kullanacağımız insanı bu nedenlerle bu bölgeden seçtik. Sonradan görevlendirilecek kişiye aktaracağı bilgiler kendisine aşılanacaktır. İçinizden bazıları, bunları doğrudan doğruya bizim temsilcimiz olarak neden söyletmediğimizi düşünebilir. Birtakım sapmalar ve yanlışlara yol açmayacağından tamamıyla emin olmadıkça bunu yapamayız. Birçok kereler denenmiş olan bu yol hiçbir zaman bekleneni verememişti. Sonradan göreceğiniz gibi, Musa adındaki bir dünyalı aracılığıyla az buçuk başarılı bir deneme yapılmıştı. Fakat o deneme bile kusursuz, yanlış anlaşılmaktan uzak, tam başarılı güçte de değildi. Şimdi, senior biyoloğun fikirlerine saygılı olmamıza rağmen, Şûra tarafından ön görülen operasyonun bu sistemde uygulanmasına geçeceğiz.

Onların üstün bilim ve zekâları, bundan milyonlarca dünyaya yılı önce, ışıktan daha hızlı gitmeyi geliştirmiş ve bu sayede mukadderi (Akaşa) tayin ve tespiti de gerçekleştirmişlerdir. Bu sistemde kişi özel bir alet içindedir ve geçmişte olanları göreceklerdir. Sonradan kendisinin söyleyeceği izlenimleri, birer gerçek olarak yaşamış bulunacaktır. Uzak geçmişteki yaşamını tam bir duyarlık içinde duyacak ve göreceklerdir. O, o günün içinde olacaktır. Onun beyninden dışarıya uzatılan özel bir bağlantı aracılığı-

HERMİT

ğıyla bizlerden her birimiz de ona katılma olanağını bulacağız. Siz veya daha doğru bir deyimle bizler, içinde bulunduğumuz bu zamanla olan ilişkilerimizi keserek, tüm dikkat, düşünce, duyu, görüş, işitme ve heyecanlarımızla kendimizi gerçek olarak yaşadığımız geçmiş çağlara transfer edecek ve o yaşamı, şimdi burada, uzay gemisinde, küçük karakol gemilerinde ya da derin yeraltı lâboratuvarlarındaki yaşamımız gibi gerçek bir biçimde yaşayacağız. Olayın prensiplerini tamamıyla anladığımı iddia edecek değilim. İcinizden bazıları konuyu benden iyi bilmektedirler ki, burada bulunuşlarının nedeni de budur. Başka görevlerde bulunanlar ise benden daha az bilmektedirler. Anlatılan bu şeyler daha ziyade onlar içindir. Hatırlamamız gerekir ki, bizler de hayatın kutsallığına saygılıyız. İcinizden bazıları bu dünyalıya lâboratuvar hayvanı gözü ile bakabilirsiniz. Ama, biraz önce gösterdiği gibi onun da duyguları vardır. Ve hepimizin gördüğü gibi bir zekâsı vardır. Ve dünyada ender bulunur değerlikte bir örnektir ki, burada bulunmasının da nedeni budur. Yine bazıları, dünyanın, bu yaratığa doldurulacak bilgilerle mi kurtarılacağını sorabilir. Kuşkusuz ki cevap böyle değildir.' Amiral dramatik bir duruş yaptı. Onu göremiyordum ama, bütün dikkatlerin üzerimde toplandığını ve oradakilerin benimle birlikte yaşayacakları olayların gerilimine girdiklerini hissediyordum. Ve devam etti. 'Bu dünya çok hastadır. Hasta olduğunu biliyoruz. Nedenini bilmiyoruz, bunu bulmaya çalışıyoruz. İlk işimiz hastalığın derecesinin saptanmasıdır. İkincisi, bu radaki insanları hasta olduklarına ikna etmektir. Üçüncüsü, onları iyileşebileceklerine inandırmak, dördüncüsü, bizim hastalığın tabiatını tam bir doğrulukla belirleyebilmemizdir. Beşincisi, iyileştirici çareyi bulmamız; altıncısı, bu insanları kurtuluşa yardımcı olmaya razı edebilmektir. Hastalık aura ile temastadır. Bunun neden böyle olduğunu henüz keşfedemedik. Dünyaya yardım edilmelidir. Bunu bir başkasının yapması gerekiyor. Çünkü adamın kendisi kör ise,

bir başka köre nasıl yardım eder?’

Bu benzetme beni sarstı. Bunda bir terslik vardı. Ben bir kördüm. Ve böyle bir iş için seçilmiştim. Fakat... yok... yok... ben sadece bir bilgi deposu görevini görecektim. Bu bilgi önceden plânlanmış olduğu üzere bu işin asıl görevlisine aktarılacaktı. Amiral konuşmasına devam etti. ‘Bizim yerlimiz, tarafımızdan hazırlandıktan sonra, uzun sürecekle yaşamını geçireceği yere nakledilecektir. Kendisindeki bilgiyi aktarmadan ölmeyecektir. Körlük ve yalnızlık yılları için, bu bilgiler ona iç huzuru ve başka bir dünya verecektir. Şimdi durumunu bir kez daha kontrol ettikten sonra işimize başlayacağız.’

Ardından yoğun fakat düzenli bir faaliyet başladı. Herkesin hızla hareket ettiğini hissediyordum. Tanıdığım, cam ve metalin birbirine değmesinden meydana gelen çınlama ve tınlama sesleri duyuyordum. General operatör yanıma yaklaşarak fısıltı ile sordu: ‘Şimdi nasılsın?’ Nasıl ve nerede olduğumu çok iyi biliyordum. Şöylece cevap verdim: ‘Duyduklarımdan sonra herhalde bundan daha iyi olamam. Ama hâlâ göremeyecek miyim? Tekrar görmem için izin vermezseniz bu olanları nasıl yaşarım?’ Operatör, ‘Dinlen bakalım. Her şey gayet iyi olacak. Ve sırası gelince her şeyi güzelce göreceksin.’ diye fısıldadı. Bazı kimselerin gelip ona bir şey söylemesine kadar sessizce bekledi. Sonra tekrar konuştu. ‘Şimdi şöyle bir şey olacak; başına telden yapılmış başlık gibi bir şey yerleştireceğiz. Ona alışıncaya kadar soğuk gelecektir. Ayaklarına da telden yapılmış sandalet gibi bir şeyler geçireceğiz. Kollarına bazı telleri bağlıyoruz. Belki önce rahatsız edici çınlamalar olabilir. Fakat bu çabuk geçer ve daha fazla bir rahatsızlık vermez. Tamamıyla sakin ol ki, biz de yapılacak işlerde dikkatli hareket edebilelim. Bu iş hepimiz için büyük bir anlam taşımaktadır. Ve hepimiz bunun tam başarılı olmasını istiyoruz. Başarısızlık olasılığı da çok yüksektir.’

‘Evet, kendimi her zamankinden daha çok bırakacağım. Ya da hayatımı bırakacağım.’

HERMİT

General doktor ayağa kalktı, yüksek ve resmî bir sesle, 'Efendim, yerli kontrol edildi. Şimdi hazır. Başlamamıza izin verir misiniz?' 'İzin verilmiştir.' diye cevapladı, Amiral'in derin sesi. 'Başla!' diye verilen emir üzerine keskin bir klik sesi geldi. Arkamdan beni kavrayan eller başımı yükselttiler. Başka eller de başımdan aşağıya, yumuşak metalden yapılmış hissi veren bir şeyi geçirdiler. Yüzümü de örten bu şey çenemin altından bağlandı. Üç tuhaf çıtlama oldu. Başlık, üzerime sıkıca oturtuldu ve ensem arkasında sıkıca yerine oturdu. Eller üzerimden çekildi. Diğer eller ayaklarımda çalışıyordu. Tuhaf, gıcıklayıcı bir losyon ile ovulan iki metal torba gibi bir şeyler geçirdi. Çok şükür ki, ayaklarımı kullanamıyordum. Yoksa bunlarla yürümek herhalde çok tatsız olurdu. Benim henüz yapabileceğim bir şey yoktu. Bekleyiş havasındaki gerilim gittikçe artıyordu."

Mağaradaki ihtiyar Hermit birdenbire arkasındaki taş duvara yaslandı. Bir süre şaşkın kalan genç rahip kendini toparlayarak ayağa kalktı. Herhalde yardım gerektiren bir şey vardı. Bir an duraladıktan sonra, kendisine bu gibi hâllerde kullanılacak ilâçlar için Hermit tarafından daha önce yapılmış uyarıyı hatırlayarak, ilâçları bulunduğu yerden alıp getirdi. Şişenin kapağını açarak ihtiyar Hermit'in yanına diz çöktü ve şişeden dikkatle yarı açık ağzına birkaç damla damlatmaya çalıştı. Sonra şişenin kapağını tekrar kapatıp yan tarafa koydu ve başın, şakak ile kulak arasındaki kısmını yavaş yavaş ovuşturmaya başladı.

İhtiyarın solgun yüzüne hafif bir renk gelmeye başladı. İyileşme alâmetleri yavaş yavaş kendini gösterdi. İhtiyar Hermit elini onun elinin üstüne koyarak, hafif bir sesle, "Aferin delikanlı, çok iyi yaptın... İyi oldu... Şimdi biraz dinlenmeliyim." diye fısıldadı.

Genç rahip, "Sayın efendim. Burada istirahat buyurun. Ben hemen sıcak çay hazırlayayım. Biraz şekerimiz ve

artmış yağımız var." diyerek kendi battaniyesini dürüp ihtiyarın başının altına koydu ve hemen ayağa kalktı. Yarı dolu su kabını alarak ateşe yerleştirdi.

Dışarıdaki soğuk havada sanki garip bir şeyler vardı. Adeta dinlediği o hayret verici şeyleri yansıtır gibiydi. Garipti, çünkü onlar kendisine hiç yabancı değilmiş gibi geliyordu. Sanki yaşanmış ve unutulmuş şeylerdi. Acaba, bunlar görülmüş bir rüyanın hatıraları mıydı? Ateş korluydu; birkaç avuç daha çırpı atarak ateşi canlandırdı. Havaya kalın mavi bir duman yükseldi. Yamaçlardan savrulup gelen esinti delikanlıyı dumanın içine gömdü. Oksürerek ve gözlerinden akan yaşları silmeye çalışarak mağaranın içine kaçtı. Düzelince kabı iyice alevlenmiş olan ateşin ortasına güzelce yerleştirdi. İhtiyar Hermit'in iyileşip iyileşmediğini kontrol için tekrar içeri girdi. İhtiyar yan tarafına yatmıştı. Yani artık iyileşmişti. "Biraz çay içip bir şeyler yiye-
lim." dedi. "Yarına kadar istirahat edelim. Görevimi tamamlayabilmek için kalan gücümü yitirmemeliyim." Genç adam onun yanında diz çöktü. Bu yıpranmış kupkuru bedene saygı ile baktı. "Dediğiniz gibi olsun efendim. Tamamen iyileştiginizi görmek için içeriye geldim. Şimdi biraz arpa çıkarayım ve çayın hazır olup olmadığına bir bakalım." diyerek erzak torbasını alıp mağara kapısına doğruldu. Torbanın dibindeki şekere üzüntü ile baktı. Kalan yağ parçası daha da üzüntü verecek derecedeydi. Kalan çay ise iyi kötü idare ederdi. Kerpiç kalıpları gibi pres edilerek alınıp satılan çaydan kalan bu kırıntıların kullanılabilirlerini ayırdı. Arpa şöyle böyle yeterdi. Genç rahip işin çaresini, kendi çayını şekersiz ve yağsız yaparak bulabildi. Onlar ihtiyar adam için gerekliydi.

Dışarıda teneke kaptaki su keyifle kaynıyordu. Çay parçalarını içine atıp sabırla karıştırdı. Sonra tat vermesi için biraz boraks ilâve etti. Artık günün ışıkları soluyordu.

HERMİT

Güneş nerede ise batacaktı. Ama yapacak daha epeyce iş vardı. Ateş için yakacak ve su gerekliydi. Yapılacak işler için dışarıda fazla zamanı kalmamıştı. Dönüp yarı karanlık mağaraya girdi. İhtiyar adam kalkmış, oturmuş, çayını bekliyordu. Kâsesine bir miktar arpa ve bir parça yağ koydu. Ve üzerine çay koymak için dışarı çıktı. İhtiyar, "Altmış yıldan fazla bir zamandan beri gördüğüm en lüks yaşam bu." diye duygularını belirtti. "Bunca yıldır artık sıcak şeylerin tadını unutmuştum. Yalnız ateş yakmaya cesaret edemedim. Denediğim bir seferinde giysimin eteği yandı. Vücudumda da izleri kalan yanıklar oldu, ama iyileştim. İyileşmesi haftalar aldı. Refahın kıyısından, köşesinden nasip almak bile en güzel şey." diyerek derince bir iç çekti ve çayından bir yudum aldı.

"Sizin bir avantajınız var efendim." diyen genç rahip güldü. "Aydınlık ve karanlık sizin için fark etmiyor. Ben ise bu karanlıkta göremediğimden çayımı üstüme başıma döküyorum."

"Tasalanmayın, aynı şeyi ben de yaptım."

"Aldırmayın efendim, daha çayımız var. Kendime de bir daha dolduracağım." diye teselli edici bir tonla cevap verdi. Ve ihtiyarın çayını bitirmesini sükûnetle bekledi. "Şimdi biraz su ve odun getireceğim. Kabınızı yıkamak için alabilir miyim?" diyerek boşalmış çay kabı ve diğer iki kapla birlikte dışarı çıktı.

İhtiyar Hermit oturmuş bekliyordu. Yıllardan beri beklediği gibi.

Güneş batmıştı. Sadece dağların en yüksek sivrilikleri, güneşin altın ışıklarıyla yıkanıyordu. Sonra renkler mora dönuştü. Vadinin koyulaşmaya başlayan karanlığı içinden tek tük ışık noktacıları belirmeye başladı. Lhasa Plâtosu' nun uzak manastırlarının yağ kandillerinin berrak soğuk hava içinden geçip gelen zayıf ışıklarıydı bunlar. Aşağılar-

daki Drepung Lâma Evi'nin koyu gölgeli duvar konturları ve yer yer göz kırpan kandilleri, hayalet mini bir şehir görünümünü veriyordu. Uzaklarda Mutlu Nehir gamlı ve sessiz akıyordu. Ufukta silüetlenen Potala ve yaslandığı demir dağlar evrenin sınırları gibiydi.

Ama boşa geçirilecek vakit yoktu. Genç adam kendisini bekleyeni düşünerek geçen en küçük zaman için suçluluk hissi içinde aceleyle göl kıyısına yöneldi. Kaplan çarçabuk yıkayıp teneke kabı doldurdu. Sonra, daha önceden gözüne kestirmiş ve götüremeyip bırakmış olduğu kalınca bir ağaç gövdesi kalıntısını buldu; yüklendi. Mağaranın yolunu tuttu. Kütük, büyük ve ağırdı. Nefes almak için durduğunda dönüp gerilere, Hindistan'a giden ticaret yolunun bulunduğu yöne doğru baktı. Uzakça bir yerde ticaret kervanlarının yaktığı ateşe benzer kamp alevleri görünüyordu. Kervanlar gece yolculuk yapmazlardı. Genç adamın kalbi heyecanla çarptı. Bu kervan yarın göl kenarına ulaşır ve Lhasa'ya doğru yolculuğa buradan devam ederdi. Çay ve yağ: Genç adam içine dolan ümit ile yeniden güçlendi ve ağır yükünü tekrar sırtladı. Elinde su kabı ile mağaraya girdiğinde, "Sayın efendim, ticaret kervanı bir konak ötede yolda. Yarın yağ ve şekerimiz olabilir. Ben onları gözlerim." dedi.

İhtiyar kuru bir sesle, "Evet... Fakat şimdi uyumalıyız!" diye cevap verdi. Genç adam onun ayağa kalkmasına yardım etti ve elini duvara değdirdi. İhtiyar titrek bir yürüyüşle içeride kayboldu.

Kendisi de battaniyesini serip yere uzandı. Yorgunluktan kemikleri sızlıyordu. Uzun süre, dinlediği serüveni düşünerek öylece yattı. İnsanların bu gezegene tohumlandıkları doğru muydu? Yani dünyadaki insanlar birer deney hayvanı mı idiler? Hayır, diye düşündü. İçimizden pek çoğu çetin şartlar içinde ve büyük uğraşlar ile kendisi-

HERMIT

ni yüceltebilmiş kişilerdir. Güçlükler kişinin cesaretini artırır. Ama her basamağın üzerinde bir başkası vardır. Bu tırmanış sürer gider. Bu düşünceler arasında derin bir uykuya daldı. SPARTACUS

ÖZEL BİR YOLCULUK

Genç rahip, yan döndü ve titrediğini hissetti. Uykulu gözlerini ovuşturarak kalktı. Mağaranın girişi, içerinin koyu karanlığından sisli gri bir aydınlık gibi görünüyordu. Bu gibi hava insanın derisine iğne gibi batıyordu. Üzerindeki giysisini derleyip toplayarak kapıya yöneldi. Çivi gibi bir rüzgâr yaprakları hışırdatıyordu. Kuşlar kuytulara sokuluyordu. Gölün yüzeyi kıyılarla didişen dalgalarla doluydu. Yeni doğan gün gri renkli ve sıkıntılıydı. Kara bulutlar, arkalarından köpeklerin kovaladığı koyunlar gibi yalçın dağ tepelerinden, vadilere doğru hızla koşup duruyordu. Vadi ve dağ geçitleri bu kara bulutların ardından kaybolup gidiyordu. Her taraf bu kara bulut denizinin içine gömülüp, görünmez oluyordu. Anîden savrulan bir rüzgârın getirdiği bir bulut genç adamı bir anda sanki bir başka evrene götürdü. Bulut o kadar kalın ve karanlıktı ki, mağaranın kapısını bile göremiyordu. Yüzüne götürdüğü elini bile göremedi. Biraz solunda bulunan ateşten, üzerine düşen damlaların tıslama sesleri geliyordu. Telâşla eğilip eline geçirdiği dalları kırarak ateşin üzerine attı ve hemen alevlenmesi için var gücü ile üflemeğe başladı. Rutubetlenen çalılardan çok duman çıkıyordu. Alevlenmesi epey zaman aldı. İlk pırıltılar henüz görünmüştü ki, rüzgârın uğultusu bir çılgılık ve gürleme hâlini aldı. Bulutlar daha kalınlaştı ve bir anda korkunç bir dolu fırtınası hâlini aldı. Buz parçaları yerde ateşle uğraşan genç adamı ve ateşi

HERMIT

kapladı; ateş söndü. Eline geçirdiği yanar bir dal parçası ve bir iki çırpı ile mağaranın girişine koştu. Orası fırtınadan korunacak tek yerdi; kuytuysa. Tekrar fırladı ve kurtarabildiği kadar ağaç parçaları ve çırpıyı oraya taşıdı.

Havanın yoğunluğu az olan bu yüksekliklerde uzun çaba ve sert hareketler insanı çok çabuk yoruyor, nefessiz bırakıyordu.

Koşuştuktan bitkin, bir an nefes almak için durdu. Üzerindeki elbiseyi çıkarıp buz ve sularını silkeledi. Kalın bulut tabakaları yavaş yavaş mağaranın içini doldurdu. Her şey görünmez oldu. Girip çıkmak için duvarları elle yoklamak gerekiyordu. İçeriye doğru dikkatle yürüdü. Her zaman altında yattığı büyük kaya çıkıntısı ile toslaşınca kadar ilerledi.

"Ne var?" diye soran Hermit'in sesi işitildi.

Genç adam, "Telâş etmeyin efendim. Bulutlar çok alçaldı. Ateş de söndü ama yeniden yaktım."

İhtiyar filozofça, "Aldırma." dedi. "Ateş yeniden yanana kadar çay ve tsampa yerine su ile idare ederiz."

"Evet efendim. Ben yanan ateşten kurtardıklarım ile bir kayanın altında küçük bir ateş tutuşturmuştum. Gidip ona bir bakayım."

Kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıktı. Dolu hâlâ bir tufan gibi iniyordu. Her taraf dolu tanelerinin oluşturduğu pütürlü bir buz tabakası ile kaplanmıştı. Yarı karanlık, insanın içine korku ve keder veren hava şimdi daha da beterdi. Kırbaç şaklaması ve çatırtıya benzer bir sesin ardından korkunç bir gök gürlemesi, yalçın kayalarda ve derin uçurumlarda yankılar yapa yapa müthiş bir şekilde patladı. Ardından dağlardan kopan kayaların yuvarlanması ve sel gibi akışı ile yer titredi. Derin uçurumların diplerinden ikinci bir uğultu ve gürleme her yeri sarstı. Yıldırım çarpmasıyla yarılan kayaların yamaçlardan kopup her şeyi sü-

rükleyerek inmesi, dağların yıkılışım andırıyordu. Genç rahip yükseklerde, daha yükseklerdeki hermitajların bu fırtınada bir tüy gibi süpürülüp gittiğini düşünerek meraklanıyordu. Bir ara kulağına imdat isteyen bir ses geliyormuş gibi oldu. Olduğu yerde kulak kabarttı. Sonra geri döndü. Kenarda yakmaya çalıştığı ateşi canlandırmak için üzerine küçük küçük kırık dal parçaları attı. Rüzgâr ve bulutlara karışan dumanlar vadi yönüne akıyordu. Bu iyi korunmuş kaya kovuğunda ateş canlandı. Mağaranın içinde, insanların kemiklerine işleyen rutubetli soğuk, ihtiyar Hermit'i titretiyordu. Elek gibi olmuş eski giysi onu koruyamıyordu. Genç adam kendi battaniyesini aldı. Bu daha koruyucuydu. Üzerine güzelce sararak ihtiyar adamı elinden tutup yavaş yavaş mağaranın girişine getirdi ve oturmasına yardımcı etti. Sonra kalınca bir dal parçası ile ateşi ona doğru kaydırıldı. Sıcaklığı hisseden ihtiyar bundan pek memnun olmuştu.

"Şimdi çay yapabiliriz. Ateşimiz var." diyerek mağaraya girdi ve su kabı ile arpa torbasını alarak geldi.

"Suyun yarısını boşaltayım. Böylece fazla beklemeye gerek kalmaz. Ateş, dolu bir kabı ısıtacak kadar değil." diyerek suyun bir kısmını boşalttı. Yan yana ve tepeden inecek taş parçalarından, dolunun oluşturduğu buz tabakasından korunacak biçimde oturdular. Fırtına dinmişti, fakat kalın bulutlar hâlâ etrafı karanlığa gömüyordu. Ne bir kuş sesi, ne de bir hareket vardı.

"Sert bir kış olacak." diye konuştu Hermit. "Fakat ona tahammül etmeme gerek kalmayacağından dolayı şanslıyım. Bildiklerimi sana anlattıktan sonra, geldiğim yere, öteki âleme bir kez daha kavuşmak üzere rahatça uzanıp ölümü bekleyebilirim." Genç adam ısınan suyun üzerinden yükselen buharı seyrederken, o kısa bir süre sustu. Sonra devam etti. "İnsanın arkadaş diye seslenebileceği bir kim-

HERMİT

sesi olmadan ve sıcak bir suyu bile lüks sayacak yokluk ve tam bir karanlık içinde yıllar boyu yapayalnız beklemesi gerçekten güç. Yıllar, şimdi şu ateşin yanma kadar olan uzaklıktan daha fazlasına gitmeden şu mağaranın içinde geçti. Upuzun bir ömür... Taşlara bile sinmiş olan o sessizliğin içinde insana kendi sesi bile gökgürültüsü gibi geliyor. Sen gelinceye kadar ne ateş, ne sıcak bir kap su, ne de dağları titreten fırtına ve yıldırımlarla yuvarlanan kayaların gürültüsünde varlığını bileceğim bir kimsem olmadı. Tutunup sığındığım duvar diplerinden başka."

Genç adam, rutubeti oldukça gitmiş battaniyeyi ihtiyarın zayıf omuzlarını koruyacak biçimde tekrar düzeltti ve kaynayan suya bolca çay parçası attı. Kaynama soğuk çay parçalarının etkisiyle kesildi. Tekrar kaynamaya başlayınca boraks ve şeker ilâve etti. İnce bir dal parçasıyla iyice karıştırdı. Suyun yüzüne çıkan yaprak, ot ve diğer artıkları sıyrıp attı.

Tibet'teki Çin çayı, işleme yerlerinin zemininde kalan ve süpürülebilir durumda olan en ucuz çay artıklarıdır. Yani, çay işçisi kadınların, yapraklarını alıp artık işe yaramaz diye yanındaki çöpe attığı şeyler. Bunlar süpürülüp büyük bloklar ya da tuğla biçimi kalıplar hâlinde preslenir. Sonra çetin dağ yollarından Tibet'e doğru yola çıkarılır. Tıbetli, hayatının vazgeçilmez bir gereksinmesi olan bu blokları, çetin yaşam şartları içinde üretebildiği işe yarar şeylerle trampa eder. Boraks, ham ve kaba çayın sebep olduğu mide kramplarını önlemek ve bu hamlığın verdiği berbat tadı önlemek için ilâve edilir. Bu çay içmek için hazırlandığında, içindeki her türlü döküntü yüzeye çıkar.

Genç rahip, "Sayın efendim, hiç göl kenarına gitmemiş miydiniz? Mağaranın sağ tarafında bulunan düz kaya tabakasının olduğu yerde hiç dolaştınız mı?" diye sordu.

"Hayır." diye cevapladı Hermit. "Uzak adamlarının

beni buraya getirmesinden bu yana, şimdi oturduğum yerden daha ötelere gitmedim. Neden buradayım? Etrafımda ne olduğunu görmüyorum. Göle güvenlikle gidemem. Gitsen bile içine düşebilirim. Uzun yıllar bu mağarada kaldıktan sonra güneş ışınlarının cildimi ateş görmüş gibi yaktığını anladım. İlk geldiğim zamanlar bazen dışarıya güneşlenmek için çıkardım. Fakat aradan o kadar uzun zaman geçti ki... Dışarıda hava nasü?"

"Berbat efendim. Ateşimizi ve ardındaki kayayı şöyle böyle görebiliyorum. Her şey koyu gri renkli bir sis tabakasının altında. Hindistan yönünden fırtına ve dağlardan fırtına bulutları geliyor."

İsteksizce tırnaklarına baktı, çok uzamışlar ve rahatsız edici bir durum almışlardı. Daha önce bulduğu volkanik bir taş parçası ile tırnaklarını teker teker törpüleyerek uzunlukları giderdi. Sonra aynı işi ayak tırnaklarına da yaptı. Biraz rahatlamıştı.

"Görünürlerde kimseler yok mu?" dedi Hermit. "Acaba sis yüzünden oldukları yerde mi kaldılar?"

"Kuşkusuz öyledir efendim. Şeytanların kendilerini rahatsız etmemesi için tespih çekip duruyorlardır. Gece ya da yarın sis kalkıncaya kadar onları göremeyiz. Yerler dolu ile kaplandı. Oldukça kalındır herhalde."

"Eh... öyle ise biz de hikâyemize devam ederiz. Biraz daha çay var mı?"

"Evet efendim, kabınıza koyacağım. Ama hemen içmeniz gerekecek, çünkü pek çabuk soğuyor. Ben ateşe birkaç çalı daha atayım." dedi ve Hermit'in hemen yanına koydu. Sonra ateşi biraz daha canlandırdı. "Şu ıslak dallardan bir kısmını olsun getirip kurutmah." diyerek sisin içine daldı. Bulabildiklerini getirip ateşin yanına yerleştirdi. Biraz daha sonra buharları çıkan odun ve çalı parçaları tekrar kumdular. Sonra Hermit'in yakınına yere oturarak,

HERMİT

"Şayet konuşmaya hazır iseniz ben de hazırım efendim." dedi.

İhtiyar adam çok gerilerde kalan o günleri tekrar yaşıyormuş gibi birkaç dakika sessiz kaldı. "Ne garip!" diyerek zihinsel gerilimini dışa vurdu. "Gördüğüm o harikalardan sonra, yoksullar içinde bir yoksul, hatta en yoksuldan daha yoksul olarak sen gel burada otur. Çok şey geçti başımdan, çok şey gördüm. Çok şey ümit ettim. Evrenin koruyucuları bana daima iyi davrandılar. Bir şeyi iyi öğrendim ki, sen de ileride bunu daima hatırlamalısın: Bu yaşam, gölge yaşamdır. Bu yaşamda bize düşen görevi yerine getirebilirsek öteki gerçek yaşama geçebiliriz. Bunu gördüğüm için biliyorum. Neyse... şimdi yine sana aktarılması gereken hikâyemize devam edelim. Nerede kalmıştık?"

Tereddüt ederek biraz durdu. Bu fırsattan yararlanarak genç rahip ateşe bir iki dal daha attı.

Hermit hatıralarını toplayarak tekrar konuşmaya başladı. *"Evet... taş salondaki hava giderek gerginleşti. Ben ise onlardan da heyecanlı ve gergin durumdaydım. Bu sebepsiz değişti. Çünkü işin bütün riski benim üzerimde bulunuyordu. Sonunda Amiral'in verdiği bir emirle bu hava son haddine vardı. Etrafımdaki teknisyenler harekete geçti. Bir klik sesi geldi. Bu sesin gelmesiyle kendimi cehenneme düşmüş sandım. Sanki şişip patlayacaktım. Beynimin içinde şimşekler çaktı. Yıldırımlar düştü. Boş göz çukurlarımda ateşler alevlendi. Dayanılmaz bir sıkışma, sert, keskin titreşimler ve ben dönerek, savrulurak (öyle sanıyordum) kendimi öbür evrene uçuyor buldum. Çatırtılar, tüyleri diken diken eden gürültüler bana eşlik ediyordu.*

Aşağılara, daha aşağılara tepe üstü düşer gibiydim. Ardımdan kendimi upuzun yünden yapılmış kara bir borunun içinde hissettim. Madenî seslerin geldiği bu geçidin öte ucunda kan kırmızısı bir aydınlık görünüyordu. Şimdi dönme hareketi durmuştu. Yavaş yavaş bu kızılığa doğru yükseliyordum. Ba-

zeri geriye kayıyor, bazen duruyordum. Fakat, karşı konulamaz, dayanılmaz bir güç beni tekrar hareket ettiriyor ve daima yükseliyordum. Sonunda bu kızılığın kaynağına vardım ve daha ileri gidemedim. Bir deri, bir zar yahut perde ileri geçmemi engelliyordu. Tekrar tekrar bu engeli zorladım da geçip ileri gidemedim. Ağrı ve korkum artıyordu. Sert bir ağrı dalgası, arkamdaki korkunç bir güç beni bu geçilmez engele bir kez daha fırlattı. Bir feryat, bir inilti!... Beni iten bu büyük gücün sebep olduğu yüksek bir hız ile engeli yarıp geçtim.

Yukarı doğru hızlanıyor ve korku şoku ile şuurum kararıyordu. Baygınlıklar ardı ardına geliyordu. Beynimin içinde bir ses 'Kalk... Kalk.' diye çınliyordu. Ardı ardına gelen bulantı beni perişan ediyordu. Eskişinden daha zorlayıcı o ses ise durmadan teşvik ediyordu, 'Kalk... Kalk!'. Sonunda, ümitsizlik içinde ve bütün gücümü harcayarak gözlerimi açtım ve ayağı fırladım. Fakat... hayır... hayır... bedenim yoktu. Bedenimden sıyrılmış serbest bir ruh olarak bu dünyada dilediğim her yere gidebilecek hâle gelmişim. Bu dünya? Bu nasıl bir dünya idi? Etrafıma bakınca gördüklerimden şaşkına döndüm. Tüm renkler yanıltı. Otlar kırmızı, kayalar sarıydı. Gök, kasvet veren yeşilimsi bir renkte görünüyordu. İki güneş vardı. Birisi mavi-beyaz, diğeri portakal renkliydi. Ya gölgeler! Bu iki değişik renkli güneşin yarattığı gölgeleri tarif etmek hiç de kolay değildi. Daha da beteri, gökyüzünde yıldızlar vardı. Gün ortasında her renkten yıldızlar. Kırmızılar, maviler, yeşiller, amber renkliler ve hatta beyazlar. Bunlar benim bildiğim biçimde, gökyüzüne dağılmış yıldızlar gibi değillerdi. Burada gökyüzü, yerin taşlarla kaplı oluşu gibiydi.

Çok uzaklardan gelen gürültü ve sesler, insan muhayyilesinin uzanamayacağı bu seslere ben müzik diyeceğim. Kuşku yoktu ki, bu bir müzikti. O karşı konulamaz soğuk ses tekrar geldi, 'Hareket et. Kendini olmak istediğin yerde bulacaksın.' Ben de seslerin geldiği yerde olmayı düşündüm. Anında oraday-

HERMİT

dım; kırmızı otlarla kaplı bir düzlükte. Dalları dışa doğru fışkır-mış menekşe-portakal renkli bir ağacın altında bir grup genç in-san dans ediyorlardı. Bazıları çarpıcı renkli süsler takıp takıştır-mışlardı. Ötekilerde ise bir şeyler yoktu. Bunların etkisini açık-layabilmek mümkün değildi. Kenarda oturan bazıları, benim an-latma gücümün dışında müzik aletleri çalıyorlardı. Çıkan sesle-ri anlamak ise tümenden olanaksızdı. Ses tonları yanlış, tuhaf aca-yip bir şeydi. Neyi anlattığı ya da ne olduğu ise benim için bir anlam taşımıyordu.

Ses, 'Aralarına gir!' diye emretti. O anda onların tepesin-de havada yüzmekte olduğumu fark ettim. Aralarında olmayı düşündüğüm anda oradaydım ama, bu kırmızı otlara basınca ayaklarımın yanmasından korktuysam da, yanacak bir bedenim olmadığını hatırlayınca içim rahat etti. Bunu bir başka olay iz-ledi: Çıplak genç dişilerden biri yakaladığı gösterişli elbiseler giymiş bir delikanlı ile birlikte benim içimden geçip gittiler. Ama ne onlar ne de ben bir şey hissetmedik. Genç adamı yakala-yan çıplak dişî kollarını ona dolayarak, onu ardından birtakım çığlıklar ve keyif, zevk seslerinin geldiği menekşe renkli ağaçla-rın ardına çekti götürdü. Çalgı çalanlar müziklerine devam edi-yor ve herkes hâinden son derece memnun görünüyordu.

Kendi irademin dışında olarak yukarı doğru yükselip çık-tım. Sanki, bir çocuğun uçurtmasını yönettiği gibi yönetiliyordum. Yükseklerle, daha daha yükseklerle çıkıyordum. Ta ki, uzak-lardan su pırıltılarına benzer bir şey fark edinceye kadar. Ama su muydu? Dalgaların tepe köpükleri altın renkli pırıltılar yapı-yordu. Bu deneye doyamayacaktım. Limbo'da, unutulmuş in-sanlar ülkesinde olduğuma kanaat getirdim. Böylesine acayip renkli bir dünya, böylesine acayip, tuhaf şeyler olamazdı. Beyni-min içinden o acımasız ses, 'Hayır!' diye bağırdı. 'Deneme ba-şarılıydı. Şimdi olacak her şeyi daha iyi açıklayacak biçimde ha-zırlanmış oldunuz. Size gösterilenleri anlayabilmiş olmanız çok önemliydi. Çok dikkatli olunuz!' Çok dikkatli olmak! Başka ne

yapabilirdim ki? Üzüntülü bir hayret duydum.

Yine yükseklerle, daha yükseklerle çıktım. Uzaklardan yanıp tutuşan bir ufuk çizgisi belirdi. Acayip ve ürkütücü şekiller görünüyordu. Şeytanlar ya da cehennemin kapısındaki zebaniler gibi şeylerdi. Şekilden şekile giren, bir dalıp bir çıkan hafif parlak lekeler fark ediyordum. Bir çiçekten çıkarcasına etrafa uzanıp giden geniş yollar her tarafa yayılıyordu. Bütün bunlar benim için birer sırdı. Gördüğüm şeylerin mahiyetini ve ne olduklarını belirleyemiyordum. Ama orada şaşırmış bir hâlde yüzüp duruyordum. Kendimi tekrar bir sarsıntıyla ve artan bir hızla hareket eder buldum. Yükseklik azalmaya başladı. Hiç istemeyerek, bu bir noktadan çıkıp uzanan yollardan birinin boyunca sıralanan kişisel evlerin bulunduğu bir yere indim. Evlerden her biri, en azından Lhasa'daki soyluların oturdukları evlerden daha büyük ve görkemli geldi bana. Hepsi oldukça büyük bir araziye sahip bulunuyorlardı. Alana sıralanmış bulunan birtakım madenî şeyler, ancak bir çiftçinin tarif edebileceği bir şeyler yapıyorlardı. Daha sonra genellikle sığ sulardan oluşan çok büyük bir ülkeye getirildim. Bu sular kanallarla birleştiriliyor ve üzerinde kökleri suda olan bitkiler bulunuyordu. Bunların büyüklük ve güzellikleri, toprakta yetişenlerle kıyaslanmayacak derecedeydi. Bunları hayranlıkla seyrettim.

Tekrar, uzakta görünen bir yere doğru hareket ettirildim. Uzaktan görülen şekiller bana oldukça karmaşık geldi. Şimdi daha yakındaydık, ama sersemlemiş olan beynim ile gördüklerimin ne olduğunu kavrayamıyordum. Bunlar inanılmaz büyüklükte şeylerdi. Ben fakir bir Tibetli, âciz bir rahipten başka bir şey olmayan ben, yaşamımda kısa bir ziyaret için Kalimpong'dan daha uzağa gitmemiştim. Burada gözlerimin önünde -bilmem gözlerim var mıydı- ucu bucağı olmayan koskoca bir şehir uzanıyordu. Gökyüzüne doğru sivrilip dikilmiş 250 metre yükseklikteki bina ya da kuleleri vardı. Her binanın etrafında normal biçimli balkon yahut yollar bulunuyor, binaya uzanan ince ve

HERMİT

desteksiz yol ağırları, binalardan daha ilginç bir görüntü yaratıyordu. Bu yol şebekesi hızlı ve yoğun bir trafik ile yüklüydü. Alt ve üst kısımlarındaki mekanik kuşlara benzer araçlar insanlarla doluydu. Hiçbirinin diğerine çarpmadan yolunu bulup, gidip gelişleri beni âdeta büyülemişti. Bu mekanik araçlardan bir tanesi olanca hızı ile üzerime geliyordu. Sanki karşısında insan olduğunu görmüyormuş gibiydi. Beni altına alıp parçalayacağı düşüncesi ile müthiş bir korkuya kapılmıştım ki, içimden hızla geçip giti. Ve ben bir şey hissetmedim. Ne oldu, ne oluyor demeye kalmadan, bedensiz bir ruh olduğumu hatırladım. Ama kişi ruh hâlinde bile bedenli iken edindiği deney ve alışkanlıkların etkisinden kendini kurtaramıyor. Benim korkularım da bunun sonucuydu.

Bu yüksek binaların arasından daha aşağılara indirildim. Burada yeni yeni harikalarla karşılaştım. Belirli yüksekliklerde asma bahçeleri, inanılmaz düzen ve güzellikte tertemiz oyun ve eğlence yerleri. Fakat renkler yine ters yüzdü; insanlar da öyle. Bazıları birer dev, bazıları birer cüce, bazıları tam bir insan, diğerleri belirsiz. Bunlardan bazıları humanoid ve kuş karışımı garip şeylerdi. Beden, insan bedeni yapısında, kafa ise kuş kafası gibiydi. Bazıları beyaz, bazıları karaydı. Kırmızı ve yeşiller de vardı. Belli başlı bir renk yerine her renkten yaratık vardı. Bazılarında dört parmak ve bir baş parmak bulunuyordu. Diğerlerinde ise bir elde dokuz parmak vardı. Bir grupta ise üç parmak bulunuyordu. Başlarında boynuzları olanlar ve kuyruklar! Bu son gördüklerim sinirlerimi iyice germişti. Buradan hızla uzaklaşıp gitmek istedim.

Bulunduğum yükseklikten bu koca şehrin ufka doğru uzanıp gittiği görülmüyordu. İleride kule biçimli binaların azaldığı ve tamamen yok olduğu düzlük ve açıklık bölgede yoğun bir hayat trafiği göze çarpıyordu. Parlak ışıltılı noktalar bulunduğum yerden bile fark ediliyordu. Bunlar gözle izlenmesi güç bir hızla dümdüz uçup gidiyorlardı. O bölgeye yaklaştığımda alanın cam

ÖZEL BİR YOLCULUK

gibi bir şeyle kaplı bulunduğunu gördüm. Bu yüzeyde acayip birtakım araçlar vardı. Bazıları küresel biçimliydi. Uçuş yönlerine bakarak, bunların bu dünyanın sınırları dışındaki seyahatler için kullanıldığı anlaşıyordu. Diğer bir kısmı, kenar kenara kapatılmış yassı kapaklara benziyordu. Bunlarda bu dünya dışına doğru fırlayıp gidiyorlardı. Zıpkın biçimli ve içine binilen diğer bir türü ise belli bir yüksekliğe kadar çıktıktan sonra bu dünya üzerindeki bir yerlere gitmek üzere yere paralel biçimde hızla uçup gidiyorlardı. Korkunç bir hareketlilik vardı. Ve, bu kadar insanı bu şehrin nasıl alabildiğini anlamak güçtü. Sanki bu dünyanın tüm insanları bu şehirde toplanmışlardı. Peki ben neredeydim? Birden korkuya kapıldım.

Ses yine beynimin içinde çınladı. 'Anlamalısın ki, dünya pek küçük bir yerdir. Sizin dünyanız Mutlu Nehir'deki küçük bir kum taneciği gibi kalır bu görülen evrende. Kayalarıyla kumlarıyla koca bir nehire göre bir kum taneciği ne ise dünya da öyle bir şeydir. Dünyanın da içinde bulunduğu bu evren ise, onlar kadar sayısız evrenlerden sadece bir tanesidir. Dünya üzerindeki zaman, evren zamanına göre ancak bir pırıltı sürecindedir. Dünya üzerindeki mesafeler uzaydakilerle kıyaslanamaz. Uzay mesafeleri yanında dünya üzerindeki mesafeler sıfır sayılır. Uzayın büyüklüğü aklın sınırları dışındadır. Zamanı gelince sizin dünyanızın bilim adamları da, evrende hayatın sadece dünyaya özgü olmadığını, insanın yalnız dünyada var olmadığını, evrende, üzerinde canlı ve insan olan başka dünyalar da bulunduğunu, hatta dünyanın bunlardan ancak biri olduğunu anlayacaklardır. Sizin dünyanızın da içinde bulunduğu grup, insanlı birkaç bin kürelik gruptur. Ve bunlardan her biri insanlarla meskûndur. Bu dünyaların her biri, şimdi üzerinde bulunduğunuz ana küreye bağımlıdır. Bağımlı bu dünyalar, kendi yönetimlerinde ve iç işlerinde özerk olmakla beraber, kendi insanlarına haksız ve adaletsiz uygulamaları engelleyen genel esaslara uymakla zorunludur. Böylece tüm insanlığın hayat şartları-

HERMİT

nın iyileştirilmesi ve yükseltilmesine yönelinmiştir.

Her bir dünyada ayrı insan türleri bulunmaktadır. Gördüğünüz gibi bunlardan bazıları ufak tefek, bazıları da dev yapılıdır. Yine onlardan bazıları acayip ve hayret verici, diğer bazıları da sizin deyiminizle melek görünümlü ve güzeldirler. Ama iyilik için dış görünüm bir ölçü olmaz. Bu insanların hepsi iyi yaratıklardır. Bunların hepsi, şimdi üzerinde bulunduğumuz kürenin idarecisine şükrederler. Buna bir isim vermek için anlayış ve dilbilginizi zorlamanın bir değeri yoktur. Ve sizler için kolay kavranır bir şey de değildir. Aklınızda karıştırmaktan başka bir şeye de yaramaz. Önceden de söylediğim gibi tüm bu dünyaların insanları, toprak hırsı olmayan ve başlıca amacı; renk, boy, tür ayırmaksızın, kendine inanmış herkesi korumak, onları tam bir barış içinde yaşatmak ve erişilebilen her türlü nimetten pay alabilmek amacındaki bu büyük sahibe -idareciye- şükran borçludurlar. Burada ne büyük ordular ne de silâhlar vardır. Burada sadece bilimciler, tüccarlar ve kuşkusuz sahipler ve kâşifler bulunur. Kâşifler yeni yeni dünyalar bularak bu güçlü dostluk ve birliği daha da genişletirler. Yeni bulunan yerler hemen birleşime davet edilmezler. Yeni bulunan yerler, bu birliğe katılma ihtiyacını duyup silâhlarını ortadan kaldırırlarsa topluluğa alınırlar. Üzerinde bulunduğunuz dünya, bu özel evrenin merkezidir. O, kültürün, bilginin merkezidir ve daha büyüğü de yoktur. Özel bir yolculuk sistemi bulunmuş ve geliştirilmiştir. Burada bu metotları açıklamaya çalışmanın dünya bilimcileri açısından yeri ve zamanı değildir. Çünkü onlar henüz dört ve beş boyutlu mekân kavramına yatkın ve o gelişim düzeyinde değildirler; henüz kendilerini, kendi saplantılarının tutsaklığından kurtaracak durumda bulunmuyorlar.

Görmekte olduğunuz sahneler bu dünyanın bugün ulaştığı düzeyi belirlemektedir. Sizi bu dünyanın yüzeyine indirerek oradaki o görkemli uygarlığı görmenizi istiyoruz. Öyle bir uy-

garlık ki, onun eriştiği düzey ve ihtişam idraklerinizin ötesindedir. Buradaki renkler, sizin dünyada alışık olduklarınızdan farklılık gösterirler. Ancak dünya gelişim ve uygarlığın merkezi değildir. Her dünyada değişik renkler bulunur. Bunlar, ortamın ve yapının gereksinmelerinin sonucudur. Şimdi bu dünyayı görececek pek çok bilgiler edineceksiniz. Bu gezinizde sesim daima size eşlik edecektir. Yeterince gördüğünüze kanaat getirince, onun büyüklüğünü ve görkemini kavrayınca, bu dünyaların nasıl oluştuklarını, nasıl keşfedildiklerini ve kendilerine yardım edilmesini nasıl bir gelişim ile istediklerini görmek üzere geçmişe götürüleceksiniz. Şunu daima hatırlamalısınız ki, biz uzaylılar, herhangi bir evrenin herhangi bir yerinde başkaca benzeri olmayan mükemmellik derecesinde gelişmiş, maddesel bedene sahip tek yaratıklar değiliz; ancak elimizden geldiğince böyle olma çabasındayız. Sizin de katılacağınız gibi, geçmişte çok iyiler ve bizleri üzen çok kötülükler de vardı. Biz, sizin dünyanızı hiç de arzulamıyoruz. Biz, sizlerin üzerinde yaşayacağınız o yeri geliştirmenizi istiyoruz. Dünya insanının uzayı kirleterek, ona musallat olarak, başka dünyaların yaşamına zarar vermelerini, oradaki yaşamları tehlikeye düşürmelerini engellemeye mecburuz. Şimdi, siz bütün bunları buradan göreceksiniz.'

Bu dünyalar üzerinde düşünceye dalmıştım; bu uyarıların ardındaki gerçekleri düşünüyordum. Bana gösterilen bu kardeş sevgisinden utanıyordum. Benim tarafımdan ortaya konulacak bu türlü delillere kim inanırdı? Herkes bunların yalan olduğunu söyleyecekti. Ben mi buralara gelebilecektim? Bu gibi işler benim gibi yoksul, gelişmemiş bir ülkenin cahil bir yerlisine mi kalmıştı? Hiç de istemediğim hâlde yakalanıp üzerimde çalışıldığını, bedenimden ayrılışımın sağlanması ile evrenin bilmediğimiz köşelerine götürüldüğümü kimlere söyleyebilir, kimi inandırabilirdim? Bulunduğum bu yer neresiydi? İnsanlık için yapılması gereken şeyleri bildirme görevi kala kala bana mı kalmıştı?

HERMİT

Bu fikirler sesin tekrar konuşmasıyla dağıldı. 'Monk, aletlerimiz aracılığı ile ses hâline getirilen bu düşünceleriniz hiç de doğru değildir. Bunlar birer safsatadır. Bizler birer bahçıvanız. Bahçıvan ölü bir ağacı söker ve yerine dilediği tohumu eker. Bu yeni tohumdan bazen iyi bir fidan çıkar. Bahçıvan, iyi filizleri ana bitkiden ayırıp daha üstün türler yetiştirmek için başka bir bitkiye aşılar. Aşı yolu ile daha gelişmiş türlere ulaşılır. Senin düşüncene göre, sana pek de iyi davranılmadığına inanıyor-sun. Bizim düşüncemize göre ise; dünya insanlarından ancak birkaçına nasip olan bir şeref için seçilmiş ve o şerefli görev için hazırlanmış bulunuyorsun.'

Ses bir ara duraladı, sonra yeniden devam etti. 'Bizim tarihimiz milyonlarca dünya yılı gerilere uzanır. Milyarlarla ve milyarlarla ifade edilen süreler yanında sizin Dünya dediğiniz gezegenin ömrü pek kısa kalır. Şayet bir benzetme ile bunu anlatmaya çalışacak olursak, Dalay Lâma'nın sarayı olan Potala'nın yüksekliğine göre tavana sürülen bir kat boyanın kalınlığı ne ise, bu sürele göre dünyanın ömrü de odur. Böylece görülmektedir ki dünya üzerinde insan o kadar yenidir ki, daha şimdiden ne yapılması gerektiği hakkında kesin bir yargıya varmak mümkün değildir.

Dünya bilim adamları gelecekte olasılık hesabı kanunlarının, evrende başka varlıkların mevcudiyetini açıklıkla kanıtladığını keşfedeceklerdir. Ve yine şunu da açıkça göreceklerd ki, dünya dışı yaşam sadece kendi ada evrenleri ile sınırlanamayıp, bu evrenlerin ötesindeki başka evrenleri de kapsar bir büyüklüktedir. Ama bunun tartışması için ne yer, ne de zaman uygun değildir. Şuna inanmalısınız ki, siz kendinize düşeni gayet iyi yapacaksınız. Biz bunu çok iyi biliyoruz. Nerede olduğunuzu merak etmektesiniz. Önce şunu söyleyeyim: Şu anda bedeninden ayrılmış bir ruhsunuz. Fizik bedeninizle olan ilişkiniz geçici bir bağlantı ile sağlanmaktadır. Kendi evreninizin en uzak ucunda bir başka evrenin merkezinde, yönetim gezegeninin

merkezinine gelmiş bulunuyorsunuz. Size gösterilecek çok şey var. Yolculuğunuz, deneyleriniz başlıyor. Ve yine şundan emin olmalısınız ki, şimdi görmekte olduğunuz dünyanın şu anda yaşadığı hâlde bulunuyorsunuz. Zaman farkı yoktur. Çünkü, ruhsal zamanda mesafelerin hiçbir önemi yoktur. Şimdi size şu anda üzerinde bulunduğunuz dünyayı yakından tanıtarak, çok önemli bazı olaylara fikren hazırlanmanızı sağlamak istiyoruz. Böylece, az sonra gireceğiniz geçmiş dönem ve kendi dünyanızın da doğuşunu göreceğiniz akaşik kayıtlara (levh-i mahfuz) kolayca uyum gösterebilirsiniz.' "

"Ses kesildi." diyen ihtiyar Hermit, durduğu birkaç dakika içinde, o zamana kadar tamamıyla soğumuş olan çayından bir yudum aldı. Alışkanlığın verdiği kolaylıkla kabını yan tarafına koydu. Elbisesini düzelterek ellerini kavuşturdu. Genç rahip ayağa kalkıp ateşe birkaç dal attı. Örtüsünü ihtiyar Hermit'in omuzlarına sıkıca sardı.

"Şimdi..." diye devam etti ihtiyar adam. "Panik içindeydim. Evet gerçekten de korkuyordum. Orada yükseklerde bu azametli şehrin üzerinde asılıp kalmıştım. Sonra yavaş yavaş alçalmaya başladım. Çok yüksek binaların arasından, köprülerden geçerek aşağılara indim ve yüksek plâtfom üzerinde bulunan son derece güzel bir parka geldim. Kırmızı renkli ağaçlar arasında beni çok şaşırtan yeşil renkli çimenler gördüm. Kırmızı çimenlerin arasında, içinde mavi suyu olan bir havuz ile yeşil çimenler arasında suyu yedi rengi yansıtan bir başka havuz daha gördüm. Bu havuzların çevresindeki insan türleri de şaşılacak şeydi. Ama şimdi bunlardan bazılarının bu gezegenin yerlisi, diğerlerinin de uzaklardan gelmiş ziyaretçiler olduğunu fark edebiliyordum. Bunların bazılarının davranışlarında ince bir üstünlük hâli seziliyordu ki, bunlar yerlilerdi. Üstün bir türden olduklarını ve kendilerinin de bunu çok iyi bildikleri belli oluyordu. Aslında son derece kadınımsı olan bunlar, havuzun kenarındaki bu topluluk içinde, tam bir erkeklik havası telkin etini

HERMİT

pozlarındaydılar. Üçüncü bir grup çok belirgin bir şekilde episeniktiller (hem dişi hem erkek). Herkes çıplaktı. Yalnız kadınlar saçlarına taktıkları bir şey ile ayırt edilebiliyorlardı. Bunun manasının ne olduğunu anlayamadım ama metalden yapılmış olduğu belliydi. Buradan ayrılmak istedim. Çünkü bu çıplakların yaptığı spor, benim çok eskiden bir lama evinde ve tamamıyla erkeklere ait bir ortamda yapılanları hatırlatan, pek de hoşlanmadığım türdendi. Fakat, pek anlam vermediğim bazı tavırlarla, dişi yaratıkların çözümleyemediğim bir ilgilenişleri vardı. Buradan uzaklaştım. Kentin bir ucundan öbür ucuna bir anda geçtim. Burası kentin en dış bölgesiydi ve meskenler seyrekkti. Geniş topraklar üzerine yapılmış tarım alanları imrenilecek bir düzen, zenginlik ve güzellikteydi. Özel bir sulama yöntemine dayalı olduğu hemen kendini belli eden bir tarımcılıktı bu. Ancak bunlara karşı da fazla bir ilgim yoktu.

Oldukça yükselmiştim ki, ileride ilgimi çeken bir şey gördüm. Bu safran sarısı renkli bir denizdi. Kıyılarında sarı, menekşe ve diğer tüm çarpıcı renkli kayalar vardı. Ama denizin kendisi safran renkliydi. Bunu pek anlayamadım. Önce su başka renkte görünmüştü. Yukarı bakınca sebebi anlaşıldı. Güneşin biri batıyor, diğeri ise ufukta yükseliyordu. Ve üç güneş vardı. Yükselen üçüncü güneş ile diğerlerinin batıp doğması, renklerin değişmesini etkiliyordu. Gök bile değişik bir renk alıyordu. Çimenler ve bitkilerin renkleri kırmızıdan mora, sonra sarıya dönüyordu. Deniz de renk değiştiriyordu. Bu bana Himalayalar'daki dorukların, güneşin doğuşu ve batışındaki renk değişimlerini hatırlattı. Orada da akşamları vadiler mor bir tüle bürünür, doruklardaki karlar saf beyaz renklerini kaybeder. Bazen mavi, bazen krem sarısı bir renk alırlardı. Buradaki renk olayı da bu türden olacaktı. Durum anlaşılmıştı ve böylece olay benim üzerimde bir gerginlik yaratmamıştı. Bu gezegen üzerinde renkler durmadan değişiyordu. Fakat daha önce hiç görmediğim bu su üzerine gitmek istemedim. İçimde bir çekingenlik ve tehli-

keli şeylerin olabileceği korkusu vardı. İçine düşebilirdim. Düşüncelerimin doğrultusunda arazinin iç taraflarına doğru kaydım. Kıyıdan birkaç kilometre içerilerde küçük bir çiftlik üzerine geldim. Buranın alışık olduğum türden bir yer olduğunu görmek beni pek sevindirdi. Bildiğim bataklık araziye benzeyen bir yerdı burası. Aşağıya süzülünce toprağın yüzeyinde yeni sürmüş küçük bitkiler gördüm. Değişen güneş ışıkları altında, kahverengi sapları üzerinde funda türü, menekşeye benzer çiçekle - di bunlar. Biraz ötede yüksekçe set gibi bir yerde sarı renkli katır tırnaklarına benzer bitkiler vardı. Burada bitki dikensizdi. Hafifçe yükselerek bu garip dünyanın bitki güzelliklerini şöyle bir gözden geçirdim. Buranın insanlarına göre burası herhalde ıssız sayılan bölgelerden birisiydi. Ne mesken, ne de yoldan eser yoktu. Ağaçlarla kaplı ve alttaki göle yüksekten dökülen sularla güzel bir manzarası olan bir yer daha keşfettim. Şöyle biraz durup, ışıkla değişen gölgeleri ve renkleri seyrettim. Ama hareketliliğini korumak ve çok şey görmek zorundaydım. Buralarda kendi keyfim, temaşa zevkim için bulunmuyordum. Ardımda, benim aracılığım ile gören insanların baskısını hissediyordum. Tekrar yukarı kaldırıldım. Son derece yüksek hızla hareket ettiğimden altımdaki arazi, nehirler, yollar bulanık bir kaçış görünümü aldı. Ve yine bir deniz karşıma çıktı. İsteksizliğime rağmen üzerinden geçerek yeni bir kara parçası üzerine geldim. Bu bir başka ülkeydi. Burada kentler daha küçük fakat çok fazlaydılar. Alıştığım ölçü değerleriyle, geride bıraktığım kendi dünyamızda hiçbir kent ile kıyaslanamayacağını sandığım kadar büyüktüler.

Hareketim birdenbire tuhaflaştı. Her şeyin etrafımda derin bir girdap hâlini aldığını sandım. Aşağıya baktığımda hayranlık verici bir yer gördüm. Ağaçların ortasında eski bir şatoyu andıran bir yerdı bu. Şatonun mutlak safiyet ve ortamın kutsallık telkin eden havasına karşılık, savaş için yapılmış taret ve mazgallarını görmek beni hayrete düşürdü. Böylesine uygar bir yerde bu tür bir görünüm gerçekten şaşırtıcıydı . Şaşkınlık içinde

HERMİT

bocalarken ses yine duyuldu. 'Burası üstadın evidir.' dedi. 'Bu eski dünyanın en eski yapılarından birisidir ve yer de gerçekten pek eskidir. Barış sevenlerin gelip, duvarların dışından zihnen şükranlarını sundukları bir mihraptır. O barış ki, insanların sevgi içinde yaşadıkları imparatorluğun ışıkları altında gerçekleşmiştir. Işığın olduğu yerde karanlık olmaz. Burada beş güneş vardır. Ve hiç karanlık yoktur. Bizim metabolizmamız sizin dünyanızinkinden farklıdır. Rahatça uyuyabilmek için karanlık saatlere ihtiyacımız yoktur. Bizler değişik olarak yaratılmışız.' "

SPARTACUS

BİR BAŞKA DÜNYAYA YOLCULUK

İnce battaniyenin soğuktan koruyamadığı Hermit'in rahat olmadığı görünüyordu. Çok üşümüştü. "Ben içeri gireceğim." dedi. "Bu kadar uzun süre açıkta olmaya alışkın değilim."

Dinlediği çağlar ötesine ait bu hikâyenin etkisiyle kendinden geçmiş olan genç rahip birden toparlanarak, "Ah... evet... bulutlar yükselmeye başladı. Biraz sonra etrafı görebileceğiz." diyerek ayağa kalktı ve ihtiyar adamın elinden tutarak ateşin yanından dolaştırıp aydınlanmaya başlayan mağaranın içine götürdü. "Ben su doldurmak ve yakacak toplamak için gideceğim. Şayet gecikecek olursam merak etmeyiniz. Çünkü yakınımızda olan çalı ve dal parçalarının pek çoğunu toplayıp harcamış bulunuyoruz. Yeterince bir şeyler bulmak için uzaklaşmak gerekebilir. Döndüğümde yeniden çay yaparız." diyerek mağaradan çıktı. Ateşin etrafında kalan dal ve çalıları toplayıp dönünceye kadar ateşin közlü kalması için üzerine yığdı. Su kabını boşaltıp yola koyuldu. Bulutların yükselmesiyle güneş kendini gösterdi. Hafif bir rüzgâr bulutları önüne katarak sürükleyip götürdü. Her yer aydınlandı. Vadi ve geçitlere dolan bulutlar, tacirlerin bulundukları yeri kapattığından, onların olması gereken yer henüz görünmüyordu. Olsa bile dumanları bulutlara karıştığından seçilemiyordu. Herhalde orada olmalıdırlar, diye düşündü. Bu zoraki moladan yararlanarak yatıp uyumaktan başka bir iş yapamaz.

HERMİT

Bulutlar alçalıp etrafı sis kaplayınca bu dağ geçitlerinde ve çetin yollarda yolculuk yapılamazdı. Bu son derece tehlikeli bir şeydi. Yanlış bir adım insanı ya da hayvanı, yüzlerce metre derinlikteki uçurumlara yuvarlamaya yeterdi. Bunlar genç adama epey zaman önce sarp yamaçlardaki lâma evlerinden birine yaptığı bir ziyareti hatırlattı: Bulutlar alçaktı. Hemen hemen lâma evinin üzerindeydi. Birdenbire düşen bir kayanm ve akan taşların gürültüsü ve yürek parçalayıcı bir çığlık, ardından da dolu ve ıslak bir arpa çuvalının birden yere atılmasından çıkan sese benzer tok ve kof bir ses geldi. Başını kaldırıp baktığında dört metre kadar yüksekten, yerde ölmek üzere olan bir adamın hâlâ karnına bağlı bağırsaklarının sarmakta olduğunu gördü. Yolculuk edilmeyecek zamanda yolculuk eden ya zavalh bir tacir ya da bir yolcu diye düşündü.

Gölün üzeri hâlâ sisliydi. Genç adamın yolunun üzerindeki ağaç tepeleri sisler içinde gümüşî yarı aydınlık bir görüntü veriyordu. Fırtınanın devirdiği iri ve kuru bir ağaç gövdesiyle karşılaşınca şansın yüzüne güldüğünü gördü. Bu gövde yıldırım çarpması ile devrilmişe benziyordu. Dalları etrafa yayılmış, olduğu gibi duruyordu. Gövde ise boydan boya yarılmıştı. Hele mağaraya bu kadar yakın oluşu şansların en büyüğüydü. Götürebileceği büyüklükteki parçalardan birini kavrayarak mağaranın ağzına doğru sürüklemeye başladı. Yorgunluktan tükeninceye kadar ardı ardına gidip gelerek koca bir stok meydana getirdi. Sonra su kabını doldurarak mağaraya döndü. Su kabını ateşe yerleştirir yerleştirmes ihtiyar Hermit'in yanma koştu: "Devrilmiş bir ağaç var efendim. Suyu ateşe koydum. Tacirler gelip tümünü yok etmeden biraz daha taşımalıyım. Su kaynayınca çay ve tsampa hazırlarım." dedi. İhtiyar Hermit üzüntü ile, "Tsampa yapamayacağız. Görme-

den torbayı devirdim, hepsi yerlere döküldü." diye konuştu. Genç adam torbayı nerede unuttuğunu düşünerek şöyle bir düşündü. Sonra zemini elleriyle yoklayarak onu ve dökülenleri buldu. Arpa ve ince kum öylesine karışmıştı ki, kurtarılacak bir şey kalmamıştı. Ayağa kalkıp Hermit'e doğru giderken birden aklına gelen bir şeyle duraladı. Ya çaylar ne olmuştu acaba? Yoksa onlarda mı aynı kazaya uğramıştı? İhtiyar adam yürürken onlara da takılmış ve bir iki parçanın dışında hepsi bir köşeye saçılmıştı. İhtiyar adama giderek üzüntü ile, 'Yiyecek bir şey yok efendim. Bu kez sadece çay yapabileceğiz. Umarım ki bugün ya da biz daha fazla acıkmadan tacirler gelirler." dedi.

"Açlık mı?" diye cevap verdi ihtiyar. "Benim bir hafta ya da daha fazla aç kaldığım sık sık olmuştur. İçecek sıcak suyumuz olduğuna göre korkacak bir şey yok. Benim gibi altmış yıl soğuk sudan başka bir şey görmeyen birisi için sıcak su gerçekten lüks bir şey." Bir an sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Şimdi açlığa dayanmayı öğren; metaneti öğren. Hayatta **karşılaşacağın elem ve meşakkatlere daima olumlu yönden yaklaşmayı, onları sabırla karşılamayı öğren.** Onlar senin ayrılmaz dostların olacaklardır. Seni yok etmek isteyenler, olduğun yerden alaşağı etmek isteyenler olacaktır. Sana zaman zaman dayatılmaz gibi gelen bu musibetlerden kurtuluşun tek yolu olumlu, sadece olumlu düşünüşdür. Şimdi bunu öğrenmenin zamanıdır. İyi niyetli, olumlu davranışlı olduğun sürece düşmanlarının en kötü ve acımasız saldırılarından bile başan ve galibiyetle kurtulursun."

Genç adam korku ile sarardı. Bunlar tepesinde sallanan felâketlerin iması, ön haberi idi. Gelecek günlerin iç karartan tablosuydu. Bunlar uyarı ve nasihatlardı. Peki... hayatında hiç mutluluk ve iyi günler olmayacak mıydı? Ama kendisine öğretilenleri hatırladı: Burası bir aldanma-

HERMİT

ca dünyasıydı. Bir yalan dünyaydı. Bütün bir yaşam hayal-
den ibaretti. Bizi yaratan, güçlülere göğüs germemiz için
bizi bu dünyaya gönderiyordu. Yapısı sağlam olanlar bun-
lara dayanabiliyor, çürük olan yıkılıp gidiyordu. Kişi ev-
rensel zekânın bu hayal dünyasında her yerde var olan
gölgesiydi. Ama yine elemle düşünmekten kendini alama-
dı. "Neşeden, sevinçten bir an olsun nasip!" Öyle de olma-
lıydı. Çünkü hiç kimseye taşıyabileceğinden fazlası yük-
lenmezdi. Kişi başaracağı iş, öğreneceği şeylere göre bir
kader yolu seçerdi. Kendi kendine, "Deli miyim ben?" diye
düşündü. "Eğer böyle çetin bir yolu seçtiysem, sorumlusu
benim. Seçtiğime göre de dayanacağım demektir."

Hermit, "Getirdiğin ağaçta taze kabuklar var mıydı?"
diye sordu. "Evet efendim. Dün yüdirim çarpması ile yıkıl-
mış."

"Eh öyleyse dış kabukları soy. Altında beyaz bir lif ta-
bakası olacaktır. Onları güzelce sıyr ve ezerek kaynayan
suya at. Tadı pek hoş olmasa da pekâlâ bir gıdadır. Tuz,
boraks ya da şeker kaldı mı?"

"Hayır efendim. Bir içimlik çaydan başka bir şeyimiz
kalmadı."

"Öyleyse kaynayan suya yeterince çay at. Sen de ken-
dine gel. Merak etme açlıktan ölmeyiz. Uç dört günlük bir
açlık zihinsel uyanıklığı yükseltir. Şayet her şey beklenen-
den kötü gidecek olursa, yiyecek için en yakın hermitaja
gidersin." Genç adam kederli bir şekilde lif soyma işine
başladı. Kalın ve kuru üst kabuğu yakacak olarak kullanı-
yordu. Yeşilimsi beyaz alt tabaka ise didiklenip pişirilmek
üzere kaynamakta olan suya atılıyordu. Yeterince ayırıp
kabı doldurduktan sonra elde kalan son birkaç parça çay
parçalarını da istemeye istemeye bu lâpanın içine attı. Cup!
diye düşen parçaların sıçrattığı kaynar su damlaları bileği-
ni haşladı, ince bir dal parçası ile kabın içindekilerini te-

vekkülle karıştırmaya başladı. Yeterince kaynadığına kanaat getirince, çubuğu kaptan çıkardı ve ucundaki pişmiş • birkaç damlalık parçanın tadına baktı. Korktuğu başına gelmişti. Bu sıcak nesnenin bir şeye benzer tarafı yoktu. Sadece hafif bir çay lezzeti vardı. Hepsi o kadar.

İhtiyar Hermit kabını uzatarak, "Ver bakalım." dedi. "Ben buna alışkınım. Buraya geldiğim ilk günlerde hiçbir yiyeceğim yoktu. O zamanlar mağaranın girişinde bodur bitki ve çalılar vardı; onları yedim. Sonradan benim burada olduğumu öğrenenler gelip geçtikçe yiyecek bir şeyler bırakmaya başladılar. Yiyecek işleri o günden beri böylece sürüp gitti. Bir hafta, on gün hiçbir şey bulamadığım zamanlarda asla telâşa kapılmadım. Çünkü içecek su vardı. İnsan daha başka ne ister?"

Dışarısı giderek daha çok aydınlanıyordu. Üstadının, rehberinin ayakları dibinde oturan genç adam gamlı düşüncelere dalmıştı. Sanki orada ebediyetten beri öylece oturuyordu. Öğrenmek, daima öğrenmek! Derin düşünceleri arasında, uzaklardaki Lhasa'nın akşamları yer yer yanan yağ lâmbalarını hatırladı. İhtiyar adamın kendisine daha başka şeyler de söyleyebileceğini ümit ederek uzun süre öylece kaldı. Ama bu beklenenler olmadı. İhtiyar adamın öleceğini düşündü. Onun bedeninin parçalanacağını aklına getirince, üiklerine kadar ürperdiğini hissetti. Bir saat önce ya da sonra, konuşan bir insanın parça parçalanıp, bağırsaklarının, iç organlarının akbabalara atılmak üzere dışarı çıkarılması, kemiklerinin parçalanıp dağıtılıp ortada kalmayacak biçime getirilmesi. Bu ne korkunç bir şeydi.

Fakat ihtiyar adam konuşmaya hazırdı. Hafifçe öksürüp boğazını temizledikten sonra sıcak sudan bir yudum aldı. Dudaklarını kuruladı ve söze başladı: *"Ben bedenimden ayrılmış bir ruh olarak, bu üstün dünyanın yol göstericisi olan o yüce kişiye mesken olmuş olan bu şatoya doğru, su için-*

HERMİT

deki anaförlara benzer normal bir süzüölüşle indim. Varlığını, bu güçlü dünyaların büyük bir kısmına sevgi ve saygıyı hangi yollardan kabul ettirebilmiş olduğunu anlamak arzusu ile doluydum. Kadın yahut erkek; bu insanların yüzyıllar boyu nasıl dayandıklarını kavramak istiyordum. Bu yüce kişi ve eşi... ama bu olamazdı. Çocuk tarafından ipi kuvvetle çekilen uçurtma gibi ardımdan kuvvetle çekildim ve sarsıldım. Ses huşunetle, 'Burası kutsal bir yerdir.' diye gürledi. 'Cahil yerlilere göre değildir. Başka şeylere bakınız.' Kilometrelerce uzağa çekilerek döndürölüp başka bir yola sokulduğumu hissettim.

Altımdaki dünyanın şekilleri belirsizleşmeye, kentler birer kum tanesi gibi küçölümeye başladı. Havaya doğru ve havanın dışına doğru yükseliyordum. Artık buralarda hava yoktu. Boş uzay içindeydim. Ama bedenim olmadığından havanın varlığı ile yokluğu benim için önem taşımıyordu. Hızla gidiyordum. Az sonra görüş alanımda daha önce hiç görmediğim garip bir şekil belirdi. Bunun ne olabileceğini önceden kavrayamadım. Bu çok sürmedi: Bu, uzay boşluğunda, benim kavramama imkân olmayan bir yöntemle, boşlukta yüzen bir kentti. Biraz daha yaklaşıncıa birtakım ayrıntılar belirginleşmeye başladı. Kentin üzerinde kurulduğu alan metal bir kabuk içinde bulunuyordu. Üstü ise, camdan daha saydam bir şeyle kaplıydı. Ama cam değildi. Bu son derece saydam şeyin kapladığı ve Lhasa 'dan daha büyük olan kentin yollarını, binalarını, insanların görüyordum. Binalardan bazılarının üzerinde kendileri kadar büyük şişkin yuvarlaklar bulunuyordu. Beni yönlendiren ses, 'Burası büyük rasathanedir.' dedi. Sizin dünyanızın doğuşunu da gözlemiş olan bir yerdir. Fakat bu iş bildiğiniz optik türden değil, sizin anlayacağınız özel bir ışınla yapılmaktadır. Birkaç yıl içinde sizin dünyanızda radyo keşfedilecektir. Dünya insanı için son derece yüksek bir gelişim olacaktır, ama biz bunun da çok çok ötesindeki teknikleri kullanıyoruz. Burada evrenin sırlarına neşter atılmakta, çok uzak dünyaların yüzeyleri, sizin şimdi bu uyduyu gör-

BİR BAŞKA DÜNYAYA YOLCULUK

düğünüz gibi rahatlıkla gözlenebilmektedir. Ne uzaklık, ne de aklınıza gelebilecek hiçbir şey bir engel teşkil etmez. Mabetherin, eğlence yerlerinin ve evlerin içini görebiliriz.' Daha yakına geldiğimde, karşımda ısıt ısıt duran saydam perdenin benim için bir tehlike olabileceğini düşünerek duraladım. İçinden geçmeye kalkarsam parçalanacak olan bu nesnenin her tarafımı kesip parçalanmasından endişeliydim. Ama bedeni olmayan bir ruh olduğum aklıma gelince bu korkum geçti. En kalın duvarların içinden bile bir gölgeden geçer gibi süzölüp geçebiliyordum. Cama benzer bu şeyin içine yavaşça daldım ve içerideki bu tuhaf kentin üzerine geldim. Bana eşlik eden ses bu yer için, 'uydu' diye bir terim kullandı. Bir süre, içine düştüğüm zihinsel karmaşadan kurtulmak için, şuraya buraya rastgele dolaştım. Benim gibi, daha gelişim yolunda bir dünyanın geri kalmış bir ülkesinden cahil bir yerli için çok niteliğindeki bu tür şeyler karşısında keçileri kaçırmadan dayanabilmek gerçekten güçlü.

Vadiye inen bir bulut ya da bir göle düşen ay ışığı gibi yumuşak bir süzölüşle etrafta merakımı çeken yerlere doğru indim. Yan taraflardaki yollarda gidiyor ve bana çok yabancı gelen malzemeden yapılmış duvarlardan geçiyordum. Bir ruh olmama rağmen bazılarından geçişte bir çeşit direnç hissediyordum. Hatta bir tanesinden geçişte bir bataklık yapışkanlığına benzer tuhaf bir engelleme ile karşılaştım. Sanki beni dilim dilim kesecekmiş gibi tuhaf bir sıkıştırma etkisi gösteriyordu. Bu zorlamalı geçiş bitmişti ki, sesin şöyle bir konuşma yaptığını algıladım: 'Tamam, geçti!' Bir ara bunu başaramayacağımı sanmıştım.

Duvardan geçtiğimde kendimi, oda olarak isimlendirilmeyecek kadar büyük çok büyük bir yerde buldum. Her taraf son derece acayip makine ve aletlerle doluydu. Her şey benim anlayışımın ötesindeydi. Fakat en şaşılacak humanoidler tüm dikkatleri ile birtakım aletlere eğilmiş harıl harıl çalışırken, insan azmanı dev gibi yaratıklar da, koca koca alet ya da paketleri sanki bir tüy taşıyorlarmış gibi oradan oraya götürüyorlardı. Beyni-

HERMİT

min içindeki ses, 'Burada,' diye söze başladı, 'çok büyük bir sisteme sahibiz. Küçük yapılar çok duyarlı ve ince işleri ve aletleri yaparlar. İri olanlar ise güç ve yapılarına uygun işlerde çalışırlar. Şimdi ilerleyin!' Karşı konması olanaksız bir güç bir kez daha beni sürükledi ve karşılaştığım ve başarabildiğim yeni ve çetin bir sınav daha geçirdim. Bu girilmesi de çıkılması da öncekinden daha güç bir duvardı.

'Bu duvar,' diye mırıldandı ses, 'ölüm duvarı diye bilinir. Bedenli olarak ne girilir ne çıkar. Burası son derece gizli bir yerdir. Buradan bütün dünyaları gözler, savaş hazırlıkları olan yerleri araştırırız. Bak!' Etrafıma bakındım. İlk pek bir şey anlayamadım. Az sonra bir şeyler sezinleyerek dikkat kesildim. Etrafımdaki duvarlar 180 cm genişlik ve 150 cm yükseklikte dikdörtgenlere bölünmüştü. Her birinin altında, yazı olduğunu tahmin ettiğim birtakım semboller bulunan canlı resimler vardı. Resimler pek şaşırtıcıydı. Bunlardan birinin içinde bir gezegenin uzaydan görünümü bulunuyordu. Bu, üzerinde birtakım beyazlıklar bulunan mavi yeşil bir gezegendi. Birdenbire bunun, benim üzerinde doğduğum bizim dünyamız olduğunu kestirerek titredim. Resim bütün dikkatimi üzerine çekti. İçimi burkan bu resim, bedenimin üzerinde bulunduğu benim dünyamdı. Bulutların sıyrılması ile tüm Hindistan ve Tibet genel çizgileri ile ortaya çıktı. Kimse bana bunları söylememişti, ama içimden gelen bir hisle bunun böyle olduğunu biliyordum. Resim gittikçe büyüdü, büyüdü. Şimdi Lhasa'yı görüyordum. Dağları ve volkanik krateri gördüm. Ses, 'Sadece onlara bakmak için burada bulunmuyorsunuz. Başka şeylere de göz atın!' diye bir uyarıda bulundu. Şöyle bir bakındım. Ve gördüğüm şey karşısında şaşırdım. Bir parlamento salonu görüyordum. Çok önemli görüşlü kişiler hararetli bir müzakere halindeydiler. Sesler yükseliyor, eller kalkıyordu. Birtakım muhalefet belirtileri olarak saygı kurallarını hiçe sayan jestlerle fırlatılıp atılıyordu. Yüksekçe yerde yüzü morarmış bir adam çılgınlar gibi konuşuyordu. Al-

kış ve kınamalar onun hareketine uygun biçimde ayyuka çıkıyordu. Bunlar bana Lhasa'daki baş rahipler toplantısını hatırlatıyordu. Her taraf bu tür canlı resimlerle doluydu. Ve bütün bu sahneler anlatılamayacak renkler içindeydi. Bir başka odaya hareket ettirildim. Buradaki resimler de uzayın karanlığında hareket eden birtakım madenî cisimleri gösteriyordu. Karanlık kelimesi pek yerinde sayılmaz. Çünkü uzay yer yer, bilmediğim birçok renklerle noktalanıyor ve çizgiler gösteriyordu. 'Geçen uzay gemileri,' diye açıkladı ses. 'Trafığı kontrol altında tutuyoruz.' Duvarda bir adamın yüzü görüldü. Konuşuyordu ama dediklerini anlamıyordum. Birisi ile karşı karşıya konuşuyormuş gibi başını salladı. Gülümseme ve veda anlamına gelen bir hareketten sonra kayboldu. Duvardaki levha yine tatlı gri bir renk aldı. Onun yerini çok yüksekte uçan bir kuşun, aşağısını görüşüne benzer bir başka resim aldı. Bu resim, buraya gelmezden önce ayrılmış olduğumuz ve bu büyük imparatorluğun merkezi olan o görkemli dünyanın resmiydi. Üzerinden baktığımız o büyük kent resim değil, tam gerçeği ve tüm genişliği ile sanki resimden değil, doğrudan kendisini görüyormuşuz gibiydi. Resmin hareketi sırasında tekrar, bu güçlü imparatorluğun kurucusu o büyük üstadın içinde yaşamış olduğu bölgeyi gördüm. İçinde binaların bulunduğu büyük duvarları, gizemli ve olağanüstü güzellik ve büyüklükteki bahçeleri, ortadaki nefis gölü gördüm. Resim, bir kuşun konacak yer araması gibi arazi üzerinde şuraya buraya hareket ettikten sonra durdu. Yavaş daireler çizerek aşağıya doğru inmekte olan metal bir cisim üzerinde odaklanarak büyüdü. Konuşup, bilinmeyen sorulara cevap veren bir adamın yüzü görüldü. Bir selâm işaretinden sonra resim beyazlanarak kayboldu. Kendi isteğimin dışında olarak hareket ettirildim. Düşüncemin yönetildiği acayip bir başka odaya girdim. Tuhaf bir yerdi burası! Burada dokuz resim levhası üzerinde dokuz ihtiyar adam bulunuyordu. Aptal aptal etrafıma bakındım. Sonra tutmayı başaramadığım bir gerilim ile gülmeye başladım. Aynı gö-

HERMİT

r n mde, hepsi sakall , hepsi son derece vakur dokuz ihtiya adam. Kızgın bir ses zavallı beynimin içinde gürledi. 'Sus... saygısız adam. Buradakiler sizin kaderinizi kontrol eden bilginlerdir. Sus ve saygılı ol!' Fakat ihtiya bilginler hiç oralı olmadılar. Onlar zaten benden haberdardılar. Çünki, duvardaki levhalardan birisi üzerinde, etrafı teller ve tüplerle çevrili olarak dünya üzerindeki benim resmim vardı. Di erinde ise benim buradaki resmim bulunuyordu. Bu, insan sinirinin gerçekten zor dayanacağı bir şeydi. Ses so uk a bir tonla, 'Senin burada bulunmanı kendileri istediler. Bizim en yüksek bilginlerimizdirler ve yüzyıllardan beri kendilerini başkalarının iyiliğine adanmışlardır. Çok daha uzun ya amı  büyük  stadın g sterdiğı yolda çalışırlar. Amacımız sizin dünyanızı korumaktır. Onu uzayı daha fazla kirleteceğı ve  ocuk oyuncağına  evirdiğı n k... neyse anlamayacağın bu terimleri bırakalım. Çünki dünyanız daha bu terimleri icat etmedi. D nyanız oldukça yoğun bir değı im içinde. Yeni şeyler ke fedilecek, yeni silâhlar icat edilecek. Dünya insanı gelecek yüzyıl içinde uzaya girecek; bizi ilgilendiren budur.'

Bilginlerin biri eliyle bir şey yaptı. Resimler değı ti, ardı ardına dünyalar akıp geçti. İnsanları başka insanlar izledi. Kısa kısa duru larla geldi geçtiler. Camdan yapılmış gi e gibi şeyler ı ıdı, çizgiler eğrilip büküldü. Makineler, yanlarındaki kutulara kıvrım kıvrım kâğıt şeritler çıkardı. Bunların üzerleri birsürü işaretler ile doluydu. Bütün bunlar benim için anlaşılması o kadar uzak şeylerdi ki, aradan bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ neye delâlet ettiklerini anlamı  değılim. İhtiya bilginlerden biri bu şeritler üzerinde bir şeyler işaret edip ağına yakın bir yuvarlağı bir şeyler söylüyordu. Ruhsuz bir bedenden gelir gibi kaynağını göremediğim bir yerden de acayip bir sesle cevaplar geliyordu. Gördüğüm bu acayip olaylar karşısında beynim nerede ise duracaktı ki, o sesi yine duydum. 'G rd klerin yeter. Şimdi geçmişi göstereceğiz. Seni hazırlamış olmak için  unu söyleyeyim: Gördüklerinden korkma!'SPARTACUS

BİR BAŞKA DÜNYAYA YOLCULUK

Korkmak! diye düşündüm. Bilmem ama ben zaten yılgınlık içindeydim. 'Önce,' diye ekledi ses, 'tam bir karanlık içinde kalacak ve fırl fırl dönüyormuşsun gibi gelecek ama bu odada olduğunu düşünmekle beraber gerçekte sizin dünya ölçülerinizle milyonlarca yıl gerilere gitmiş olacaksınız ki, bize göre hiç de uzun sayılmaz. Sonra evrenin nasıl yaratıldığını ve sizin dünyanın da nasıl oluştuğunu, onun üzerinde insanın da olduğu yaratıkların nasıl toplandığını göreceksin.' Ses kayboldu, benim de şuurum.

İnsanın şuurunun böyle toparlanıp elinden alınması, yaşamının ne kadarına mal olduğunu bilmeksizin geçen zaman ile ömrünün bir bölümünün ondan koparılmasının verdiği duygu gerçekten rahatsız ediciydi. Gri renkli bir sisin yavaş yavaş beyzime işlediğinden haberdardım. Aralıklı olarak gelen pırıltılar bezdirici bir his yaratıyor ve genel bir uyuşukluk veriyordu. Şu-ur tamamıyla kararıyordu. Ardından, bir sabah güneşinin sisler arasından belirmeye başlaması gibi giderek artan bir uyanıklıkla tekrar kendime geldim. Hafiflediğimi duydum. Önümdeki dünya, hayır dünya değil, içinde bulunduğum ve tavan ile taban arasında bir balon gibi yüzüp durduğum ortam hafifledi ve sakin bir biçimde yok olup gitti. Bir mabedin içine yayılan tütsü dumanı gibi bir şeylerin içinde kaldım.

Doİczuz yaşlı adam; sakallı, vakur. Görev başında, ama aynı kişiler değil. Oda bir başka oda, resimler, aletler, sahne değişik.

Bütün bu olup bitenler için hiçbir açıklama yapılmaksızın ve tek kelime konuşulmadan uzunca bir süre geçti. Sonunda yaşlı bir adam uzanıp bir düğmeyi çevirdi. Sahne aydınlandı ve evvelce hiç görmediğim yıldızlar belirdi. Sahne tüm görüş alanımı kaplayacak kadar büyüdü, genişledi. Uzaya açılan bir pencerenin önünde gibiydim. Ama görünüm öylesine büyük ve derindi ki, bir pencerede değil, doğrudan uzayın içindeymişim gibi geldi. Hareketsiz yıldızlar sert ve ürkütücü bir ışıma ile parlıyordu. 'Şimdi bir milyon kez daha hızlanacağız. Fakat sen bunu

HERMİT

hissetmeyeceksin.' dedi ses. Ve yıldızlar görünmeyen bir merkezle birbiri etrafında dönüş hareketlerine başladılar. Resmin dış kenarına doğru, kuyruğu, görünmeyen merkeze yönelik büyük ve hızlı bir kuyruklu yıldız görünümü oluştu. Görüntü alanını bir baştan öbür başa uçup geçen kuyruklu yıldız biçimli şey arkasından öteki dünyaları da çekip götürdü ve galaksinin ortasındaki soğuk, ölü bir dünya ile çarpıştı. Önceki yörüngelerinden, artan çekim etkisi ile fırlayan ve sürüklenip giden dünyalar da çarpışma rotasına girdiler. Kuyruklu yıldız ve ölü merkezin çarpıştığı an evren, patlayan bir alev hâlini aldı. Döne döne fırlayan ateş ve alevli madde kütleleri uzaya yayıldılar. Gazların meydana getirdiği alevli bulutlar yakın dünyaları sardı. Ve tüm evren şiddetle tutuşmuş parlak bir gaz bulutu hâline geldi. Sert parlaklık yavaş yavaş azaldı ve uzay sakinleşti. Merkezdeki ateşli bir kütlelerin etrafında daha küçük ateş kütleleri oluştu. Ses, alt üst olan kafamı toparlamama yardımcı oldu, 'Sizin birkaç dakika içinde görmüş olduğunuz bu gelişmeler gerçekte milyonlarca yılda olmuştur. Şimdi görüntüleri değiştiriyoruz.' Bütün görüşlerimi dolduran ve yıldız sistemleri olduğunu anladığım bu ateşli görünüm benden uzaklaştı. Şimdi onları uzaktan seyrediyordum. Merkezdeki güneşin parıltı şiddeti azaldı ama yine de göz alıcıydı. Etrafındaki kıpkırmızı ateş noktaları gibi dünyalar yeni yörüngelerine yerleştiler. Yörüngenin hızları gözle görünür biçimde arttı. Bütün evren bir dönüş hareketi içinde ve hareketliydi. Bunun seyri bile insanı sersemletmeye yetiyordu.

Görüntü değişti. Karşımda, azametli binalarla beneklenen büyük bir düzlük yer aldı. Bu binaların bazılarının tepelerinden ileri doğru acayip ışıklar yayılıyordu. Işıklar bana tuhaf şekilde bükülmüş metallerin içinden geliyor gibi göründü. Ama ne tür bir şey olduklarını anlayacak durumda değildim. Dört bir yandan gelen kalabalık insanlar, meydanın ortasında duran çok büyük bir şeye doğru yaklaşıyorlardı. Bu tuhaf nesne metalden yapılmış akıl almaz büyüklükte, boru şeklinde bir şeydi. Uç taraf-

ları, şişkince olan karın kısmına göre daha dar ve topluydu. Baş kısım yuvarlak ve küt bir burun gibi görünüyordu. Aralıklarla gövde üzerine dizilmiş ve dikkat edilince saydam oldukları anlaşılan küçük ve hafif şiş yuvarlakların ardında yani bu nesnenin içinde insanlar görünüyordu. Yapısı benim tahminime göre iki kilometreye yakın, belki de fazlaydı. Bunun neden bu kadar büyük ve neden böyle garip bir biçimde yapıldığını anlayamadım.

Hiçbir şeyi gözden kaçırmamaya çalışarak olup bitenleri seyreliyordum. Bu muazzam şeyin arka tarafında kalabalığın bulunduğu yerde birtakım plâtfömler, merdiven biçimli şeyler bulunuyordu. Bir Hindistan pazar yerini dolduracak kadar çok olan eşyalar, kutular, paketler, o dev gibi şeyin içine doğru suda yüzen balıklar gibi akıp gidiyorlar. Boş olarak tekrar geri dönen merdiven biçimli bir şey tekrar yüklenmek için akıp geri geliyor-du. Her şey bu koca şeyin içine gidiyordu. Kolay kolay dolacak ve doycak bir şey değildi bu dev yapı. Sonra bütün o kalabalık insanlar içeri girdiler. Sürgülü kapılar kapandı. Dışarı boşaldı. Hareketler durdu. Bunun koca bir mabet olduğunu tahmin etmiştim. Bir din ve onun mabedinin bana gösterilmiş olması hoşuma gitmişti. Yaptığım bu değerlendirme ile ben de mutluy-dum. Ki, o anda gördüğüm şey ile az daha dilim tutulacaktı. Duyduğum şaşkınlık ve heyecanımı anlatacak kelime bulamıy-orum. O, boyu iki kilometrelik, şişkin karnı en az üç yüz metre çapındaki korkunç büyüklükteki acayip bina şöyle bir kıpırdayıp havaya kalkmaz mı? Birkaç saniye içinde bizim en yüksek dağı-mızdan bile daha yükseğe çıkıp sonra gözden kayboldu. Daha birkaç saniye önce bir memleket gibi şurada azametle, heybetle-duran o koca şey gümüşî bir ıstık içinden ve iki üç güneş kadar kuvvetli ıstık yayarak gökyüzüne asılmış gibi yukarıya fırladı gitti. Ama bu bir şimşek çakması gibi değildi. Yeri boştu ama kalkıp gidişini gözlemiştim. Şimdi bunları gösteren perdenin bi-tişişindeki diğer perdeye bakışlarımı çevirdim. Bu yaklaşık yedi buçuk metre eninde büyük bir görüntü veriyordu. Yıldızlar san-

HERMİT

ki hızla kayıp giden bir renk noktayıymış gibi görünüyorlardı. Yani perdeyi tarayan bakış büyük bir hızla uzayı tarıyordu. Birden orta yerde bir nokta üzerinde durdu. Görüş o noktaya odaklandı. Biraz önce bu yabancı dünyadan fırlayıp giden şey oradaydı. Uzayın içinde fakat etrafındaki yıldızlar bu kez birer çizgi olmuşlardı. Hızın büyüklüğü ile yıldızlar âdeta ipnotik birer görünüm almışlardı. İzlemek bile güçleşmişti. Bir ışık parıltıması dikkatimi tekrar bu uzun ekran üzerine çekti. Ekranın en uç tarafından bir yerden, güneşin doğmasından önce dağların ardından fırlattığı ışık huzmeleri ile çıkacağını belli etmesi gibi, ardından gelerek görünümü haber veren bir şeydi bu. Öyle de oldu. İlk gelen parlamadan sonra ortaya çıkan ışık dayanılamayacak bir parlaklıktaydı. Bir el uzanıp bir düğmeyi çevirdi. Işık azaltılarak görüş berraklaştırıldı. Bizim yolcu, o ucsuz bucaksız uzay içinde yuvarlak bir cismin yakınında belli belirsiz bir benek gibi göründü ve yörüngeye girdi. Diğer bir ekrana döndüğümde bir an için dengemi kaybettim. Karşımdaki görüntüye hiçbir şey anlamadan baktım. Burası büyük bir odaydı. İçindeki insanlar artık tanıdığım ve üniforma olduğunu öğrendiğim giysiler içindeydiler. Bazıları elleri levyeler ya da düğmeler üzerinde olarak oturuyor, diğer bir kısmı da, benim yaptığım gibi karşılarındaki ekranlara bakıyorlardı. Daha gösterişli giyimli bir tanesi ise elleri arkasında olarak ciddi bir görünüm içinde dolaşıyordu. Sık sık durarak, birtakım notlar ve işaretler alarak çalışan birinin omzu üzerinden karşıdaki bir cam ekranda kıvrılıp bükülen ve yılan gibi oynayan ışıklı görüntülere bakıyordu. Sonunda durarak başı ile olumlu bir işaret yaptı. Ben de onun gibi yaparak o ekrana dikkatle baktım. Sayısını belirtmeyeceğim alev alev yanan dünyalar ve alışık olmadığım hareketlerle göz alan ışıklar beni ürküttü. Kendilerini doğurmuş olan merkezî bir kütlenin etrafında sanırım -ki bu sadece bir sanı- on beş kadar küçük ateş lokması dönüp duruyordu.

Artık bir uzay gemisi olduğunu anladığım o boru görü-

nüslü yapı durdu ve içeride büyük bir faaliyet başladı. Derken geminin altından daire biçimli birçok küçük gemi ardı ardına dışarı çıkarak sağa sola dağıldılar. Onların ayrılışından sonra büyük geminin içinde varlığı belli olan o güçlü düzen tekrar yerini aldı. Bir süre geçti. Küçük gemiler geri döndüler ve ana gemiye alındılar. Koca gemi yavaşça döndü. Sonra ürkmüş koca canavar gibi uzayın içine daldı gitti.

Geminin ne hızla gittiğini söyleme imkânı olmamakla beraber, zamanın dolmuş olduğu anlaşıyordu. Gemi tekrar ilk kalktığı üsse geri dönmüştü. Yolcular boşaldı ve binalara girdi. Karşımdaki ekran grileşti. Kapandı.

Loşluk içinde ve duvarlarındaki dev ekranlarında olayları izlediğimiz odanın büyüklüğü benim ölçü kavramlarımın ötesindeydi. Buraya girdiğimde tüm dikkatimi ekranlar üzerinde topladığımdan etrafıma pek bakamamıştım. Ama şimdi şu boş anda etrafa bir göz atınca, benim boyumda birçok insanların bulunduğunu gördüm. Boylarına bakarak 'insan' deyimi kullandım. Siyah, beyaz, sarı, kırmızı, esmer, yeşil her renkten belki yüze yakın sayıdaki bu yaratıklar, her hareketlerine uyan, tuhaf biçimli bir şeyin üzerinde rahatça oturuyorlardı. İlerideki duvarın önünde dizi hâlinde birçok aletler vardı. Dokuz bilgin bu büyük yerin ortasındaki ayrı bir yerde oturuyorlardı. Merakla etrafa bakıyordum. Fakat gördüğüm alet ve düzenlemeleri anlatacak kelime bulamadığım gibi bunların nitelikleri hakkında da bir bilgiye sahip değilim. Ürkütücü yeşil ışıkların içinde titreşimler yaptığı tüpler, kesikli amber rengi ışıklar yayan tüpler, aynı renkleri yayan duvar dediğimiz o acayip duvarlar, üzerinde ışıklı noktaların çırpındığı ya da bir kaya gibi yerinde durduğu camdan yapılmış daire biçimli şeyler. Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu?

Duvarın bir bölümü birden yana doğru süzülerek açıldı. Ardından azametli bir teller ve cam borular kütlesi göründü. Kırk beş santim kadar boyunda küçücük yaratıklar, bellerinde

HERMİT

alet olduğu anlaşılan birtakım parlak şeylerle donatılmış olarak bu teller üzerinde aşağı yukarı hareket edip duruyorlardı. Ağır bir kutu taşıyan bir dev yaratık geldi. Küçük yaratıkların onu duvara bağlamaları için uygun yerde tuttu. Duvar sürülerek kapandı. Dev ve küçük yaratıklar gittiler. Ortalıkta tam bir sessizlik vardı. Bu sessizlik içinde çıkan bir klik sesi ve ardından bir yuvarlak üzerinden 'şiş... şiş' sesleri vererek akıp geçen bir bandın özel bir delikten bir kutuya geçişi görölüyordu. Bu akış ek-rana tuhaf, çok tuhaf bir şey resimledi. Önce sert bir kayadan bir insan şekli yontuyor sandım. Sonra beni dehşete düşüren bir şey oldu. Bu şekillenen şey hareket etti. Kaba şekilli bir kol kalktı. Ve bunun bilinmeyen bir madde üzerinde yazıya benzeyen büyük bir levhayı kaldırdığı görüldü. Bunun bir yazı olduğu pek söyle-nemezdi. Öylesine yabancı bir şeydi ki, bunu tarif edebilmek için herhalde yeni bir dil icat etmek gerekirdi. Bana böylesine yabancı gelen bu şey pek ilgimi çekmedi. Sadece bir insan karikatürüne benzeyen yarattığın görünüşü etkisindeydim.

Fakat bu ilgisiz bakışlarım bir anda durdu. Orada ruhlar vardı. Kanatlı ruhlar! Öylesine heyecanlanmışım ki, daha yakından görmek için neredeyse ekranın içine düşecektim. Tarife sığmaz güzellikte bir bahçe vardı. Kanatlı yaratıklar oynayıp duruyordu içinde. İnsan biçiminde erkekli dişili bu yaratıklar bahçenin altın renkli göğünde çeşitli karmaşık hareketlerle dal-galanıp duruyorlardı.

Bu düşüncelerimin arasında bana eşlik eden ses, 'Eh... Büyüledin... hayran kaldın ha?...' diye fısıldadı. 'Bunlar... -yazı-lamaz bir isim söyledi- Yalnız bunlar uçabilirler. Çünkü üzerinde yaşadıkları dünyalarının çekimi son derece küçüktür. Bunlar, üzerinde yaşadıkları dünyalarını terk edemezler. Çünkü son derece ince ve kırılgan yapıları vardır. Bununla birlikte çok güçlü ve nüfuz edilememiş bir zekâları vardır. Ama öteki ekrana bakarsan sizin dünyanızın tarihini görürsün.' dedi.

Sahne değişti. Sanki benim diğerini görmemi istiyormuş

BİR BAŞKA DÜNYAYA YOLCULUK

gibi geldi bana. Önce mor renkli bir uzay ve ardından masmavi bir dünya ekranın bir köşesinde orta yere doğru geldi, yerleşti. Sonra görüntü tüm ekranı dolduracak kadar büyüdü. Büyüme-ye devam etti. Sanki beni çekip alacakmış gibi görünüyordu. Zor dayanılır bir şeydi bu. Altımda mavi dalgalar çalkalanıyordu, yuvarlantıyordu. Dünya döndü; su, su, her taraf suydı. Bu dalgaların içinden yüzeye doğru bir benek yükselmeye başladı. Tüm dünya üzerinde sadece Lhasa vadisinin büyüklüğünde bir plato vardı. Kıyıda garip görünüşlü yapılar beliriyor ve insan biçiminde yaratıklar kaynaşıp duruyordu. Diğerleri kayaların üzerinde oturuyorlardı. Bütün bu esrarlı görünüşe bir anlam veremiyordum. 'Bizim çabalarımız,' dedi ses, 'Orada yeni bir ırk tohumluyoruz.' "SPARTACUS

İLK CANLI STOKLARININ TOHUMLANMASI

Saatler saatleri kovalayarak gün bitiyordu. Genç rahip her zaman yaptığı gibi Tibet ile Hindistan'ı birbirine bağlayan geçitlere doğru baktı. Birden derin bir sevinç içinde fırlayarak mağaranın içine girmeden hemen kapı önünde, "Sayın efendim, yola koyulmuşlar, geliyorlar, az sonra yiyecek şeylere kavuşacağız." dedi ve cevap beklemeden şöyle etrafına bir bakınıp hemen dışarıya açıklığa fırladı. Tibet'in seyreltik, berrak ve soğuk havasında uzak mesafeler bile görülebilir. O anda bu görüş berraklığını bozacak bir şey de yoktu havada. Kayalık geçitlerden kara noktalar hâlinde gelenler görülüyordu. Genç adam bir iç rahatlığı ile gülümsedi. Yiyecek! Az sonra arpa ve çay bulabileceklerdi. Acele göl kenarına inerek su kabını doldurdu. Sevinç ve telâştan üzerini bile ıslattı. Dikkatle mağaraya taşıyarak, yiyeceklerin gelmesine kadar hazır olması için hemen ateşin üzerine koydu. Tekrar kayalardan sekerek bulabildiğince dal, çalı çırpı, fırtınada devrilmiş ağaç parçalarını toplayıp taşıdı. Ateşin yanında oldukça büyük bir yakacak stoku hazırladı. Sonra daha fazla dayanamayıp mağaranın girişi üzerindeki kayaya tırmandı. Eliyle gözlerini siper ederek ilerideki geliş yoluna doğru baktı. Uzun bir hayvan dizisi gölden uzaklaşıp gidiyordu. Hayvanlar yak değil; atlar ve insanlar... Tibetli değil Hintliler... Genç adam düş kı-

rıklığının verdiği acı ile olduğu yere çöktü. Sonra yavaş yavaş aşağı indi ve mağaraya girdi, üzüntülü bir sesle, "Sayın efendim, bu gelenler Tibetli değil, Hintliler. Bize doğru da gelmiyorlar ve yiyecek bir şey de olmayacak." diye haber verdi. "Telâş etme." diye söyledi ihtiyar Hermit. "Aç mide kafayı çalıştırır. Yardım gelecek. Sabırlı olalım."

Birden aklına gelen bir şeyle yeniden fırladı genç adam. Su kabını alarak arpa ile karışık kumları çıkarıp döktüğü yere gitti. Yere diz çöktü. Olabildiğince arpalı kumları bir yere toplayıp avuç avuç kabın içine atmaya başladı. Kumlar dibe çökeceğinden suda yüzen arpaları ayırıp toplamak mümkün olabilecekti. Öyle de oldu. Ayırdığı arpalar yanında mini bir tepecik olarak toplandı. Bu arada birkaç çay kesmesi de suyun yüzüne vurdu. Onları da toplayıp ayırdı. Bu işlemi birkaç kez tekrarlayarak kumdan iyice arınmış olan yiyeceği kendi kabına doldurdu. Sonra sıra Hermit'in kabını doldurmaya geldi. O da, tamamen dolduğu sırada akşamın gölgeleri vadiye uzanmaya başlamıştı. Kabın içindeki kumlu suyu döktü. Sonra uyusuk ayakları üzerine zahmetle kalkarak topladıklarını mağara ağzına bırakıp hiç vakit kaybetmeden göle yöneldi.

Gece kuşları uyanmış, dolunay dağ doruklarından ışıklarını yaymaya başlamıştı. Kabı su ile doldurup üzerine ve elbisesine yapışık kumları silkeleyerek mağaranın yolunu tuttu.

Düşünceli bir hareketle, su kabını ateşin ortasına oturup sabırsızlık içinde suyun kaynamasını beklemeye başladı. Az sonra kaptan yükselen su buharı, ateşin dumanları ile birlikte havaya karıştı. Genç adam biraz toz toprakla karışık arpa ve çayı kaynayan suyun içine boca etti. Suyun kaynaması kesildi. Fakat az sonra yine dumanlar yükselmeye başladı. Kaynama hızlandı. Suyun rengi kahverengiye dönüştü. Çer çöp yüzeye vurdu. Bunları toplayıp attı.

HERMİT

Daha fazla dayanamayıp bir dal parçası ile kabı ateşten aldı. Önce Hermit'in kabını daldırıp, olabildiğince dikkatle, temiz tarafmdan doldurdu ve kaçan bir iki şeyi de, kaynar sudan parmakları ile çıkarıp, Hermit'e bu beldenmedik ziyafeti yetiştirmeye koştı. Sonra dönüp kendi kabını doldurdu. Tadma baktı. Eh... yenebilirdi. Yudumladı.

Açlığın verdiği ıstırap pişmiş arpa ve içine giren az buçuk çay ile hafiflemişti. Sertleşmiş kum zemin üzerine bu geceyi de geçirmek üzere uzandı. Ay yükselmiş ve büyük bir yay çizmek üzere gökyüzünde yoluna devam ediyordu. Gece yaratıkları nasiplerine düşecekleri bulmak üzere sessizce dolaşüyor ve gecenin serin rüzgân dalları hışırdatıyordu. Uzak lâma evlerinde gece görevlileri hiç bitmeyen uyanıklık meşakkatini sürdürürken, kentin arka sokaklarındaki kötü şöret sahibi kişiler oturup, kendilerine güvenenlere atacakları kazıkların plânlarını tasarlıyorlardı.

Sabah sevimsizdi. Islatılmış arpa ve çay yapraklarının kalanı pek yeterli değildi ama iyi kötü bir dayanma gücü veriyordu. Zaten başka yapacak bir şey de yoktu. Ortalığın ilk aydınlıklarında, yanan ateş ilk ayazı biraz yumuşatırken ihtiyar Hermit, "Anlatılacaklara devam edelim. Bu bize açlığımızı da unutturur." diyerek mağaranın ağzında her zamanki yerlerini aldılar.

"Beti ne amacı ne de bir yönü olmayan tembel kişiler gibi düşüncelere gömülmüştüm. Bana pek eğlenceli gelen bir ekrandan öbürüne geçip duruyordum. Ses, 'Size daha çok söylemek gerekecek.' diyerek beni uyardı ve ilk baktığım ekrana yönelme mi etkiledi. Orası yine hareketliydi. Ekranda odaklaşan görüntü bugün Güneş Sistemi diye tanınan evren parçasıydı.

Ses konuyu açıkladı. 'Şimdi belirtilen bu sistemde canlı yaşamı için zararlı olabilecek bir radyasyonun olup olmadığı yüz yıllarca gayet dikkatle gözlemlendi. Geçen milyonlarca yıl, evrende-

ki insanın varlık süresi içinde ancak birkaç dakikalık zaman sayılır. Sonunda buradan, bizim imparatorluğumuzun kalbi olan bu yerden, bir keşif gezisine karar verildi. Keşif, yeni dünyaları tohumlama için en geliştirilmiş araç ve gereçlerle donatıldı.' Ses kesildi ve ben dikkatimi ekranda topladım.

Soğuk ışıklarla parıldayan yıldızlar uzaklaştı, uzayın derinliklerine gitti. Renkler gök kuşağından daha çeşitli, sert ve kamaştırıcıydı. Ekrandaki görüntü giderek büyüdü, büyüdü ve dünya üzerindeki bulut kümelerini belli edecek bir boyuta ulaştı. Gürleyen bulutlardan korkunç şimşek ve yıldırımlar saçılıyordu. Ses yine bilgi vermeye devam etti. 'Uzak dünyaların fiziksel şartlarını uzaktan kontrollü araçlarla doğru bir biçimde saptayıp değerlendirmek sanıldığının aksine her zaman için mümkün olamamaktadır. Denemelerimiz bize bunu göstermiştir. Bu denemeye dayanarak dünyaya bir keşif gurubu gönderilmesi kararlaştırılmıştı. Şimdi onu seyrediyoruz.'

Evren, yana çekilen bir perde gibi görüş açısından uzaklaştırıldı. Ardından sanki sonsuzmuş gibi gelen büyük bir düzlük görüldü. Buradaki binalar alçak ve uzun yapılar ile değişik bir biçimdeydiler. Orada durmakta olan uzay gemisi de değişik bir tipteydi. Görünüşte üst üste kapatılmış iki tabağı andırıyordu. Dolunay gibi parlıyordu. Diğerleri gibi yapıcı çok büyük olan bu geminin de çevresinde yüzlerce yuvarlak pencere vardı. Tepede on beş metre kadar çapı olan tümüyle saydam yarım küre bir yer bulunuyordu. Geminin azametli çevresi yanında cüceleşmiş olan birçok makinenin meydana getirdiği ağda baş döndürücü bir çalışma vardı. Gemi yola hazırlanıyor ve yükleniyordu. Kendilerine ait küçük kutuları yerde, öbek öbek toplanmış ve belli bir üniforma giymiş kadınlı erkekli gruplar mutlu görünüyordular.

Daha süslü üniforma giyen ve kimsenin pek yaklaşmadığı, dünyanın kaderini çizecek -ki öyle de olmuştu- birkaç kişi, düşünceli ve azametli tavırlarla dolaşıyorlardı.

Verilen bir sinyal üzerine herkes kendi eşyasını alarak bek-

HERMİT

leyen gemiye yöneldiler. Kapı, fotoğraf diyaframı gibi açılıp herkes girdikten sonra, sıkıca kapandı.

Bu koca metal yaratık yavaşça yüz elli metre kadar havalandı. Bir an öyle asılı kaldıktan sonra, sanki orada önceden hiçbir şey yokmuş gibi, ardından en ufak bir iz bile bırakmadan birden kayboldu. Ses, 'Işık hızının çok üstünde ve düşünülmemeyecek kadar yüksek bir hızla yol almaktadır.' dedi ve ekledi. 'O kendini içeren bir dünyadır. Onun içindeki kişi, onun dışındaki hiçbir şeyden etkilenmez. Ne hız duygusu, ne düşme, ne de keskin dönüşler onu etkilemez ve bunların hiçbirisi hissedilmez. Uzay, siz dünyalıların sandığı gibi tüm bir boşluk değildir. Uzay, yoğunluğu son derece az olan bir atmosfer gibidir. Bu son derece seyreltik atmosfer, hidrojen atomlarından oluşur. Atomlar arasında yüzlerce kilometrelik mesafeler olmakla beraber, böylesine yüksek bir hızla seyreden bir uzay gemisi için bu seyreltik ortamın yüksek yoğunluklu bir denizden farkı yoktur. Geminin dış yüzeyine kulak verebilen bir kişi bu atmosferin hışırtısını duyabilir. Sürtünmenin yaratacağı ısı problemi özel bir teknikle giderilmiştir. Ama sen şu tarafa bir bak!' Bitişik ekranda, buradan kalkıp yola koyulmuş olan gemi görünüyordu. Sanki uzayı keskin bir bıçak gibi yırtıp geçiyor ve ardında soluk mavi bir iz bırakıyordu. Hız o kadar yüksekti ki, onu ekranın ortasında tutan görüntüde yıldızlar kesiksiz bir şerit hâlini almışlardı. Ses, 'Bizim için gerekli olmayan bazı teferruatı bir yana bırakarak esas konuya bağlı kalalım. Diğer ekrana bak!' diye fısıldadı. Dediğini yaptım. Gemi görünüyordu. Fakat hızı tamamıyla düşmüştü. Bir güneşin, bizim güneşin etrafında bir yörüngedeydi. Fakat güneş şimdi bizim bildiğimiz gibi değildi. Daha büyük, daha sert parlaklıkta, çevresi ve yükselen alev bulutları ya da parlak gazlar çok daha uzundu. Etrafında ve dış yörüngede dönmekte olan gemi önce bir gezegenin sonra da bir diğerinin yörüngesi üzerine girdi. En sonunda içimden gelen bir hisle dünya olduğuna hükmettiğim ve bulutlarla kaplı bir diğerine

yaklaştı. Gemi dünyanın etrafında gittikçe azalan bir hızla birçok tur yaptı.

Görüntü değişti. Şimdi geminin içini görüyordum. Kadın ve erkeklerden oluşan küçük bir grup uzun metal bir koridorda yürüyorlardı. Koridorun çıkış kapısında, oraya yanaşmış olan ve ana geminin benzeri yapıda fakat daha küçük bir gemi bulunuyordu. Grup bir rampaya çıkarak, oradan bu küçük gemiye geçtiler. Geride kalanlar oradan çekildiler. Cam bir bölmenin arkasında elleri bazı düğmelerin üzerinde olan bir adam hazırlıkları gözlüyor, verilecek emri bekliyordu. Önündeki düğmeler ayrı renklerle aydınlanmıştı. Işık parlak yeşile dönüşünce adam birçok düğmeye bastı.

Alttaki döşeme küçük geminin boyutlarına uygun bir büyüklükte ve tıpkı göz ışık halkası (iris) gibi açıldı. Ve gemi dışarı düşerek uzaya girdi. Ve alçala alçala dünyayı saran bulutların içine girerek gözden kayboldu. Görüntü değişti. Küçük gemiyi tekrar yakaladı. Altta, savrulan ve kümeleşen bulutlar sanki geçilemez bir engelmış gibi bir görünüm veriyordu. Ama küçük gemiye dokunanlar hemen dağılıp etrafa açılıveriyorlardı. Kilometrelerce kalınlıktaki bulut tabakasından aşağıya doğru inip bulutlardan kurtulunca, loş, tatsız bir gün içine girdik. Gri renkli deniz, çalkalanıp yuvarlanıyor, kıyıları köpük içinde bırakıyordu. Ufukta yığılı kara bulutlar, nereden geldiği belli olmayan bir kızılılıkla aydınlanıyordu. Uzay gemisi altta köpüren deniz ve üstte kara bulutların oluşturduğu iki tabaka arasında uçuyordu. Kilometreler ve kilometrelerce bu azgın deniz üzerinde gitti. Ufukta kapkara bir kütle belirdi. Bulutlara alev, kızılık ve ateş kusan koskoca kara bir kütle. Gemi o yöne doğru ilerledi. Az sonra altımızda çirkin volkan ağızlarının göğe yükseldiği kasvetli, dağlık bir kara göründü. Bu ağızlar ateş, kül, duman püskürüyor, akan lâvlar aşağıya bir nehir gibi akarak denizle birleştiği yerde gök görülsünü andırır fokurtulu kaynamalar ile suya giriyor ve yükselen buharlar yeni bulutlar yaratıyordu.

HERMİT

Uzaktan kirli gri gibi görünen toprağın rengi, iyice yaklaşıldığında paslı kırmızı bir renk alıyordu. Gemi yoluna devam etti ve dünya etrafında birçok turlar yaptı. Alçak yerleri su buharı çıkarak kurumaktaymış gibi görünen, etrafı tamamıyla denizlerle sarılı çok büyük bir kara parçası vardı.

Gemi yükseldi ve uzaya girerek kendini bekleyen ana gemiye döndü. Görünüm silikleşti ve yol hızını alan gemi imparatorluğa dönüşe geçti. Artık beynimin içinden konuşmasına alıştığım ses, kendisine kulak kabarttığımı algılayınca durumu aydınlatmak istedi ve; 'Hayır, sadece sizinle konuşmuyorum. Bütün bunları sizinle birlikte izlemekte olanlara da, bizim -geribesleme akustığı- diye tanımladığımız bir yolla anlatıyorum. Sizin algılama gücünüz yüksek olduğundan benim bütün uyarılarımdan etkileniyorsunuz. Neyse... Şimdi dikkat edin. Burası sizi de ilgilendiriyor.

İkinci keşif grubu... döndü (Söylediği yerin ismini telâffuz etmek benim için güç olduğundan beceremeyeceğim. Onun yerine -bizim imparatorluğa- dediğini tasavvur edelim). Bilginler giden mürettebatın verdikleri raporları incelediler. Alınan sonuçta göre dünya gezegeni yüzlerce yıl önceden, canlı yaratıkları barındırmaya elverişli duruma gelmişti. Üzerinde üretme yapılabilirdi. Biyologlar ve genetikçiler, bu ortam için yapılabilecek en uygun canlıların yapı plânları üzerinde çalışmaya başladılar. Bir nova'dan kopup oluşan bu yeni dünyada üretilecek canlılar ortamın henüz aşırı olan şartlarına uyma bakımından iri cüsseli hayvanlar, kaba yapraklı bitkiler biçiminde olmalıydılar. Toprak henüz lâv tozlarından, ufalanmış kaya parçalarından ve belirli bazı yüzey elementlerinden ibaretti. Bu tür bir toprakta ancak beslenme türü bitkiler tutulabilirdi. Bu bitkilerin çürümesi ve onlarla beslenen hayvanların ölüp organizmanın bozulması ile meydana gelecek toz karışımı daha elverişli ikinci bir şart yaratılabilecekti. Yani önceden binlerce yıllık bir toprak oluşturma dönemi gerekliydi. Ondan sonra daha ince yapılı bitkiler yetişi-

lirdi. Bir gezegen üzerinde oluşmuş toprak gerçekte hayvan ve bitki hücrelerinin bozulması ile onun ömründe uzunca sayılan bir dönemde meydana gelirdi.'

Anladığıma göre resim sahibi kendini dinleyen varlıkları şöyle bir gözden geçirmek üzere konuşmasına kısa bir ara verdi. Sonra devam etti. 'Yeni bir gezegen üzerindeki atmosfer hemen insan solunumuna elverecek durumda değildir. Volkanların çıkardığı kükürt yüzünden atmosferde zehirleyici ve öldürücü gazlar bulunur. Bu ortama uygun bitkiler bu gazları absorbe ederek onları zararsız bileşikler hâlinde toprağa verir. Yine bitkiler karbondioksit ve karbonmonoksit gibi boğucu ve zehirleyici gazları hümanoidler (insan türü yaratık) için gerekli olan oksijen ve azota çevirerek atmosfere verirler.

Çeşitli dallarda birçok bilimci yüzyıllar boyu süren çalışmaları ile ilk canlı stoklarını hazırladılar ve sonra onları, benzer şartları olan yakın gezegenlere götürerek tatmin edici sonuçlar alınincaya ve kendilerine tam bir güven gelinceye kadar denediler. Gerekirse bazı değişimler yapılabilecekti ve yapıldı.

Bu yüzden bu yeni gezegen, çağlar boyu kendi hâline ve kendi oluşumuna bırakıldı. Bu sırada dalgalar sert ve sivri kıyıları aşındırdı. Fırtınalar dağların yüzeylerini ufaladı. Tozları taşıdı. Zلزeler kayaları yerlerinden koparıp aşağılara yuvarladı. Sular, seller her tarafı oydu, sürükledi. Yer sarsıntılarının yarattığı dev dalgalar karaların içine hücum etti, bazı yerler battı, bazı yerler yükseldi, volkanlar yine lâv akıttı, ateş, kül, duman püskürdü. Ama dünya gezegeninin yüzeyi giderek sivriliklerden kurtulup yuvarlaklaşmaya, yer yer düzlükler oluşmaya başladı. Dağların yükseklikleri azaldı. Dünya zamanı ile sonsuz yüzyıllar geçti. Körletici parlaklıktaki güneş artık o kadar parlamıyordu. Yakınındaki ve çekim alanında bulunan cisimlerin üzerine artık o kadar çok ateş yağdırmıyordu. Işması daha dengeli ve düzgünleşmişti. Yakın gezegenler de soğumuşlardı. Yörüngeleri

HERMİT

kararlılaştı. Zaman zaman uzaydan gelen kaya parçaları onların yüzeylerine çarpıp gömülüyor, güneşe yaklaşanlar ise yeni alev sütunlarının doğmasına neden oluyordu, ama artık sistem olgunlaşmış, oturmuştu. Dünya denilen gezegen artık ilk canlıları kabul edecek hâle gelmişti. Üçüncü yolculuğa karar verildi.

İmparatorluk üssünde büyük uzay gemisi hazırlandı. Bu geziye katılacak görevli personel karşılaştacakları şartların benzeri ortamda eğitilip yetiştirilmişti. Erkek ve kadınlar şartlara uyabilecek asabı olmayan kimseler arasından dikkatle seçilmişlerdi. Her uzay gemisi kendisine yeterli bir dünya gibidir. İçindeki solunum için gerekli hava bitkiler tarafından, su için gerekli hidrojen ise dış uzaydan sağlanır. Hidrojen evrende en çok bulunan elementtir. Aletler yüklenmiş, ihtiyaç maddeleri ve yeni dünyaya asılanacak canlılar, gittikleri yerde tekrar canlandırmak üzere dikkatle dondurulmuşlardı. Telâşsız olarak sürdürülen uzun hazırlık sonunda üçüncü keşif ve uygulama gezisi hazırıldı.

İmparatorluk evreninde uçup giden uzay gemisini izliyordum. Uzak bir köşedeki yeni alana girmiş ve güneş etrafındaki diğer gezegenlerle ilgilenmeksizin dünya gezegeni etrafında sabit bir yörüngeye oturmuştu. Yere göre hep aynı noktada kalacak biçimde ayarlanmıştı bu yörünge. İçerideki küçük gemi hazırıldı. Altı kadın ve erkek gemiye girdiler ve alt kapak açılarak çalışma alanına gitmek üzere ana gemiden ayrıldılar. Ekrandan, küçük geminin deniz yüzeyinden bin metre kadar yukarıdaki bulutların içine girdiğini görüyorduk. Sonra ufki bir uçuşla kara parçası üzerine geldiler.

Volkanik patlamalar yine etkin olmakla beraber ilk dönemdeki gibi şiddetli ve yoğun değildi. Fırlayan gaz, kül ve kaya parçaları eskisi kadar bol değildi. Küçük gemi dikkatle alçaldı. Keskin gözler aşağıda inişe elverişli yer aradı. Sonunda, bulunan en uygun bir alana indi. Sert toprak zemin üzerine oturdu. Mürettebat, gözlediğimiz çetin işe başladı. Dört kişi tepeden

İLK CANLI STOKLARININ TOHURLANMASI

aşağı bütün bedeni kaplayan ve üzerinde gerekli donanım bulunan özel bir elbise giydiler. Başlarına saydam bir şeyden yapılmış başlıklar geçirildi. Boyun hizasından elbiseye iyice bitleştirildi.

Her biri ufak bir çanta alarak, arkalarından kapının sıkıca ve dikkatle kapandığı küçük bir bölmeye geçtiler. Işıklı diğer bir kapı kırmızı olarak parıldadı. Bir gösterge üzerindeki siyah göstereci hareket etti ve "O" işareti üzerine geldi. Kırmızı ışık yeşile döndü ve kapı süzülerek açıldı. Korkulukları kendinden, garip bir biçimli bir merdiven yaklaşık dört metre aşağıda bulunan toprağa doğru uzandı. Adamlardan birisi merdivenlerden dikkatle inerek toprağa ayak bastı. Çantasından çıkardığı bir metal çubuğu toprağa sapladı. Eğilerek çubuğun topraktaki izini dikkatle inceledi. Ayağa kalkarak diğerlerine inebileceklerini bildirdi. Aşağı inenler görünüşte sanki rastgeleymiş gibi, bana pek bir şey anlatmayan birtakım işler yapıyorlardı. Bu akıllı insanların çocuklar gibi oynadığını söylemeye kuşkusuz ki imkân yoktu. Herkesin yaptığı işin bir amacı vardı; ama görünüş bu etkiyi yapmıyordu. Bazıları birtakım taş parçaları toplayıp bir torbaya yerleştiriyor, diğeri yere çekiçle metal çubuklar çakıyor ya da toprağı kazıyorlardı. Bir diğer kadın elindeki camdan yapılmış tüp gibi şeyleri sallayarak etrafta dolaşıyor, sonra durup tüpün içindekilere dikkatle bakıyordu. Bütün bunlar benim için anlaşılabilir şeylerdi. Sonra hepsi gemiye dönüp birinci bölümde toplandılar. Hepsi pazarda satışa çıkarılmış hayvanlar gibi bir sırada yan yana duruyorlardı. Bu sırada her birinin üzerinde bir ışık dolaşıyor ve onları tepeden aşağı yalayıp geçiriyordu. Yeşil ışık parlak olarak yanınca diğerleri söndü. Üzerlerindeki koruyucu elbiseleri çıkardılar ve geminin ana kabinine girdiler. İçeride hemen başka tür bir çalışma başladı. Tüplerle çalışan kadın her birini ayrı metal cihazlara yerleştirdi. Onları göz hizasına kaldırarak bir diğeri ile kıyashıyordu. Sonra birtakım düğmelere basarak çalışmasını sürdürdü. Küçük taş parçaları toplayan, on-

HERMİT

lardan bazılarını bir aletin içine attı. Bir vızıltı sesi geldi, dışarıya sadece ince bir toz çıktı. Birçok testler yapıldı. Ana gemi ile birçok konuşmalar oldu.

Bu çalışmaların yapıldığı ilk küçük gemi işini bitirip ana gemiye dönerken, ana gemiden ayrılan diğerleri dünya üzerine inmeye başladılar. Dünya üzerinde çeşitli bölgelere dağılan ve kendine verilen alan üzerinde birçok uçuşlar yapan bu küçük gemilerden karaya ve denizlere değişik nitelikte birçok şeyler atıldı. İşlerini tamamlayan gemiler biraraya toplandı. Disiplinli bir dizi hâlinde uçarak atmosferden dışarıya, dış uzaya çıktılar ve ana gemiye yöneldiler. Teker teker içeri girdikten sonra kapaklar kapandı. Dünya gezegeni üzerinde işini bitirmiş olan büyük gemi yörüngeden çıkarak sistemin diğer gezegenlerine doğru yol aldı. Sistem içindeki bu gezi dünya ölçüleriyle yıllar aldı.

Dünya üzerinde yüzyıllar geçti. Ama uzay gemisinde geçen zaman sadece birkaç haftaydı. İlk zaman arasındaki bu fark kolay anlaşılır bir şey olmamakla beraber öyleydi.

Pek çok yüzyıllar gelip geçti, dünya üzerinde ve sularda, kaba ilkel bir bitki örtüsü gelişmeye başladı. Geniş büyük çalılıklar göğe doğru baş verdiler. Son derece büyük ve sert yapraklar havadaki zehirleyici gazları absorbe ediyor, gündüzleri oksijen, geceleri ise azot veriyorlardı.

Dünya üzerinde geniş bir bitki örtüsü, atmosferde solunum gazlarının yeterince toplanmasından sonra, bir gün bulutlardan aşağı büyük bir uzay gemisi yavaşça süzülerek indi ve bir kumsala oturdu. Boyu iki kilometre kadar olan bu görkemli geminin koca koca kapakları açılarak içindeki akıl almayacak büyüklükte korkunç görünüşlü yaratıklar karaya indirildi. Öylesine büyük ve ağır şeylerdi ki, saldırıp dolaştıkları zaman altlarındaki toprak sarsılıyordu. Tüy yerine deri gerili kanatlarıyla acayip ve çirkin görünüşlü yaratıklar, cırtlak seslerle göğe kanat açtılar. Toprak üzerinde yaşayacak bu canavar görünüşlü yaratıklar birçok bölgelere dağıtıldı. Kendileri de dağıldılar. İlk gelen

İLK CANLI STOKLARININ TOHURLANMASI

bir geminin benzeri bir başkası yüzyıllar sonra geldi. Denizin üzerine inen bu gemiden sulara bir başka tür yaratıklar atladı. Bazıları kıyılara, bazıları okyanusların derinliklerine doğru daldılar. Azametli gemi kalktı ve uzayda gözden kaybolup gitti.

Dünyanın üzerinde inanılmaz biçim ve büyüklüklerde canlılar görünmeye başladı. Bunlar üredi, boğuştu, öldü, öldürdü, ama çoğaldı, yayıldı. Atmosfer değişti. Bitkiler değişti ve çoğaldı. Her yeri kapladı. Yaratıklar da gelişmeye başladılar. Çağlar, devirler geldi geçti. O büyük zekâ, uzaktan bütün bu olup bitenleri gözliyordu.

Dünya, yörüngesi üzerinde sallanıyordu. Bu salınım ve yalpalama giderek tehlikeli bir dereceye erişti. İmparatorluk bilim merkezinden özel bir gemi geldi. Bilim adamları yaptıkları inceleme sonunda, denizlerdeki büyük çalkantı ve su kütlelerinin bir taraftan öbür tarafa büyük ölçüde yığılmasını önleyecek ve bu yığılmayı dağıtacak büyükçe bir kara kütlesinin eksikliğini ortaya koydular. Alabildiğine büyük tek parça deniz, suların yığılımları nedeniyle dengeyi bozuyordu. Bunun önlenmesi için karadan büyük bir kitlenin koparılması ve denizlerin daha az büyük parçalara bölünmesi gerekiyordu.

Büyük gemi dünya üzerinde yükseldi. Kilometrelerce yukarı çıktı ve ince bir ışın hüzmeleri fışkırttı. Buna maruz kalan ana kara parçası titredi ve kırılarak, yarılarak daha az büyük parçalara ayrıldı. Dünya üzerinde korkunç yer sarsıntıları oldu. Kütleler birbirinden ayrıldı. Mağma üzerinde yüzen kütleler yer değiştirdi. Sular yeni açılan boşluklara çöken yerlere hücum etti. Yer yerinden oynadı. Denizler parçalandı. Dünya sanki inliyordu. Ama operasyon bitmiş, kütle dengelenmiş ve yörünge üzerinde düzgün bir hareket başlamıştı. Dünya sağlam bir yörüngeye oturmuştu.

Dünya zaman ölçüsü ile milyonlarca yıl geçti. Her şey yine sakinleşti. İmparatorlukta yeni bir seferin hazırlıkları vardı. Bu kez dünya üzerinde ilk hümanoidler (insan örnekleri) getiri-

HERMİT

lecekti. Gelen gemi yükünü boşalttı. Bunlar renkleri morumsu acayip yaratıklardı. Dişiler sekiz memeli, omuzları üzerine yerleştirilmiş kafa her tarafı görebilecek biçimde, bacaklar kısa, kollar dizlerin altına kadar uzundu. Ne ateşi ne de kendilerini koruyacak silâhları yapmayı bilmiyorlardı. Bunlar insanın müsveddeleriydiler. Mağaralarda, kovuklarda, büyük ağaçlarda yaşadılar. Gıdaları otlar, taneler, meyveler ve üzerine atlayıp yakalayabildikleri böceklerdi.

Fakat durum, gözleyicileri tatmin etmiyordu. Çünkü, bu düşünceden yoksun yaratıklar ne kendilerini koruyabiliyor, ne de bir gelişim işareti gösteriyorlardı.

Artık güneş sisteminde imparatorluğun sürekli görev almış karakol gemileri vardı. Buradaki öteki dünyalar gelişmişti. Bu gelişim dünyadakinden çok hızlı olmuş ve ileri bir düzeye varmıştı. Dünya üzerine inen görevli bir gemi bu mor renkli yaratıklardan birkaç tane yakaladı. Yapılan inceleme sonunda bunların soyunun ortadan kaldırılmasının uygun olacağı kararna varıldı. Aynen bir bahçıvanın beğenmediği bitki tohumlarını imha etmesi gibi. Dünya üzerine inen bir hastalık hümanoidlerin hepsini yok etti.' Ses bir ara durarak şöyle devam etti: 'Gelecekte siz dünyalılar bu sistemi tavşanları yok etmekte kullanacaksınız. Fakat sizin kullanacağınız afet çok acı verici olacaktır. Biz ise bunu hiç acı vermeden yaptık.'

Uzaydan gelen bir gemi bu kez değişik hayvanlar ve hümanoidler getirdi. Bunlar renkleri ve yapılarına uygun şartlardaki alanlara dağıtıldı. Dünya hâlâ sarsılıyor, volkanlar yine güm-bürdüyordu. Kül, duman ve gazlar atmosfere yükseliyor, lâvlar aşağılara doğru akıp uzanıyordu. Denizlerin suları soğumuş, buradaki canlılar yeni şartlara uymuşlardı. Suları soğuk ve buzlarla kaplı iki kutup meydana gelmişti ve dünya üzerinde artık kar oluşabiliyordu.

Çağlar geçti, dünya atmosferi değişti. Dev çalılar orta boy ağaçlar hâlini aldı. Canlı yapılar belirli ve kararlı formlar aldı-

lar. Ve dünya üzerinde giderek güçlenen bir uygarlık doğdu. Dünya üzerinde karakol gezen dünya bahçıvanları, kentleri teker teker dolaşarak gelişimleri yakından izlediler. Fakat bu görevlilerden bazıları kontrol ettikleri bu insan soyundan ve özellikle kadınlardan hoşlanmaya ve onlarla yakınlaşmaya başladılar. İnsan soyundan şeytan gibi bir rahip, açıklanması yasak sıraları, bu görevlilerden birine tahrik yolu ile ifşa ettirmeye çalışması için güzel bir kadını kandırdı. Kısa bir süre içinde kadın, rahibin önceden kendisine tembih ettiği silâhlara sahip olmuştu. Birkaç saat içinde de bunlar rahibin elindeydi.

İhanet yolu ile elde edilen bu örnek kopya edilerek kısa bir sürede atomik silâhlara dönüştü. Bir plân hazırlandı. Bir şükran merasimi için uzay görevlileri mabede davet edildiler. Fakat hepsi zehirlenerek öldürüldüler. Silâhları ve aletleri çalındı. Diğer görevliler de saldırılara uğradılar. Bir çarpışmada yere inmiş olan bir uzay aracının atomik pili bir rahip tarafından patlatıldı. Bütün dünya sarsıldı. Büyük Atlantis kıtası sulara gömüldü. Uzak topraklarda dağlar çöktü, fırtınalar ortalığı alt üst etti. Sular bir kısım karaları bastı. Ve dünya kısa bir sürede insan için yaşanmaz hâle geldi. Mağaralara sığınan bir avuç insan ise korkudan çılgına dönmüştü. Dünya bu atomik patlamanın etkisi ile yıllarca sarsıldı ve titredi. Yıllarca dünya bahçıvanları dünyayı görüp kontrol etmeye gelmediler. Radyasyon çok şiddetliydi. insanlığın bu felâketten yılmış geri kalanları ürkek bir nesil meydana getirdiler. Bitkiler de bundan etkilendiler. Atmosfer karışmaya başlamıştı. Güneş alçak kırmızı bulutlar tarafından kapatıldı.

Uzun bir aradan sonra, o büyük zekâ, kutsallığı bozulmuş bu bahçeye, dünyaya yeni stoklar gönderilmesi için bir sefer daha yapılması zamanının geldiğine karar verdi. Uzayın bu uzak taraflarına insanlar, hayvanlar ve bitkiler gönderilmek üzere yeni bir gemi hazırlandı ve yola çıkarıldı.

İhtiyar Hermit, nefesi kesilmiş olarak yana yıkıldı. En-

HERMİT

dişe ile sıçrayan genç rahip ihtiyarın üzerine eğildi. Ardından hemen o küçük şişeyi getirdi ve dudaklarına bir damla akıttı. Nefesi normalleşen ihtiyarı yan olarak yatırdı.

"Size yiyecek lâzım efendim." diyerek ayağa kalktı. "Yanınıza su bırakacağım. Sonra da çay ve arpa istemek için yakın hermitajlardan birine tırmanmaya çalışacağım. Geç kalmam."

Genç rahip yanma su bırakırken ihtiyar Hermit başıyla zarif bir işaret yaptı. Rızasını bildirdi. Dışarı çıkarken, "Yamaç tarafından gideceğim." diyerek ekledi.

Dağın alt kenarı boyunca ilerlerken çok yüksek ve uzakta olan genişçe yola kendisini ulaştıracak uygun bir yer ve iz aradı. Oradan altı yüz elli metre yükseklik ve on kilometre uzakta birçok kimse vardı. Rica edilirse yiyecek bir şeyler alınabilirdi. Fakat yol çok sarp ve gün de geçmek üzereydi. Genç adam büyük bir gayretle adımlarını sıklaştırdı. Önceden bir kez tırmanmış olduğu bu yamaçta olduğunu bildiği bir çıkış yerini bulabilmek için kayalardan gözlerini ayırmıyordu. Gittikçe sıklaşan çalılar arasından bin bir zahmetle geçip ilerledi. Bir kıvrımı döner dönmez, bir yanı bıçak gibi keskin ve sivri yarık yanında başlayan çıkış yerini buldu. Bu dik ve insamn cesaretini kıracak görünümdeki yer, yolu yirmide bire indiriyordu. Bu yola saptı. Yavaş yavaş tırmanmaya başladı. Çok çetin yerlerde görmeden elleriyle tutunacak yer arıyordu. Adım adım yükseliyordu. Güneş aşağıda vadide kaybolurken o, genişçe bir kaya parçasının çıkıntısında biraz dinlendi. Ardından ayın ilk gümüşî aydınlığı belirdi. Yüz yüze olduğu kayayı yeterince aydınlattı. Bu aydınlıkta ilerleyebilecekti. İnsanın içine ürperti veren bu yerde el ve ayak parmakları ile tutunarak yukarıya doğru santim santim yükselmeye devam etti. Aşağıdaki vadi şimdi karanlık gölgelere gömülmüştü. Son bir el atışı ile tutunarak yukarıya doğru santim

santim yükselmeye devam etti. Hermitaja giden dar yolun kenar kayalarma erişti. Yarı koşarak, yarı tökezleyerek. Soluğu kesile kesile bütün vücudu ağrı sızı içinde son bir buçuk kilometrelik yolu almaya çalıştı. Uzaktan sönük görünen yağ kandillerinin ışığı, yolun bitirilmesi için bu bitkin gece yolcusunun tek ümidi gibiydi. Açlık ve yorgunluktan tümüyle bitmek üzere olan genç adam, hermitajın kapışma kadar olan son birkaç adımlık yolu tamamlayıp tamamlayamayacağını kestiremez durumdaydı. Ciğerleri ağrıyor, başı dönüyor ve bayılmak üzere olduğunu hissediyordu.

İçeriden hiçbir zaman rahatsız edilmeyeceğini bilen yaşlı bir adamın yüksek sesle yaptığı duanın sesleri geliyordu. Ama dışarıdakinin bunları düşünecek durumu yoktu. Yavaş yapılacak bir uyarı ise içeridekinin cin peri inançları yüzünden büyük bir korku yaratabilirdi. Zaten acele içinde olan genç rahip, ciğerlerinde kalan son güç ile "Bekçi., benim. Gerçek bir insan. Ben!" diye seslendi. İçerideki ses kesildi. Yaşlı bir insanın güçlkle hareketinin sesleri vardı. Sesler yaklaştı ve kapı yavaşça açıldı. Yağ kandillerinin karanlığa açılan cılız ışığı altında boşlukta bir görüntü arayan yaşlı adamın çatlak ve hırıltılı sesi duyuldu: "Neredesin? Gecenin bu saatinde buralarda işin ne?" Genç adam ışıktaki kendini gösterebilmek için yavaşça hareket etti. Kırmızı rahip elbisesini gören bekçi rahatladı. "Gel, içeri gir!" diye yol verdi.

Genç rahip çekinerek ilerledi. Heyecan ve yorgunluktan bitkindi. "Rahip dostum," diye zorla konuştu. "Mağaradaki aziz Hermit ile beraber kalıyorum. Kendisi hasta ve aç. Evvelki günden beri yiyecek ve göl suyundan başka içecek hiçbir şeyimiz kalmadı. Bize yiyecek getiren tacirler de günlerdir geçmediler. Acaba bize yiyecek bir şeyler verebilir misiniz?"

Rahip bekçi, dostça gülümsedi. "Yiyecek mi? Elbette

HERMİT

verebilirim. Yeni öğütölmüş arpamız var. Çay, yağ ve şeker de var. Ama siz bu gece burada kalıp dinlenmelisiniz. Geceleyin bu dağ yollarında yolculuk edemezsiniz."

"Yapmaya mecburum rahip arkadaş. Yoksa sayın Hermit açlıktan ölü. Buda beni koruyacaktır."

"Oturup dinlenirken biraz bir şeyler ye iç. Ben de bu arada bir torba hazırlayayım. Bizde her şey bol miktarda var."

Lotus durumunda oturan genç rahip kendisine gösterilen bu iyi kabulden ötürü teşekkürlerini saygı ile belirtti. Sonra getirilen tsampayı iştahla yiyerek üzerine kuvvetli bir çay içti. Gidecekleri toplamakla meşgul rahip bekçi bu ara kendisinin'hermitaja iyi baktığı yolunda kulağma gelen ve kendisini de memnun eden haberlerden söz etti. Başka havadisler de ekledi. Büyük lâma seyahatneydi, Drepung baş rahibi ötekilerin aleyhindeki delilleri ortaya dökmüştü. Bakıcı okulu, tüccarlar arasına karışan ve suçunu inkâr eden bir hırsız ortaya çıkaran bekçiye teşekkürlerini bildiriyordu. Dağ geçitlerinden birinde yol kesen bir Çinli kaçmaya çalışırken -dediğine göre- altı yüz metreden aşağıya kayarak hurdahaş olmuş, kendisine yardım etmeye valdt kalmadan akbabalar tarafmdan işi bitirilmişti.

Ama lâfla geçirilecek zaman yoktu. İzin isteyen genç rahip ayağa kalktı ve armağan edilen yiyecek torbasını omuzlayarak, teşekkür ve veda edip hermitajdan dışarı çıktı. Dikkat kesilerek yola koyuldu. Ay yükselmiş ve etrafı gümüşî ışıklar ile aydınlatıyordu. Yol görünüyordu. Fakat tehlikeli dönemeç ve iniş çıkışları ile derin girintilerde koyu gölgeler bu yüksek yerleri iyi bilenler için iç ürperticiydi. Az sonra, her şeye rağmen yine de daha emin olan bu uzun yoldan ayrılacağı kenara geldi. Torbayı sıkıca sırtına bağlayıp eğildi, yola yüzünü dönerek kenardaki kayalara tutunup yavaşça aşağıya doğru kayd. Dikkatle yavaş

yavaş kendini bırakarak ayağını basacağı yeri buldu. Arkasındaki torbanın kendini geri doğru çeken ağırlığına rağmen santim santim, adım adım aşağıya doğru inmeye başladı. Ayağına basacak yer ararken bütün gücünü kayayı tuttuğu ellerine veriyor, böylece el ve ayaklar arasında, ağırlık değiştirerek aşağıya doğru inişi sürdürüyordu. Ayın artık devrilip vadinin karanlığa gömüldüğü sırada ayağı da vadinin düzlüğüne değmişti. Kayadan kayaya el yordamı ve içgüdü ile ilerledi. Nihayet ilerideki hafif kırmızılıktan mağaramın ağzındaki ateşi fark etti.

Yansıyan ışık ile içerisini de görebilmek amacıyla ateşe birkaç dal parçası atacak kadar durup alevler yükselince hemen içeriye daldı. SPARTACUS

İNSANLIK TARİHİ

Yeterince şeker ve yağ ile zenginleştirilmiş sıcak çayını içen Hermit'te gözle görülür bir düzelme, iyileşme oldu. Arpa iyi öğütülmüş ve güzel kavrulmuştu. Yanan ateşin alev ışıkları mağaranın kapısında keyifle oynayıyordu. Güneş ışınlarını yayıncaya kadar yapılacak işler vardı. Kuşlar ağaçlarda uykuya dalmış gece kuşları işe koyulmuştu. Ay gökyüzündeki yolculuğunun yarısını tamamlamış, öteki yarıya girmişti. Zaman zaman esen soğuk gece rüzgârı yapraklarda hışırtılar, mağara kapısındaki alevi yalayarak kıvılcımları dağıtıyordu.

Yaşlı adam zahmetle ayağa kalkarak yavaş yavaş kendine ait iç kısma geçti. Genç adam ise kum yastığının üzerine başını koyar koymaz gözleri kapandı ve yorgunluktan bitkin, derin bir uykuya daldı. Her taraf sakindi. Ay gidecek alçaldı. Gecenin karanlığı arttı. Yukarılardan kopan bir kaya aşağıdaki bir çıkıntıya çarpıp dağıldı ve vadinin derinliklerine, küçük bir taş toprak deresi gibi indi. Sonra tekrar sesler kesildi. Ortalık sabaha yakın zamanların sessizliğine büründü. Güneş yükselmışti. Genç adam her tarafı ağır sızı içinde uyandı. Her tarafı tutulmuş; kolu, bacağı, her tarafı bıçakla kesilmiş gibi ağrıyordu. Korkunç tırmanış ve yükle iniş, tüm kaslarını doğranmışcasına yormuş sılatmıştı. Açlık ise bıçak gibi midesine saplanıyordu. Kattılmış vücutunu doğrulturken, dudaklarının arasından birkaç kelime mırıldandı ve büyük bir gayret sarf ederek

ayağa kalktı. Boş su kabını alarak mağaranın kapışma doğruldu. Ateş közlenmiş, küller sıcaktı. Yakındaki yakacak stoğundan uygun dal parçaları ve kabuklar atarak ateşi canlandırdı. Bir taraftan da hızla eriyen yakacak stoğunu gözden geçiriyordu. Bunları bulmak giderek güçleşiyor ve her seferinde daha uzaklara gitmek gerekiyordu. Başını kaldırarak gecenin indiği sarp kayalıkları gözden geçirdi. Sonra su doldurmak için göle yöneldi.

Yavan kahvaltısını bitiren ihtiyar Hermit, "Bugün elimizden geldiği kadar uzun konuşmalıyız." diye mırıldandı. "Çünkü öbür taraftan çağrıldığımı ve acele etmem gerektiğini biliyorum. İnsan bedeninin dayanabileceğinden fazlasını yüklenen bu bedenin artık beni bırakacağı zamanın geldiğini ve aslında çoktan geçtiğini biliyorum. İnsana verilen hayat boyunun sınırlarını çok aştım." Genç adam derin bir kederle ona baktı. İçini dolduran derin saygı yanında, onun katlandıklarını ve onun büyüklüğünü düşünmek, genç rahibin elemi daha da artırıyor. "Ne zaman isterseniz ben hazırım efendim." dedi. "İzin verirsiniz önce su kabımızı doldurayım." diyerek dışarıya doğruldu ve getirdiği taze suyu ihtiyar adamın yanına koydu.

Hermit söze başladı: *"Karşımdaki ekranda görülen gemi, insanın içini karartacak bir büyüklükteydi. İçine, Potala, Sera ve Drepung lâma evleri dahil tüm Lhasa'yı alacak kadar görkemli bir gemiydi bu. Gövde öylesine azametliydi ki, insanlar etrafında kumda dolaşan karıncalardan farksız görünüyorlardı. Sürülerle hayvanlar ve kalabalık yeni insanlar, hepsi şişkin, uyuşmuş ve her hâlde mücadele edemeyecek durumda görünüyorlardı. Omuzlarında acayip kanatları olan adamlar kuşlar gibi havada uçarak hayvanları ve insanları topluyor, ellerindeki metal çubuklarla onları dürtüklüyorlardı. Gemi dünya üzerinde uçarak indiği yerlere değişik tipte hayvanlar, insanlar bırakıyordu. İnsanların bir kısmı beyaz, bir kısmı kara, bazıları da sarıydı. Kısa*

HERMİT

ve uzun insanlar, kara ve ak saçlı insanlar vardı. Çizgili hayvanlar, uzun boyunlu, boyunsuz hayvanlar. Bu kadar değişik boy, şekil ve renkte yaratık bulunacağını hiç tasavvur edemedim. Deniz yaratıklarından bazıları o derece büyük cüsseliydiler ki, insan bunların nasıl hareket edebileceklerini anlayamazdı. Denize dalınca bizim göldeki balıklar kadar hareketli oldular.

Ses devam etti. 'Gökte sürekli dolaşan küçük gemilerden dünyanın bu yeni sakinleri izleniyor ve hayvanlar ile insanların dünyanın her yanına yayılmaları için zaman zaman üzerlerine dalışlar yapıyorlardı.

Yüzyıllar geçti. İnsanlar hâlâ ne ateş yakmasını ne de taşlardan bir şeyler yapmasını bilmiyorlardı. Büyük zekâ, bir toplanti düzenleyerek dünya stoklarının geliştirilmesi için aralarına daha zeki; ateş yakmasını, taştan aletler yapmasını bilen bazı hümanoidlerin karıştırılması yolunda karar aldı. Dünya bahçıvanlarının dünya stoğunu yeni erkek soyu ile ıslahı yüzyıllar sürdü. İnsanlar yavaş yavaş çakmak taşı düzeyinden ateş yakıcı araçların yapılmasına doğru gelişmeye başladı. Evler yapıldı. Kentler oluştu. Bahçıvanlar daima insanlar arasında bulunuyor ve dünya insanı onlara dünya üzerindeki tanrılar gözü ile bakıyorlardı. '

Ses kısa bir ara vererek şöyle devam etti: 'Yapılan bu dünya, insanın bitmez çilesini sona erdirmeye yetmedi. Sizin bilginizi tamamlayabilmek için bu izahat arasında olayların en belirginlerini de önünüze getireceğiz.'

'İmparatorluk çok geniştir. Başka bir evrenden saldırgan bir insan türü, imparatorluğun sahip olduklarını onun elinden almaya kalkıştı. Gelenler, alınlarından ileriye doğru çıkmış boynuzları olan hiimanoidlerdi. Bir de kuyrukları vardı. Savaş ve kavga onların günlük işi ve sporuydu. Son derece huysuz ve geçimsiz yaratıklardı. Bunlar çok büyük kara bir uzay gemisi ile bizim en son dönemlerde tohumladığımız yeni dünyalara getirdiler. Uzayda bir ölüm kalım savaşı başladı. Dünyalar harap

edildi. Alev duman içinde bırakıldı. Parçalanmaların kalıntıları, bugün bilinen asteroid kuşağını meydana getirdi. Verimli hâle getirilmiş dünyaların atmosferleri patlamalarla yok edilerek üzerindeki canlılık ortadan kaldırıldı. Bir gezegen diğeri ile çarpıtılarak ve alttan ısıtılarak dünya üzerine yöneltildi. Sürtüşme sonucu dünya, günlerim daha uzatan bir yörüngeye fırladı.

Yakın sürtünme sırasında, iki dünyadan büyük elektrik boşalmaları oldu. Gökler bir kez daha aleve gömüldü. Sayısız dünya insanı yok oldu. Dünyanın yüzeyini tufanlar silip süpürdü. Merhametli bahçıvanlar gemilerle etrafı dolaşıp kurtarabildiklerini yüksek yerlere taşımaya çabaladılar. Sonraki yıllarda bu yanlış bir efsane olarak tüm dünyaya yayıldı. Fakat, uzaydaki bu savaş kazanıldı. İmparatorluk kuvvetleri şeytan saldırganları yendi ve onlardan pek çoğunu tutsak etti. Saldırganların prensi 'şeytan', İmparatorluk halkına pek çok şey öğretebileceğini bildirerek hayatının bağışlanması ricasında bulundu. Bundan böyle başkalarının iyiliğine çalışacağını söylüyordu. Onun hayatı ve başta gelen bazı adamları bağışlandı. Bir tutsaklık döneminden sonra, çok tahrip edilmiş olan güneş sisteminin yeniden inşasında yardıma çok istekli olduğunu bildirdi. Temiz yürekli olan imparatorluk amiralleri ve generalleri karşılarındakilerin şeytanca düşünce ve hıyanetini anlayamadılar. Teklifi kabul ederek prens şeytan ile subaylarını, imparatorluğun emir ve komutası altında olmak şartı ile görevlendirdiler.

Dünya yerlileri su baskınları ve gökyüzünden yağan ateş ile geçirdikleri felâket sonucu onda bire inmişler ve bu dehşetten akıllarını kaçırmışlardı. Başka dünyalarda hayatta kalmış olanlar toplanarak dünyaya yeni insanlar ve hayvanlar getirildi. Artık karalar ve denizler, yörüngenin değişmesiyle mevsimler ve iklimler eskisinden farklıydı. Şimdi, sıcak bir ekvator kuşağı ile kalın buz tabakaları ile kaplı kutuplar vardı. Buralardan kopan aysbergler denizlerde yüzerek uzaklara sürükleniyordu. Büyük cüsseli hayvanlar anî soğuklar yüzünden tamamen telef olmuş-

HERMİT

lardı. Korkunç iklim değişikliği hayvanlar gibi ormanları da bir anda mahvetmeye yetmişti. Şartlar yavaş yavaş kararlı olmaya başladı. İnsan bir kez daha uygarlığına bir biçim verme çabasına girişti. Ama insan artık, ikisini de gerçekleştirecek durumda olmamasına rağmen hem savaşçı, hem de barışçıydı. Esas kütleyi geliştirmek amacı ile evren bahçıvanları yeni türler bulup aşılama çabasına giriştiler. İnsanın gelişimi yavaş da olsa daha iyi, daha nitelikli bir düzeye yöneldi. Daha mükemmel yaratıklar ortaya çıktı. Fakat bahçıvanlar tatmin olunmuş değildi. Kendilerinden daha çok sayıda kişilerin dünya üzerinde bulunmasına karar verdiler. Yüksek yerler ve doruklar kendileri için üs olarak kullanıldı. Bir kadın ve bir erkek, gemileriyle, Uzakdoğu'da güzel bir dağ üzerine indiler ve burada üslendiler. İzanagi ve İzanami... Japon ırkının koruyucu ve kurucusu oldular. Doğu yönünden görünmüş olmaları, yeni halkta Güneş Tanrı ve Tanrıçası'nın aralarına gelmiş olduğu inancını yarattı.'

Önümdeki ekranda, gökte kahverengi bir güneşin parladığını görüyordum. Oradan yere batan güneşin ışık büzmelerini andıran görünüm içinde bir uzay gemisi iniyordu. Gemi alçaldı. Etrafta şöyle bir dolandı. Batan güneşin son ışıkları karlı dağ yamaçlarında renkleniyordu. Gemiden inen erkek ve kadın etraflarını gözden geçirip tekrar gemiye bindiler. Sarı derili yerliler gemi önünde saygı ile yerlere eğildiler. Başlarının üzerindeki muhteşem görünüşün akşamın karanlığında eriyip kaybolmasına kadar sessiz ve saygılı bir bekleyiş içinde öylece kaldılar.

Görünüm değişti. Çok uzaklarda bir başka dağ belirdi. Bunun neresi olduğunu bilmiyordum. Fakat yapılan açıklamadan öğrendim. Gökten uzay gemileri gelerek etrafı dolaşıp düzenli biçimde bir dağ yamacına indiler. Ses, 'Olimpus Tanrıları' diye biraz alay kokan bir sesle açıkladı. 'Tanrı diye tanımlanan bunlar, bu genç dünyaya epeyce belâ ve sıkıntı getirdiler. Prens şeytanın da aralarında olduğu bu kimseler dünyaya yerleşmek üzere gelmişlerdi. İmparatorluğun merkezinden çok uzaktaydılar.

Buraya tecrübe kazanmak ve belirli görevleri yerine getirmek üzere gönderilmiş olan bu genç kadın ve erkekler, şeytanın sürekli ve usanç veren tahrikleri ile yoldan çıkarıldılar.

Zeus, Apollo, Theseus, Afrodit, Kadmüs'ün kızları ve daha birçokları bu kabileyi teşkil ediyorlardı. Dünya üzerindeki gemilerden her birini birer birer dolaşan haberci, Merkür mesajlar ve rezalet haberleri taşıyordu. Erkekler başkalarının karıları ile yapıp kalkma sevdasının müptelâsı oldular. Kadınlar kendilerini arzulayan erkeklere cömert davranmakta bir sakınca görmediler. Dünya göklerinde hızlı gemiler, kaçan karısını kovalayan kocaları, kocasına baskın yapan karıları taşıyıp duruyordu. Cahil yerliler, tanrı olarak tanıdıkları bu yaratıkların bu seks kepazeliklerine bakıp, kendi yaşam biçimlerinin de herhalde böyle olması gerektiğini düşünüyorlardı. Ortalama insanlara göre daha uyanık birçok kurnaz yerliler kendilerini rahip ve tanrıların temsilcisi olarak tanıtıyorlardı. Çünkü tanrılar sanıldığından da çok kendi keyif ve âlemlerine dalmışlardı. Ama bu düşkünlükler başka iğrenç yollara da döküldü. İşlenen sayısız cinayetler en sonunda imparatorluğun kulağına ulaştı. Buna karşılık kendilerini tanrıların temsilcileri olarak tanıtan rahip kılığındaki düzenbazlar, gerçekleri saptırarak, her şeyin yolunda gittiğini, tanrıların yardımı ile dünya insanının ve uygarlığının eskisine oranla çok gelişmiş olduğunu, yerlilerin söylediklerinin doğru olmadığını bildiriyorlardı. Kendi çıkarları ve prestijleri için hiçbir ahlâksızlıktan çekinmiyorlardı. Efsanelerin çoğunun gerçekte olup bitenlerle hiçbir yakınlığı yoktur.'

Göz attığım öteki ekrandaki bahçıvan ya da tanrıların bu taraftakilerden pek farkı yoktu. Ses devam etti. 'Horus, Osiris, Anubis, /sis ve diğerleri. Onlar da aynı zevk, sefa ve rezaleti aynen sürdürüyordu. Prens şeytanın bir teğmeni bu tarafta iş başındaydı. Bu küçük dünyanın iyiliği için yapılmaya çalışılan her türlü gayreti sabote etmekle meşguldü. Burada da o Allah'ın belâsı rahipler, bitmez tükenmez sapık efsanelerini yazıp duru-

HERMİT

yorlardı. Tanrıların güvenini kazanmış birçokları kendi yollarında sinsi sinsi çalışıyor ve elde ettikleri bilgileri kendi yararları için halktan gizliyorlardı. Yerliler arasında, bu gizli bilgileri çalarak tanrıların kudretine sahip olmak ve başa geçmek amacı ile gizli bir örgüt kuruldu.' diye söze devam etti ses. 'Bunlardan bazıları başımıza büyük dertler açtı ve bastırılması için istenmeyen birtakım işleri zorunlu kıldı. Yerli rahiplerden bir kısmı bahçıvanlardan -tanrılardan- çaldıkları aletleri kontrol altında tutamadılar. Dünyaya yeni afetlerin yayılmasına sebep oldular. Birçok insan öldü. Mahsul ve bitkiler harap oldu.

Fakat, bahçıvanlardan bazıları şeytanın kontrolü altında Sodom ve Gomora'da bir günah merkezi kurmuşlardı. Aklın alamayacağı her türlü sapıklıklar ve rezaletin ve şerefsizliğin doruğa vardığı kentlerdi bunlar. İmparatorluğun yöneticisi, şeytana bu tür işlerden vazgeçmesini ve dünyadan hemen ayrılmasını bildirdi. Fakat o buna kulak asmadı. Kentlerdeki bazı temiz kimselere kenti derhal terk etmeleri bildirilmişti. Belirtilen zamanda kentlerin üzerinde tek uçan bir gemi görüldü. Ve küçük bir paket attı. Kentler ateş ve duman içinde silinip gitti. Sarsılan gökyüzüne mantar biçimli muazzam bir bulut yükseldi. Toprak üzerinde moloz yığınları, erimiş kayalar ve tanınmaz hâle gelmiş cesetlerden başka hiçbir şey kalmadı. Geceleyin bu alan öldürücü mor bir radyasyon ile ısıldadı durdu. Pek az kişi yapılan uyarıya uyarak kaçıp kurtulabilmişti.

Bu köklü uyarıdan sonra, bahçıvanların dünya üzerinden uzaklaştırılması, yerlilerle fazla temastan kaçınılması, fakat kontrol ve yardımların uzaktan yapılması kararlaştırıldı. Karakollar atmosfer içi uçuşlar yapabileceklerdi. Dünya ve onun yerlilerinin ıslah ve yetiştirilmesine yardım edilecekti. Fakat resmi temas yasaktı. Bunun yerine dünya yerlileri arasından bulunacak ve özel olarak eğitilecek elverişli kişilerden ya da tohumlanacaklardan yararlanma yoluna gidilecekti. Sonradan 'Musa' olarak tanınan kişi bunlara bir örnektir. Yerliler arasından seçilen

elverişli bir kadın dünya üzerinden alındı. Gerekli karakteristikleri içeren bir tohum ile gebe bırakıldı. Hemen doğmamış olan çocuk telepatik olarak eğitilip, dünya insanına göre büyük olan bilgiler verildi. Zamanı gelinceye kadar unutmaması ve kullanmaması için ipnotik olarak şartlandırıldı.

Saptanan plân çerçevesinde çocuk doğdu. Daha başka bilgiler aşılanarak şartlandırıldı, sonra bebek küçük tekne gibi bir şeyin içine konularak, kolayca ve çabucak bulunabilecek şekilde gece karanlığından yararlanılarak sazlık bir yere bırakıldı. İnsan soyundan olarak büyümeyle beraber bizlerle sık sık temas ediyordu. Gerekli olan küçük geminin gelip bir dağa inmesi ve etrafının tarafımızdan yapılmış bir bulut ile kaplanması ile, Musa dağa tırmandı ve gemiye girdi. Dönüşte elinde tarafımızdan hazırlanmış kutsal emirleri gösteren tabletler ve bir de güç kudret ifadesi olan asa vardı.

Ama bu yeterli değildi. Aynı şeyler başka ülkelerde de uygulamaya koyuldu. Şimdi Hindistan olarak tanınan ülkedeki çok güçlü bir prensin oğlu da sıkı bir kontrol altında eğitildi. Yerlilerin bu güç ve prestijden etkilenecek onu izlemeleri ve kurula-cak yeni disiplinin ve gelişimin ruhsal düzeyden hareket eder biçimde olması düşünülmüştü. Gautama'nın (Buda) da kendi fikirleri vardı. Biz de onu aradan çıkarma yerine spiritüel disiplini kendi düşünceleri doğrultusunda şekillendirmesine izin verdik. Bir kez daha gördük ki, rahipler ya da mürşitler, öğretileri kendi işlerine geldiği biçimde metinleştirmektedirler. Dünya üzerinde bu, böyle gelmiş böyle gitmektedir. Kendine özgü biçimdeki rahiplik ve sınıf, bunları kendilerine güç ve servet sağlayacak şekilde öğretmiş ya da yeniden yazmıştır.

İslâmiyet ve Konfüçyüs dini gibi kendilerinden çok bahsedilen yeni din dalları da kurulmuştur.

Bu kimselerin her biri bizim kontrolümüz altında veya peygamberlerinin kendilerine en doğru yolu gösterdiğine inanarak onları izlemelerini sağlayacak belli bir amaca göre tarafımız-

HERMİT

dan eğitilmişlerdi. Bu amaç kişinin başkalarına karşı, kendine davranılmasını istediği biçimde davranması temeline dayanıyordu. Bizler evrende, bizim imparatorluğumuzdakine benzer bir ahengin oluşmasına gayret ediyorduk. Fakat bu yeni insanlık yeterince gelişmiş ve başkalarının iyiliğine hizmet edecek ve kendine yön verebilecek olgunluktan uzaktı. Bilginlerimiz gelişimlerden hiç de tatmin olmuş değillerdi. Bunların sonucu olarak onların kafalarında yeni bir şekil ağırlık kazanmaya başladı. Bilginlerden birisi, bu uzak dünyaya gönderilenlerin hepsinin, en yüksek aile düzeyini temsil ettiklerini, bunun sonucu olarak da alt tabaka insanların onların söylediklerini benimsemediğini, en alt ve en üst tabakanın bu uyumsuzluğunun doğal olduğunu belirterek yöntemin değiştirilmesini teklif etti. Buna göre; akaşik kayıtlardan da yararlanılarak bir araştırma yapılmalı, elverişli bir kadın, bir oğlan doğurmalıydı. Yeni bir din ya da doktrinin yerleşebileceği uygun bir ülkeden, alt tabaka bir aileden uygun bir kadın. Araştırmacılar kendilerini bu işe verdiler. Ortaya pek az olasılıklar konabildi. Dünya üzerine en uygun bir aile seçme işi ile görevlendirilmiş olarak gizlice üç erkek ve üç kadın indirildi.

Yapılan araştırmalar sonunda, bulunabilenler anasından, o zamanın en geçerli mesleklerinden olan bir marangoz ile evli çocuksuz bir kadın üzerinde anlaşma oldu. Bilginler, halkın çoğunluğunun kendilerinden olan kişilerin sözlerine daha çok güvenip onları kabullenebileceklerini ileri sürüyorlardı. Bundan sonra, seçilen bu kadın bizlerden birisi tarafından bir melek görünümünü içinde ziyaret edilerek, kendisine büyük bir şerefın nasip olduğunu bildirildi. Onun doğuracağı erkek çocuk yeni bir dinin kurucusu olacaktı. Kadın belirli bir zamanda hamile kaldı. Fakat sonradan dünyanın o taraflarında bilinen olaylar meydana geldi. Kadın ve kocası, o yerin kralının zulmünden kurtulmak için memleketlerini terk ettiler. Bir Ortadoğu kentine doğru ağır ağır yol almaya başladılar. Kadın bu yolculuk sırasında do-

ğum zamanının geldiğini gördü. Fakat etrafta doğumun yapılabileceği bir han ahırından başka bir yer yoktu. Bebek orada dünyaya geldi. Biz doğumu izliyorduk. Gereken tertibat alınmıştı. Gözlem gemisinin mürettebatından üç kişi ahıra gittiler. Fakat geminin yere indiği bazı kimseler tarafından görülmüş ve Doğu yıldızı olarak nitelenmişti.

Bebek büyüdü. Delikanlılık çağında telepatik yoldan görevinin temel bilgilerini alıyor ve bundaki yetenekleri ile büyük ümitler vaat ediyordu. Bu çağda büyükleri ile tartışıyor ve bölgedeki rahip okuluna gitmeyi kesinlikle reddediyordu. O daha çocuk denecek yaşta iken buralardan ayrılması gerektiğini biliyordu. Böylece Ortadoğu ve Uzakdoğu'daki birçok ülkelere seyahat etti. Biz onun yolunu Tibet'e çevirdik. Dağlık bölgelerde süren uzun bir yolculuktan sonra, el izinin hâlâ üzerinde bulunduğu Lhasa Katedrali'ne geldi. Burada batı ülkelerinin insanlarına uygun dinin temellerinin formüle edilmesinde yardım ve tavsiyeler aldı.

Lhasa 'da kaldığı sıralarda, insanın astral bedeni ile serbestçe başka yerlere gidebilmesi konusunda özel olarak yetiştirildi. Orada onun astral bedeni bizim seçtiğimiz bir bedene sokuldu. Bu spiritüel konularda, dünya şartlarına göre, elde edilebileceklerden daha büyük bir tecrübeye sahip bir kimseydi. Bu beden değiştirme yöntemi, geri kalmış ırkların yetiştirilmesinde de sıkça başvurulmuş bir şeydi. Sonunda her şey hazırды. Uzun bir yolculuk ile kendi toprağına doğru yola çıktı. Oraya vardığında, yaymaya başlayacağı dinin kabulüne yardımcı olacak birçok başarılı şifacılık ve kehanetlerde bulundu.

Fakat ne yazık ki onun taşıdığı bedenın ilk sahibi, rahipliğı reddetti. Değişme olayını hazırladı ve onun yakalanması için bir plân düzenledi. Mahkemeyi etkileyerek kararın istediğı yönde çıkmasını sağladı. Bizler kurtarma için harekete geçmeyi tasarladık ise de, sonradan, bunun halk kitleleri ve yeni din için daha kötü sonuçlar doğuracağını düşünerek bundan vazgeçtik. Ruh-

HERMİT

sal disiplinin bu yeni şekli geniş çapta yayıldı. Fakat, kendi kendini yıkma, sonuçları değiştirme illeti bir kez daha kendini göstermekte gecikmedi. Başlangıçtan altmış yıl sonra, şimdi İznik olarak bilinen kentte büyük bir meclis toplandı. Burada birçok rahip biraraya geldiler. Bunların birçoğu, karşı iki cinsin birleşimini mekrûh (kirli) sayan, cinsel istekleri ters, sapık insanlardı. Bunların baskısı altına giren toplantı, gerçek öğretileri değiştirme ve kadını murdar sayma eğilimine kendini kaptırdı. Onların öğretilerine göre her çocuk bir günah ürünü oluyordu ve doğanın kendisi de günahkârdı. Altmış yıl öncesine göre bir kitap yayınlanması kararlaştırıldı. Kişiden kişiye (tüm sakatlıkları ile birlikte) aktarılan ve olabildiğince uzak geçmişteki masal ve efsaneleri de kullanarak, alınan kararlar doğrultusundaki kitapları biraraya getirecek yazarlar kiralandı. Yıllar boyu değişik komiteler oturup yazdı, bozdu, pasajlar acımasızca değiştirdi. Sonunda, gerçek inançları değil, rahip sınıfının nüfuz ve çıkarlarına hizmet eden, onları her şeyin üstüne çıkaran bir kitap yazılmış oldu. Bunu izleyen yüzyıllar boyu rahipler -gerçekte hizmet meleri gereken- insanlığın gelişimine engel oldular. Sahte efsaneler yayıldı, olaylar çarpıtıldı.

Eğer dünya insanı, muzır din adamları tutumlarını değiştirmezse, biz, imparatorluk halkı, dünya gezegeninin düzenini kendi üzerimize almaya kararlıyız. O zaman, son derece önemli sebepler dışında ne insanlarla konuşacak, ne de herhangi bir hükümete bir teklifimiz olacaktır.'

Ses konuşmasını kesti. Ben, çok yıllar önce geçmiş bütün bu olayların görüntüleri karşısında sanki uyuşmuş gibi boşlukta yüzüp duruyordum. Aynı zamanda oldukça büyük bir doğrulukla dünyanın ve bazı ülkelerin gelecekteki durumlarını da gördüm. Menfur Çinliler tarafından işgal edilmiş olan kendi sevgili öz vatanımı da gördüm. Benim için hiçbir değer taşımayan ve komünizm olarak tanınan politik rejimin çıkış ve yıkılışını da gördüm.

Sonunda büyük bir yorgunluk hissettim. Hatta üzerime çöken bu gerginlikten astral bedenim de kuruyordu. Aslında son derece canlı ve renkli olan bu görüntüler griye dönüştü. Görüşlerim bulandı ve şuursuzlaştım.

Sertçe bir sallanma ile uykumdan ya da şuurdışı hâlimden uyandırıldım. Gözlerimi açtım, ama benim gözlerim yoktu! Her ne kadar hareket edemiyorsam da kendi fizik bedenimde olduğumu anladım. Altımdaki masanın sallanışı ve çıkardığı seslerden, tekrar geri getirildiğim uzay gemisinin koridorunda olduğum belliydi. Heyecanlı bir ses birine sesleniyordu. 'Şuuru yerinde.' Buna pekâlâ anlamına gelen bir homurtu cevap verdi. Sonra yalnız yere sürterek yürüyen bir ayağın hışırtısı ile masanın karşı duvara toslamasının çıkardığı sestten başka hiçbir şey duyulmadı.

O metal odanın içinde yalnız başına yatıyordum. Birisi beni oraya bırakmış ve sessizce çıkıp gitmişti. Hâlâ gördüğüm o olağanüstü şeylerin etkisindeydim. Ya o baştan sona kadar rahipleri batıran konuşmalar; ben de bir rahiptim ve hiçbir karşılık beklemeden yapabildiğim hizmetlerden de mutluydum.

Öylece yatıp dururken kapının sürülüp açıldığını duydum. İçeri giren adamın arkasından kapı tekrar kapandı.

'Eee... Monk?' diye söze girişti. Doktorun sesiydi bu. 'Güzel başardın. Seninle gerçekten gururlandık. Sen şuursuz yatar-ken beyin hücrelerine bilgi yükleyen aletleri bir kez daha kontrol ettik. Bizim gençlere çok şey öğrettin. Yakında buradan ayrılıyorsun. Bu haber seni memnun etti mi?'

'Çok, doktor bey. Bundan büyük mutluluk olur mu? Beni yakaladınız. Kafamın üst tarafını kesip açtınız. Ruhumu bedenimden ayırmaya zorladınız. Bir rahip olarak beni aşağıladınız. Ve şimdi işiniz bitince bir insanı, bir kadavra gibi kaldırıp atacaksınız. Mutlu olmamak için neyim eksik? Beni tekrar gözlerime kavuşturabiliyor musunuz? Bana tekrar bir yaşam sağlayabiliyor musunuz? Başka türlü nasıl yaşarım?'

HERMİT

Neredeyse öfkeden boğulacaktım.

'Dünyanın başlıca dertlerinden birisi,' diye düşünceli bir sesle cevap verdi doktor, 'sizin insanların olumsuzluğudur. Sizin de olumsuz olduğunuzu söylemek istemiyorum. Maksudınızı olumlu biçimde söyleyin. Eğer insanlar olumlu biçimde düşünüp söyleyecek olsalar dünyada dert kalmaz. Olumsuz düşünen insanların davranışlarının yaratacağı sonuçlar da elbette olumsuz olacaktır.'

'Fakat sayın Doktor, ben sadece benim için ne yapılabileceğini sordum. Nasıl yaşayacağım? Ne yapacağım? Birisi çıkıp gelip, ben o adamım deyinceye kadar bu bilgiyi nasıl saklayacak, sonra da pazar yerindeki kocakarılar gibi bütün bunları ona nasıl geveleyip dinleteceğim? Rahipler hakkında bunca şeyden sonra benim benden istenenleri yapabileceğimi nasıl düşünüyorsunuz?'

'Monk,' dedi doktor, 'Biz sizi düzgün taş zeminli rahat bir mağaraya yerleştireceğiz. İçinde su ihtiyacınızı karşılayacak küçük bir akarsuyu olacak. Gıda ihtiyacınız ise, sizin rahipliğinizi olan saygıdan ötürü gelip geçenler tarafından karşılanacak. Rahiptiniz; yine rahip olarak kalacaksınız. Siz Tibetli rahipler, esas olarak iyi insanlarsınız. Bunu tartışmaya gerek yok. Bizim evvelce de Tibetli rahipleri kullandığımızı görmediniz mi? Sizlere bu bilgileri kimlerin verdiğini sorunuz. Şunu hatırlayınız, gelecek kişiyi tanıyacaksınız, bunu biliyorsunuz. Bu bilgi ondan başka kimseye verilmeyecektir.'

Onların merhametine kalmış olarak orada öylece yatıyordum. Aradan bir zaman geçtikten sonra doktor tekrar geldi ve şunları söyledi: 'Şimdi tekrar hareket etmeye alıştırılacaksınız. Önce yeni bir elbise ve yeni bir tas.' Etrafımda birçok eller çalışıyordu. Üzerimdeki yabancı şeyler çıkardı. Örtü kaldırıldı ve yeni bir elbise -ömrümden ilk kez yeni bir elbisem oluyordu- giydirildi. Sonra erkek yardımcıları kolları ile omuzlarımdan yardım ederek, beni doğrultup üzerinde yattığım şeyin kenarından aya-

İNSANLIK TARİHİ

ğa kaldırdılar. Günlerden beri ilk kez ayaklarımın üzerine basıyordum. O gece bana verilen battaniyeye sarılarak daha rahat bir şekilde uyudum. Ertesi sabah alınıp, daha önce anlattığım gibi getirilip bu mağaraya bırakıldım. Burada tek başıma altmış yıldan fazla bir zamandır yaşamaktayım. Fakat şimdi bu gece yatmadan önce biraz çay içelim. Benim görevim burada bitti."

SPARTACUS

YAŞAMIN YENİ BİR BÖLÜMÜ

Genç rahip birdenbire yattığı yerde dikildi. Ensesindeki saçları korku ile dimdik olmuştu. Bir şeyler kendisine dokunmuş, almindaki buz gibi parmaklar dolaşmıştı. Bir süre, en küçük bir çıtırtıyı bile duyacak bir uyanıklık içinde sessiz bekledi. Gözleri sonuna kadar açılmış, zifirî karanlık içinde göremediği bir şey için dikkat kesilmişti. Ama etrafında zift gibi karanlıktan başka bir şey yoktu. Ne bir hareket ne de şuuruna çarpabilecek bir şey. Mağaranın kapısı içindeki karanlığa göre daha açıkça olmakla beraber yine de kapkaraydı. Nefesini tuttu. Kalbinin sesi ona büyük bir gümbürtü gibi geliyordu. Öylece sessiz kaldı; iç organlarının gürültü ve hışlamalarını bile duyuyordu. Dışarıdan bir yaprak hışırtısı bile gelmiyordu. Gece yaratıkları bile susmuştu. Her yerde bir sessizlik, bir mezar sessizliği vardı. Başının üzerinden hafif bir şeyin sürtünüp geçer gibi olduğunu hissetti. Sanki etrafında tül gibi bir şey dolaşır gibiydi. Bir korku çığlığı atarak havaya fırladı. Sonra sendeleye tökezleye kendini dışarı attı.

Korku ve dehşetten eli ayağı tutmaz olmuş her tarafı titriyordu. Üzerini kum ve toprakla örttüğü ateşi acele ile açtı. Altından közler gecenin karanlığında kıpkırmızı gözler gibi bakıyordu. Kuru bir dal parçası çekip közlerin içine daldırdı ve bütün kanı yüzüne çıkıp ciğerleri ağrıyınca kadar üfledi. Sonunda dal tutuştu. Bir başka dal daha çekip onu da alevleninceye kadar bekledi. İki elinde alevli iki dal ile yavaş yavaş mağaradan içeri girdi. Alevlerin ışıkları

mağaranın taş duvarlarında oynaşp duruyorlardı. Duvarlara vuran gölgesi daha büyük ve korkutucu görünüyordu. Sınirleri gerilmiş ve korkulu gözlerle etrafını araştırdı. Bir örümceğin onun üzerinde ağ yapmış olabileceğini düşünerek olduğu yeri dikkatle araştırdı. Ama böyle bir şey yoktu. Sonra ihtiyar Hermit'i düşündü. Bunu daha önce akıl edemediği için kendinden utandı. Saygılı ve çekingen bir sesle, "Muhterem efendim... İyi misiniz?" diye seslendi. Dikkatle dinledi. Ne bir ses, ne bir cevap, hatta bir yankı bile yoktu. İki alevli dalı ileri doğru uzatarak, çekingenlik ve korkuyla ileri doğru yavaş yavaş yürüdü. Mağaranın sonunda sağa döndü. Buraya daha önce hiç girmemişti. Hafif kemer gibi bir yerden geçince, mağaranın bu küçük bölümünün sonunda duvarın önünde ihtiyar Hermit'in lotus durumunda oturmakta olduğunu gördü.

Acayip bir pırıltının ardı ardına çakar gibi olduğunu fark etti. Sessizce dinledi ve etrafa bakındı. Tavanın bir köşesinden suyun damla damla indiğini gördü. Biraz rahatladı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim. Hastalanmış olmanızdan korktum. Hemen gidiyorum." diye çekine çekine konuştu. Fakat ne bir hareket, ne bir cevap yoktu. İhtiyar adam taş bir heykel gibi sadece duruyordu. Genç adam birden hareketsiz duran şekle doğru birkaç adım ilerledi. Ve korka korka kolunu uzattığı ihtiyarın omuzuna dokundu. Ruh çoktan çıkıp gitmişti. Alevler bir an gözlerini kamaştırdığından etrafını göremedi. Bunu aura sandı. Sonradan onun epey zaman önce sönmüş olduğunu fark etti.

Kederli adam büyük bir saygıyla bağlı olduğu kişinin cesedinin önünde bağdaş kurarak oturdu. Bir başka evrene yapacağı bu yolculukta, ilk anda aklın karışması nedeniyle karşılaşacağı tehlikelerden ve şer ruhların kötülüklerinden sakınabilmesi için yapılması gerekli uyarıları sıralamaya başladı. Bu dinsel görevi yerine getirdikten sonra yavaşça

HERMİT

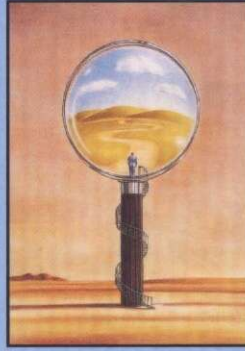
ayağa kalktı. Cesedin önünde saygıyla eğildi. Yanan dalları alarak mağaradan dışarı çıktı. Sabahın ilk rüzgârı ağaçların yapraklarını hışırdatarak onları uyandırdı. Yakındaki bir kaya yarığından geçen rüzgâr bu sabahın elem dolu mersiyesi gibiydi. Günün yaklaşan ilk aydınlığı ile ilerideki doruklar fark edilmeye başladı. Genç rahip elemle ateşin yanma çöktü. Önünde kendini bekleyen o dayanılması güç görevi düşünerek öylece kaldı. Vakit bir türlü geçmek bilmiyordu. Ortalık yavaş yavaş aydınlandı ve az sonra güneşin ilk ışıkları görüldü. Genç rahip ateşe bir dal parçası sürdü. Alevlenmesini sabırla bekledi. Sonra yanan dalı eline alarak titreyen bacaklarla mağaraya girip iç kısma doğru ilerledi.

İhtiyar Hermit'in bedeni sanki canlıymış gibi oturur durumda öylece duruyordu. Onu kolaylıkla kavrayarak kaldırdı. Fazla bir güç sarf etmeden katlayarak omuzuna aldı. Mağaradan çıkınca gideceği yere bakarak ilerideki büyük düz kayanın olduğu yere doğru yürüdü. Akbabalar da hazır bekliyordlardı. Cesedin üzerindeki elbisesini yavaşça sıyırdı. Bu incecik iskeletin üzerine gerilmiş deriyi görünce bir tuhaf oldu. Ustura gibi keskin yüzlü çakmak taşını karın derisine bastırıp çekti. Yırtılan deri ve kasların çıkardığı korkunç ses buna alışık akbabalara bir davet gibiydi. Hemen yanma geldiler. Karın boşluğu açılıp organlar dışarı alındıktan sonra iri bir taşla kafatasını parçalayıp beyni akıttı. Sonra yanaklarından süzülen göz yaşları arasında Hermit'in elbisesini ve taşını alarak mağaraya doğru yürüdü. Onun çekilmesiyle akbabaların şamatası, kanat sesleri ve kavgası başladı. Elbiseyi ve taşı ateşe attı. Ateşin onları çarçabuk nasıl yok ettiğini seyretti.

Kederle dolu gözlerinden dökülen birkaç damla, kuru toprağı ıslattı. Sonra dönüp, yavaş yavaş aşağılara, yaşamın yeni bir bölümüne doğru yürüyüp gitti.

HERMİT

Dünyanın Evrensel Sahipleri

Kitap Hakkında:

Ben, bu kitabın yazarı... bildiririm ki, bu kitap kesinlikle doğrudur. Maddeciliğe gırtlığına kadar gönülmüş bazı kişiler, bunun bir hayal ürünü olduğunu düşünebilirler. İnanmak ya da inanmamak yolundaki bir tercih, kişinin gelişimine bağlı bir şeydir. Bu konuda tartışmayı düşünmüyorum. Ama kitabım gerçektir.

T. LOBSANG RAMPA

Uzun yıllar önce, daha genç bir lama iken, Tibet'in başkenti Lhasa'da bilmediği devlet sırlarını açıklaması için Çinliler tarafından vahşice gözleri oyulmuştu. İskence edilmiş, sakatlanmış, kör edilmiş, acıları dayanılmaz hâle getirilmiş, bir külçe olarak şehrin dışına atılmıştı. İnsanlardan ve insan topluluklarından saklanarak, dayanılmaz acıları ile yarı çılgın bir hâlde geceleri sürünüp ilerleyerek oralardan uzaklaşmıştı. Düşünüyor, sadece düşünüyordu. İçinde kalan son yaşama ışığı ile, kayalardan sızan bir yudum suyu bulabilmek umudu ile rastlayabildiği seyreltik otlar üzerinde dinlenerek yukarılara doğru tırmanıyordu. Zamanla en berbat yaralar kapanmaya yüz tuttu. Oyuk göz çukurlarındaki akıntılar durdu. Ama o daima yukarılara doğru, kendine haksız yere ve delicesine işkence eden insan soyundan uzaklaşmak için tırmanmaya devam etti. Hava gittikçe seyrekleşiyordu. Artık yiyebileceği bodur çakılları ve tutunabileceği otlar azalmıştı.

SPARTACUS